COLECȚIA

Iubiri de poveste

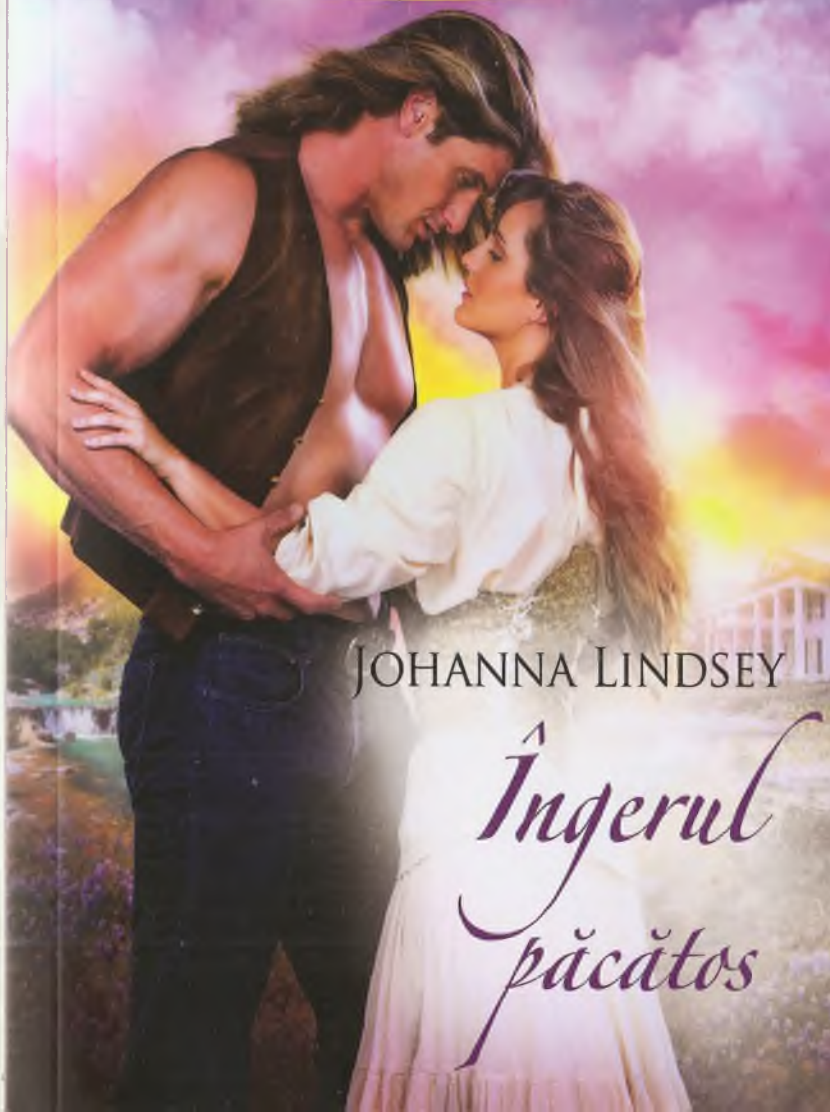

JOHANNA LINDSEY

Îngerul păcătos

SERIA „AVENTURI ÎN WYOMING“

Inima bună a lui Cassie Stuart o bagă într-o mulțime de probleme. Așa se întâmplă și când, sperând să potolească o dușmănie veche de douăzeci și cinci de ani dintre două familii vecine, joacă rolul de pețitoare și reușește doar să toarne gaz pe foc. Ambele tabere o avertizează atunci să părăsească de îndată Texasul, dacă nu vrea ca ferma tatălui ei să ardă din temelii drept „mulțumire“ pentru intervenția ei.

Așa că acum Cassie are nevoie de un om diplomat, care să calmeze spiritele – și, în schimb, printr-un concurs nefericit de întâmplări, se alege cu un bărbat cunoscut pentru modul necruțător în care știe să rezolve disputele.

I se spune Angel, dar porecla lui este Îngerul Morții – un pistolar de-o frumusețe aspră, cu ochi negri ca păcatul. Nedorit și deloc bine văzut de potențiala lui angajatoare, Angel ar fi plecat de îndată, lăsând-o pe nerecunoscătoarea Cassie să se descurce de una singură. Dar un încăpățânat simț al datoriei – precum și dorința de a gusta dulceața săruturilor ei – îl determină să încerce să o ajute. Iar după ce sunt forțați de împrejurări să se căsătorească, Angel își dă seama că toate îndoielile lui legate de mariajul neașteptat sunt doar o picătură în oceanul unei pasiuni care îi poate duce în iad... sau în rai.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2902-9
9 786063 329029
Alma
eBook disponibil

JOHANNA LINDSEY

Îngerul păcătos

Angel
Johanna Lindsey
Copyright © 1992 Johanna Lindsey
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Îngerul păcătos
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Îngerul păcătos / Johanna Lindsey
trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2902-9

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Îngerul păcătos

Traducere din limba engleză
Raluca Conţiu

În memoria lui Misti Jewel, care mă mușca de degete. A fost o vorbăreață, o pacoste încântătoare, colega mea de birou. Doamne, te rog, nu te supăra că-i place să-și curețe dinții de picioare goale.

Capitolul 1

Texas, 1881

Prânzul... o oră sinonimă cu moartea în multe dintre orașele vestului. Nici acest oraș nu era diferit. Ora le indica celor care încă nu știau ce avea să se întâmple atunci când îi văzură pe ceilalți grăbindu-se să elibereze străzile. Un singur lucru putea cauza un asemenea exod în acel moment al zilei.

Prânzul... o oră lipsită de orice avantaj, fără umbre care să distragă, fără soare care să coboare și să orbească, înclinând balanța. Avea să fie o luptă dreaptă, după standardele zilei. Nimeni nu avea să se întrebe dacă bărbatul provocat ar fi vrut să refuze, nimeni nu avea să vadă nimic nepotrivit în faptul că fusese forțat să accepte. Un bărbat care trăia de pe urma pistolului său avea puține de spus în această privință.

Strada era aproape pustie acum, iar ferestrele ce o mărgineau erau pline de privitorii care așteptau să moară cineva. Chiar și vântul de noiembrie făcuse o pauză, lăsând praful să se așeze sub razele strălucitoare ale soarelui de toamnă târzie.

Dinspre nord se apropie Tom Prynne, cel care provocase duelul, deși acum își spunea Pecos Tom. Așteptase o oră după ce aruncase provocarea, timp suficient pentru a se întreba dacă nu cumva se grăbise de această dată. Nu, era doar agitația care îl tulbura înaintea fiecărei lupte. Se întrebă de câte dueluri avea să fie nevoie pentru a se simți la fel de calm cum arăta oponentul său.

Pe Tom nu-l deranja să ucidă. Iubea puterea și triumful pe care le simțea după aceea, sentimentul că era invincibil. Și teama. Doamne, iubea felul în care ceilalți se temeau de el. Ce dacă simțea și el puțină teamă înaintea fiecărei înfruntări? Merita, pentru sentimentele de după aceea.

Sperase într-o oportunitate ca aceasta de acum, o șansă de a-și face numele cunoscut. Propriul nume, sau cel pe care și-l alesese, nu călătorea suficient de repede pentru el. Nimeni nu auzise de Pecos Tom atât de departe în sud. La naiba, uitaseră de el chiar și în locurile prin care trecuse, deoarece până atunci luptele lui fuseseră cu „nimeni" la fel ca el.

Dar oponentul său din această zi, Angel – nu avea nici o problemă în privința reputației care îl preceda. Unii îl numeau Îngerul Morții, și pe bună dreptate. Nimeni nu putea spune cu certitudine câți oameni ucisese. Unii afirmau că nici măcar Angel nu le știa numărul. Era renumit nu doar din cauza vitezei, ci și a preciziei sale. Tom nu avea o astfel de precizie, dar era mai rapid, știa asta. Și știa exact câți bărbați ucisese – un trișor la cărți, doi țărănoi și un ajutor de șerif care îi dăduse de urmă cu un an înainte și care voise să-l spânzure pentru împușcarea unui om neînarmat. Nimeni nu știa despre ajutorul de șerif, și era mai bine așa. Voia să-și facă un nume, dar nu dorea să-l vadă pe afișele cu cei mai căutați bandiți. Mai avusese și alte dueluri în scurta sa carieră, și fusese norocos că în jumătate din ele câștigase prin simpla scoatere a pistolului, adversarul său fiind atât de înspăimântat de viteza sa încât își lăsase pistolul și renunțase la duel. Tom conta pe același noroc și în această zi, nu că Angel și-ar fi scăpat pistolul, însă spera să-l ia prin surprindere suficient încât să aibă timpul necesar pentru a ținti cu grijă, rămânând singur în picioare după risipirea fumului.

Era în oraș de numai două zile. Ar fi plecat mai departe dacă nu ar fi auzit că Angel sosise în noaptea dinainte. Era absolut sigur că nimeni nu-i pomenise numele atunci când sosise *el* în oraș. După ziua de azi, aveau să o facă.

Însă Angel nu era tocmai așa cum se așteptase Tom, atunci când îl împiedicase să plece din hotel în această dimineață. Se gândise că pistolarul avea să fie mai înalt, mai în vârstă, și nu atât de lipsit de orice emoție în fața provocării. Angel reacționase ca și cum nu i-ar fi păsat de rezultat. Dar Tom nu lăsase ca acest lucru să-l îngrijoreze.

Blocase calea celuilalt bărbat, întrebând cu voce tare, astfel încât să fie auzit de toți cei prezenți:

– Angel? Am auzit că ești iute, dar sunt aici pentru a-ți arăta că eu sunt și mai rapid decât tine.

– Cum vrei, domnule. Nu te contrazic.

– Dar vreau s-o dovedesc. La prânz. Nu mă dezamăgi.

Abia după ce plecă, Tom își dădu seama cât de reci și de lipsiți de emoție fuseseră ochii lui Angel, ochi negri ca păcatul, ochii unui ucigaș nemilos.

Cu o înfățișare calmă, Angel aștepta să-și întâlnească competitorul. Stătea în mijlocul străzii, dar nu avea de gând să înainteze mai mult. Aștepta cu răbdare ca mai tânărul vânător de glorie să vină către el.

Nu-i puteai vedea furia dacă-l priveai. Ceea ce avea să facă era lipsit de orice sens. Nu era ca și cum ar fi ucis pe cineva care ar fi meritat asta. Nu-l cunoștea pe acest tânăr, nu-i cunoștea păcatele, nu știa câți oameni ucisese pentru a-și face un nume, sau dacă ucisese vreunul. Ura să nu știe.

Nu s-ar fi schimbat însă nimic nici dacă ar fi știut; ar fi eliminat doar regretul unui omor inutil. Dar majoritatea acestor căutători de glorie nu ar fi îndrăznit să înceapă cu el. Cei mai mulți ar fi avut câteva dueluri înainte de încerca să-și facă un nume, iar asta însemna că omorâseră câțiva oameni – foarte posibil, oameni nevinovați – pentru a da avânt carierei lor de pistolari. Angel nu regreta uciderea unor astfel de persoane. Se vedea ca un călău din acest punct de vedere, scăpând de lepădături ceva mai repede decât ar fi făcut-o legea, salvând poate viețile câtorva nevinovați între timp.

Faptul că avea un nume cunoscut era o binecuvântare și un blestem, în același timp. Îi scotea la suprafață pe vânătorii de glorie. Dar îi făcea uneori munca mai ușoară, deoarece unii dintre aceștia dădeau înapoi, ceea ce ducea la salvarea de vieți, de vreme ce el ura să ucidă oameni a căror singură vină era aceea că lucrau pentru șeful nepotrivit.

El era un mercenar. Asta știa să facă, și era suficient de bun pentru a trăi din așa ceva. Putea fi angajat pentru aproape orice slujbă, dacă prețul era corect, deși oamenii învățaseră să nu-i ceară să comită crime, deoarece astfel ar fi putut sfârși morți ei înșiși. El nu vedea nici o diferență între omul care apăsa pe trăgaci și cel care îl angajase pe acesta să o facă. În ochii lui, ambele erau crime, iar dacă Angel nu găsea o scuză pentru a-i ucide el însuși, îi preda pe mâna legii. Nu-și scuza stilul de viață. Și-ar fi dorit poate ca lucrurile să fi stat altfel, dar aici îl aduseseră circumstanțele. Și, deși instinctele îl îndemnau

să fie milos, urma crezul bărbatului care îl învățase cum să se apere cu pistolul.

– Conștiința are locul ei, dar nu într-un duel cu pistolul. Dacă ai de gând să tragi, trage pentru a ucide, altfel te vor vâna... într-o noapte întunecoasă, într-o alee dosnică – un glonț în spate, pentru că s-au măsurat cu tine o dată și știu că ești prea rapid pentru a risca să te înfrunte din nou. Asta se întâmplă dacă te mulțumești să-i rănești doar, sau vor crede că ești rapid, dar tintești prost. Pe aceștia din urmă îi vei mai întâlni pe stradă, iar asta e doar o pierdere de vreme și ține de norocul pe care îl ai. Ar fi păcat dacă glonțul destinat ție vine de la cineva pe care ai avut ocazia să-l ucizi o dată și nu ai făcut-o.

De trei ori ajunsese să fie aproape ucis de mâinile nelegiuiților înainte să învețe acest crez. De trei ori fusese salvat, nu prin eforturile sale, ci de către străini. Avea trei datorii, iar Angel nu era un bărbat care să se simtă confortabil îndatorat. Două fuseseră deja plătite, cea de-a doua destul de recent.

Venise în acest oraș sperând să își plătească și cea de-a treia datorie. Nu știa pentru ce fusese trimis. Fusese pe cale să îl caute pe Lewis Pickens pentru a afla, atunci când tânărul pistolar îi ieșise în drum. Îi știa doar numele, Pecos Tom. Cineva trebuise să verifice registrul hotelului pentru a afla acest lucru. Era străin de oraș, întocmai ca și Angel, astfel încât nimeni nu-i putea spune lui Angel dacă înfrunta un ucigaș sau doar un tânăr nesăbuit. La naiba, ura să nu știe. Nu căutase el lupta, încercase să o evite, dar nimeni nu se aștepta să o ignore, odată ce provocarea fusese lansată. Pecos Tom avea intenția de a-l ucide. Angel trebuia să se mulțumească cu acest adevăr pentru a-și înăbuși regretul.

Pecos nu se grăbea să înainteze pe stradă. Șase metri, apoi cinci. Se opri în cele din urmă la o distanță de trei metri. Angel ar fi preferat o distanță mai mare, dar nu era spectacolul său. Auzise că în est cel provocat avea dreptul să aleagă arma, putând chiar să nu aleagă nici una, să lupte cu pumnii dacă așa dorea. Lui Angel i-ar fi plăcut să-l poată bate pe băietan, să-i vină mintea la cap, în loc să trebuiască să-l omoare. Dar vestul nu oferea astfel de alegeri. Când purtai un pistol la șold, lumea se aștepta să-l folosești.

Jacheta din piele de oaie a lui Pecos era deja dată la o parte din drum, iar brațele sale stăteau pregătite pe lângă corp. Cu mișcări

lente, Angel își dădu la o parte mantaua galbenă. Nu-i privise mâinile, nici măcar pentru a vedea dacă tremurau. Îi privise în schimb ochii. Mai încercă o ultimă dată.

– Nu trebuie să facem asta. Oamenii de aici nu te cunosc. Poți pleca, pur și simplu.

– Las-o baltă, replică băietanul, relaxându-se acum, bănuind că lui Angel îi era teamă să se lupte cu el, că el era cel care voia să abandoneze duelul. Sunt gata.

Nimeni nu era suficient de aproape pentru a-l auzi pe Angel oftând.

– Atunci fă pace cu tine, domnule. Nu trag pentru a răni doar.

Nici Tom Prynne cel de douăzeci de ani nu trase doar pentru a răni. Își scoase pistolul mai repede, cam cu două secunde mai repede, tot timpul de care ar fi avut nevoie dacă ar fi avut răbdare să ochească mai bine înainte să-și caute gloria. Glonțul lui zbură peste umărul lui Angel, pierzându-se în țărână la capătul străzii. Impulsul lui Angel fusese prea rapid pentru a se mai putea opri, chiar dacă ar fi vrut, iar ținta lui avu o precizie mortală.

Tom Prynne își făcuse în cele din urmă un nume, deși nu avea să călătorească departe. Dar avea să se vorbească aici despre el un timp, iar epitaful lui avea să fie:

Aici zace Pecos Tom.
L-a provocat pe Îngerul Morții și a pierdut.

Groparul acestui oraș avea un ciudat simț al umorului.

Capitolul 2

Cassandra Stuart aruncă neatentă o bucată de lemn pe foc în timp ce trecu pe lângă șemineu. În cealaltă parte a camerei, felina își înălță capul și sâsâi deranjată. Fata zveltă îi aruncă pisicii o privire și ridică din umeri.

– Îmi pare rău, Marabelle, spuse Cassie, reluându-și plimbarea agitată. Obiceiul.

Atât Cassie, cât și animalul ei de companie erau obișnuite cu vremea mult mai rece din Wyoming, acolo unde Cassie crescuse. Aici, în sudul Texasului, unde era ferma tatălui ei, probabil că afară nu erau mai mult de zece grade, și erau deja în decembrie de câteva zile. O bucată de lemn ar fi fost suficientă pentru a alunga răcoarea din cameră. Cu două bucăți... Nu trecu mult până să se dezbrace în cămășuță și pantalonași.

Micul birou pe care îl evitase în ultima jumătate de oră era încă în colțul camerei, cu materialele de scris aranjate frumos într-un teanc, cu călimara deschisă, penele ascuțite și flacăra lămpii deschisă la maximum. Tatăl ei îi dăruise setul de caligrafie de modă veche de îndată ce sosise aici, în toamnă. Iar ea își scrisese cu fidelitate scrisorile, trimițând câte una sau două pe săptămână mamei sale – cel puțin așa făcuse până în urmă cu aproximativ șase săptămâni.

Însă nu mai putea amâna să scrie. Telegrama sosise târziu în această după-amiază.

DACĂ NU PRIMESC UN SEMN DE LA TINE IMEDIAT, PORNESC ÎNTR-ACOLO CU O ARMATĂ.

Partea cu armata era o exagerare – Cassie așa spera. Dar nu se îndoia că mama ei ar fi venit, iar asta nu avea să fie de nici un folos. Tatăl ei cu siguranță nu ar fi apreciat acest lucru la întoarcere. Însă

tatăl ei oricum nu avea să aprecieze faptul că vecinii îi erau acum inamici, din cauza fiicei sale băgărețe.

Cassie îi răspunsese mamei sale că avea să trimită o scrisoare a doua zi pentru a-i explica totul. Nu mai avea ce face. Dar sperase din toată inima că Pacificatorul avea să sosească primul, așa încât când avea să-i spună mamei sale ce făcuse, să-i poată spune cel puțin că rezolvase totul și că nu mai exista nici un motiv de îngrijorare.

Scoase un sunet asemănător unui geamăt, care o făcu pe felină să o urmeze la birou, pentru a investiga problema. Marabelle era foarte sensibilă la dispozițiile lui Cassie. Nu avea să se liniștească decât după ce Cassie o scărpina între urechi, asigurând-o că totul era în ordine.

În cele din urmă luă tocul în mână.

Dragă mamă,

Nu cred că vei fi surprinsă să auzi că m-am amestecat din nou în ceva. Nu știu de ce am crezut că aș putea pune capăt unei dispute ce ține de douăzeci și cinci de ani, dar asta e, optimismul meu infernal m-a lăsat încă o dată baltă. Până acum ți-ai dat probabil seama că vorbesc despre vecinii lui tata, familiile Catlin și MacKauley, despre care ți-am povestit după prima mea vizită aici.

Aceasta era a doua vizită a lui Cassie la ferma tatălui său din Texas. Fusese uimită, atunci când venise prima dată, văzând casa pe care acesta o construise cu zece ani în urmă. Era o copie exactă a celei lăsate în urmă în Wyoming. Chiar și mobila era la fel. Era ca și cum ar fi fost acasă – până ieșise afară.

Tatăl ei așteptase mult această vizită, însă mama ei refuzase să o lase să călătorească singură înainte de a împlini optsprezece ani, cu doi ani în urmă. Iar Catherine Stuart refuzase să pună piciorul pe pământul lui Charles Stuart în absența unei urgențe care ar fi implicat singurul lor copil. Nu-și văzuse fostul soț de zece ani, de când el plecase din Wyoming, și nu vorbise cu el de douăzeci, chiar dacă trăiseră în aceeași casă pentru primii zece ani de viață ai lui Cassie. Relația lor – sau absența unei relații – fusese singurul lucru în care Cassie nu încercase să se amestece. Oricât și-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, părinții ei se disprețuiau unul pe celălalt. Însă Cassie

îi povestise mamei sale totul despre familiile Catlin și MacKauley atunci când se întorsese acasă, în primăvara anului precedent, și despre noua sa prietenă, Jenny Catlin, care era cu doi ani mai mică decât Cassie. La această vizită, Cassie o găsise pe Jenny plină de melancolie, deoarece era la vârsta la care își dorea să se căsătorească, și se plângea de faptul că singurii tineri arătoși din regiune erau cei patru fii ai lui R.J. MacKauley, care erau, din păcate, inamicii ei de moarte.

Cassie își dorea ca Jenny să nu-i fi menționat pe bărbații MacKauley în aceeași propoziție cu „căsătorie" Acest lucru o făcuse să se gândească că poate Jenny nu-i vedea în aceeași lumină ca mama și frații ei mai mari. Observase astfel cum fiul cel mai mic al lui R.J., Clayton MacKauley, se uita lung la Jenny în biserică, și cum tânăra roșea de fiecare dată când îl surprindea făcând acest lucru.

Probabil nu te va surprinde nici acest lucru, mamă, dar am reușit să implic și familia Stuart în dispută – cel puțin în cea care mă privește. Tata nici nu știe încă, dar sunt sigură că nu va fi bucuros când va auzi. Eu voi pleca în cele din urmă, dar el trebuie să trăiască laolaltă cu oamenii aceștia și după plecarea mea.

Înainte să începi să-l blestemi pentru că m-a lăsat să mă amestec, trebuie să-ți spun că nu a fost aici pentru a mă putea opri. De fapt, totul a început înainte de plecarea lui, la puțin timp după ce am sosit eu, dar s-a desfășurat în secret, ca o conspirație, iar după aceea tata a primit scrisoarea aceea de la omul din North Texas, cu care se târguiește de doi ani pentru cumpărarea unui taur premiat și care s-a hotărât în sfârșit să vândă. Nu-l blestema pe tata nici pentru că m-a lăsat singură și s-a dus după taur, pentru că trebuia să lipsească mai puțin de două săptămâni, iar eu am douăzeci de ani și sunt perfect capabilă să conduc ferma – atunci când nu mă amestec în câte ceva. În plus, a vrut ca și eu să merg cu el, dar l-am rugat să mă lase, de vreme ce începusem deja... ei bine, nu am cum să o spun altfel. Ce am făcut a fost să încerc iarăși să fac pe peițitoarea, dar din nefericire, de această dată am reușit.

Am reușit să-i conving pe Jenny Catlin și pe Clayton MacKauley că se iubesc unul pe celălalt. Și așa părea să fie, mamă. Au fost

atât de surprinși și încântați de uneltirile mele. A fost atât de ușor să-i aduc împreună și, după abia trei săptămâni, să-i ajut să plece la Austin, pentru a se căsători în secret. Din nefericire, în noaptea nunții au descoperit că nici unul nu-l iubea pe celălalt, că toată povestea de dragoste a avut loc numai în imaginația mea bogată. Se pare că am evaluat greșit situația, dar asta nu este ceva nou. Se pare că fac asta destul de frecvent, după cum bine știi. Desigur, am încercat să repar lucrurile. Am fost la ferma Catlin pentru a le explica faptul că intențiile mele au fost bune, chiar dacă greșite. Dorothy Catlin nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Fiul ei, Buck, m-a sfătuit să părăsesc Texasul și să nu mă mai întorc.

Buck nu spusese lucrurile în acest fel, dar mama ei nu avea nevoie să știe despre cât de urât se comportase din cauza furiei, nici despre amenințările pe care le primise din partea familiei MacKauley, care chiar stabilise o dată pentru plecarea ei, avertizând că altfel ferma tatălui ei avea să fie incendiată. Nu avea nici un motiv să-i povestească despre cum Richard MacKauley îi ridica corespondența, spunându-i apoi că se pierduse, motiv pentru care nu primise nici o scrisoare de la mama ei în ultimele șase săptămâni, sau că o dată când ieșise din banca din Caully, găsise melasă împrăștiată pe scaunul și podeaua trăsurii ei, sau că trei dintre angajații tatălui ei fuseseră intimidați și demisionaseră, inclusiv supraveghetorul său. Nu avea de gând să menționeze nici biletul strecurat pe sub ușa din față, care amenința că dacă pisica ei avea să mai fie prinsă afară pe pășune, avea să fie transformată în friptură.

Era mai bine ca mama ei să nu știe că Sam Hadley și Rafferty Slater, două dintre ajutoarele familiei Catlin, o încolțiseră în grajdul din oraș și o speriaseră de moarte cu purtarea lor grosolană înainte să-i oprească cineva, sau că de atunci purta mereu la ea pistolul ei Colt modificat, nu doar pe pășune, ca înainte, ci și la fiecare vizită în oraș, și avea să facă acest lucru în continuare, în ciuda amuzamentului arătat de orășenii din Caully.

Și mai cu seamă voia să evite să-i spună mamei că tatăl ei era plecat deja de câteva săptămâni și avea să mai întârzie cel puțin trei, deoarece taurul său premiat îl lovise, rupându-i două coaste și un picior. Era suficient să-i scrie:

Sunt niște familii atât de drăguțe, dar atunci când nu le place de cineva, devin o adevărată pacoste, iar acum nici una dintre cele două familii nu mă place prea mult.

Se gândi să șteargă cuvântul „pacoste", dar se hotărî că mama ei avea nevoie de un hohot bun de râs. Cassie avea cu siguranță nevoie, dar avea la dispoziție doar încă trei săptămâni pentru a pune lucrurile în ordine, deoarece știa exact ce avea să facă tatăl ei la întoarcere. Avea să renunțe pur și simplu la tot ce construise în ultimii zece ani, mutându-se altundeva. La urma urmelor, era fermier pentru că-i plăcea, nu pentru că avea nevoie să trăiască din asta, nu atunci când provenea dintr-una dintre cel mai bogate familii din Connecticut. Însă Cassie nu s-ar fi iertat niciodată dacă lucrurile ajungeau acolo.

De vreme ce nu vor să primească scuzele mele, am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi. Am trimis după bunul prieten al bunicului Kimbal, bărbatul căruia i se spune Pacificatorul. Nu am nici o îndoială că el va reuși să pună capăt ostilităților încă de la sosire, și trebuie să ajungă dintr-un moment în altul.

De fapt, îl aștepta de câteva săptămâni și începuse să se îngrijoreze din cauza întârzierii lui, după ce el o asigurase că vine. Era cu adevărat singura ei speranță. Poate că trebuia să-i mai trimită o telegramă a doua zi, când avea să meargă în oraș să ducă la poștă scrisoarea pentru mama ei.

Acum știi de ce nu ți-am scris. Nu am vrut să recunosc că am intervenit iarăși, cel puțin nu înainte de a repara ce am stricat. Voi scrie din nou de îndată ce se termină totul, iar vecinii lui tata se întorc la starea obișnuită, în care se urăsc doar unii pe alții.

Cassie își mușcă buza, încruntându-se la scrisoarea din fața ei. Lăsase pentru sfârșit partea cea mai proastă – cum să-și convingă mama să nu se grăbească încoace să-și salveze „puiul" de la o altă nenorocire în care intrase singură. Avea să o facă pe un drum ocolit, invitând-o!

Știu că ai exagerat atunci când ai spus că vei veni aici cu o armată, dar ești bine-venită, dacă nu te deranjează să călătorești în toiul iernii. Sunt sigură că tata nu se va supăra dacă ne vizitezi. Desigur, necazurile de aici se vor fi sfârșit până să ajungi tu, așa că el se va mira probabil că vii. Crezi că ar putea considera că te interesează să te împaci cu el?

Cassie hotărî să încheie acolo scrisoarea. Își cunoștea mama bine și știa că după citirea ultimei propoziții, Catherine Stuart avea să rupă scrisoarea în bucățele aruncând-o în cel mai apropiat foc. Își putea de asemenea imagina răspunsul verbal al mamei sale la întrebarea ei.

– Să mă împac cu desfrânatul acela fără nici un Dumnezeu? Doar după ce voi fi moartă și îngropată, așa să-i spui!

Cassie le spusese *lui* sau *ei* câte ceva din partea celuilalt de când își putea aduce aminte. Dacă nu se afla nimeni în preajmă care să le transmită mesajele, ar fi cedat ei, vorbind unul cu celălalt? Nu. Unul sau celălalt – în funcție de cine era mai hotărât să spună ceva – căuta pe cineva care să vorbească pentru el.

Cassie se îndepărtă de birou, întinzându-se, apoi se uită în jos la Marabelle.

– Cel puțin una dintre probleme este rezolvată – pentru moment, îi spuse ea pisicii. Dacă Pacificatorul ar ajunge să o rezolve și pe cealaltă, am putea rămâne până la primăvara, așa cum am plănuit.

Își punea toate speranțele în prietenul bunicului ei, dar avea motive serioase pentru a face acest lucru. Odată îl văzuse spunându-i câteva cuvinte unui bărbat înfuriat peste măsură, iar acesta râdea deja în cinci minute. Talentul lui pentru calmarea oamenilor era incredibil, iar el avea să aibă nevoie de tot acest talent pentru a liniști lucrurile pe care le agitase ea.

Capitolul 3

Ferma Double C nu era greu de localizat. Dacă din oraș urmai drumul spre nord, după instrucțiuni, dădeai direct de ea. Dar nu era ce se așteptase Angel. În această zonă atât de sudică, majoritatea fermierilor se inspirau de la vecinii lor mexicani și construiau case din chirpici, în stil spaniol, care îi ajutau să treacă mai ușor peste valurile de căldură vara.

Angel însă ajunsese la o casă din lemn cu două niveluri, de dimensiunea unui conac, cu o înfățișare mai potrivită zonei de nord-vest. O jumătate de duzină de trepte duceau la un pridvor care înconjura parterul și care era suficient de lat pentru a adăposti scaune, balansoare și chiar câte un leagăn de două locuri în fiecare colț. Un balcon spre care se deschideau uși duble din dormitoare, după cum presupunea Angel, înconjura cel de-al doilea nivel și umbrea pridvorul de dedesubt.

Casa i se părea oarecum familiară, ca și cum ar mai fi văzut-o cândva, deși nu mai călătorise niciodată atât de departe spre sud. Clădirile anexe, sau ce văzuse din ele înainte să se apropie atât de mult, erau împrăștiate în spatele casei principale, așa că de la o distanță de cinci-șase metri de casă, nu puteai spune că era o fermă funcțională. Chiar și trăsura trasă în față semăna mai mult cu una dintre trăsurile de lux din marile orașe decât cu șaretele preferate la țară.

Angel nu ajunsese decât la vreo șase metri când ușa din față se deschise și o felină neagră de mărimea unei pume începu să alerge în salturi în direcția lui. Nu avu timp să se întrebe de unde naiba apăruse – era de neconceput să fi apărut din interiorul casei – înainte de a se trezi luptând să-și controleze armăsarul înspăimântat, întinzându-se în același timp după pistol.

Nu ajunse la pistol înainte ca pălăria să-i zboare de pe cap în urma unei împușcături, în timp ce el auzi:

– Nici să nu te gândești la asta, domnule.

Angel trebui să se hotărască în câteva secunde, timp în care ochii i se îndreptară asupra celei care vorbise, o femeie care-și ținea pistolul ațintit asupra lui, apoi din nou către animal, care fusese luat prin surprindere de împușcătură și nu se mai îndrepta spre el cu aceeași viteză. Însă venea totuși spre el, iar calul său deveni disperat, pășind într-o parte, scuturându-și capul nebunește și ridicându-se pe picioarele din spate.

Luptă să-și păstreze poziția în șa – nu avea de gând să înfrunte animalul acela enorm pe jos –, însă femeia vorbi din nou, un singur cuvânt. Când calul său reveni cu toate patru copitele pe pământ, el văzu că pisica se oprise și stătea pe loc acum, la câțiva metri distanță, privindu-l cu niște ochi mari și galbeni.

– Marabelle, spuse ea, pe un ton ce trebuia ascultat.

El nu o înțelesese greșit. Marabelle... și făcu ceva ce nu făcea niciodată, ceva ce nu-și permitea să facă în domeniul lui de activitate. Se înfurie și arătă acest lucru.

– Doamnă, dacă nu-ți iei animalul imediat de aici, spuse el printre dinți pe un ton extrem de moderat, prin natura obișnuinței, nu voi fi responsabil pentru ce se va întâmpla.

Femeia păru să fie ofensată de spusele lui, probabil din cauză că ea era cea care avea pistolul în mână – încă ațintit asupra lui.

– Nu vă aflați în poziția de a...

Ceea ce se întâmplă dură numai câteva secunde. Angel își scoase pistolul și trase, îndepărtând pistolul din mâna ei, ceea ce o făcu să strige:

– Ticălosule! în timp ce-și scutura degetele dureroase.

Pisica mârâi tare ca răspuns la țipătul femeii, iar calul lui Angel începu să dea din picioare cu sălbăticie auzind mârâitul pisicii. De data aceasta Angel ajunse în țărână, în timp ce calul gonea spre comitatul învecinat, iar pisica era la o distanță de doar un metru acum, șuierând, când ea pronunță din nou cuvântul care opri imediat felina:

– Marabelle.

El voia s-o împuște oricum. Voia să împuște și femeia, de asemenea. Nu-și putea aduce aminte când își mai pierduse atât de tare controlul asupra emoțiilor. Și un idiot și-ar fi dat seama că pisica, sau ce-o fi fost, îi aparținea ei. Un animal de companie. Trebuia să fie un animal de companie, ca să o asculte în acest fel. Iar ea îi dăduse

drumul pentru a-i speria calul, pentru a-l speria și pe el, nu avea nici o îndoială.

Chiar furios fiind, și dându-și seama că animalul era îmblânzit, măcar într-o oarecare măsură, tot avu nevoie de curaj pentru a-și lua ochii de la o felină de dimensiunile ei, care stătea la doar un metru distanță, mai ales că el era la pământ, iar el și animalul se priveau ochi în ochi. Dar o făcu totuși, își întoarse ochii, îngustându-și privirea, înspre femeie, care stătea în pridvor.

Ea reușise să-și recupereze pistolul și-l ținea în cealaltă mână, iar mâna cu degetele dureroase și-o ținea strânsă între celălalt braț și corp. Era puțin probabil că pistolul ar fi funcționat fără o vizită la armurier, dar ea nu părea să creadă la fel și își ațintise din nou arma asupra lui.

– Îți voi spune chiar acum că ținta mea este la fel de bună ca a dumitale, domnule, dar nu va trebui să te împușc. Dacă-ți miști arma chiar și cu un centimetru în direcția mea, Marabelle te va sfâșia în bucăți.

Era discutabil dacă putea nimeri ținta. Atunci când îi doborâse pălăria de pe cap poate că o făcuse deliberat, pentru a-i atrage atenția, însă era posibil să fi încercat să-l ucidă și să fi ratat. Angel nu se îndoia însă cu privire la cea de-a doua amenințare. Ei trebuia să-i fie frică, dacă îl amenința așa. Ei bine, văzuse de ce era capabil. O dezarmase, deși ea avea pistolul ațintit asupra lui, iar al său era încă în toc. În plus, la cât de furios era el acum, avea motive întemeiate să se teamă de el.

– Ești nebună să crezi că-mi pun pistolul la loc cu bestia asta lângă mine.

Se aflau într-un impas, nici unul nedorind să cedeze. Se scurseră câteva momente lungi de tăcere înainte ca Angel să decidă că ar prefera să scape de pisică, așa că adăugă în silă:

– Cheam-o de aici, cucoană, apoi *poate* că vom sta de vorbă.

Bărbia ei se ridică puțin.

– Nu vom discuta nimic, pentru că vei pleca. Le poți spune că nu au avut motive să trimită un pistolar.

– Lor?

– Celor care te-au angajat.

– Nimeni nu m-a angajat, cucoană. M-a trimis Lewis Pickens să...

– Pentru numele lui Dumnezeu, îi tăie ea vorba, lăsându-și pistolul în jos. De ce nu ai spus asta de la bun început? I se adresă apoi felinei: Marabelle, vino aici, puiule. Nu este periculos.

Era probabil pentru prima dată când cineva îl considera pe Angel inofensiv. Nu se lăsă ofensat de acest lucru. Așteptă să vadă dacă animalul asculta, și fu uimit să vadă cum capul cel uriaș se întoarse spre femeie, urmat apoi de trupul lung și neted, iar animalul traversă curtea și urcă pe scări. Angel lăsă să-i scape un oftat, dar nu-și puse pistolul în toc decât când felina intră în casă.

– Te poți întoarce în bucătărie, Maria, îi spuse femeia cuiva aflat după ușă, adăugând, înainte de a o închide: Știi să folosești pușca aceea?

Angel tresări. Avusese încă o armă ațintită asupra lui și nu simțise nimic. Devenea neglijent. Nu, simțurile lui fuseseră acordate la animalul negru monstruos și la femeia aceea idioată din pridvor. „Doamne, să nu fie Cassandra Stuart!"

Femeia cobora acum treptele. El îi observă abia acum ținuta elegantă, o haină neagră, lungă, tivită cu blană, acoperind dantela albastră, de culoarea gheții, de la gât, și o fustă albastră cu cinci rânduri de volane, care era vizibilă doar de la genunchi în jos. O căciulă mică din blană de castor era așezată pieziș peste părul castaniu închis. Haine de oraș, fără îndoială, dar nepotrivirea consta în faptul că femeia purta tocul pistolului peste haină.

Ea își strecură pistolul înapoi în toc înainte de a-i întinde mâna.

– Sunt Cassandra Stuart. Când sosește domnul Pickens?

Angel ignoră mâna întinsă, nesigur ce să facă cu ea. Mâna întinsă fusese însoțită de un zâmbet, ca și cum ea nu ar fi tras în direcția lui, nu ar fi trimis felina carnivoră să-l întâmpine și nu i-ar fi alungat calul. El ignoră de asemenea și zâmbetul.

Faptul că ea era femeia la care trebuia să ajungă îl făcu să blesteme printre dinți în timp ce se ridică în picioare și își scutură haina de praf. Deocamdată, ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o ajute. Dar pentru asta era aici. O datorie era o datorie. Se duse să-și recupereze pălăria înainte de a răspunde. Văzând gaura prin care trecuse glonțul, exact prin mijlocul pălăriei, blestemă din nou, de data aceasta cu voce tare. La naiba, l-ar fi putut ucide!

Se întoarse și-i aruncă o căutătură încruntată.

– Când repari pistolul acela, vreau dovezi că știi să-l folosești.

Ea nu făcu decât să se încrunte, să-și scoată din nou pistolul și să-l examineze, apoi exclamă:

– La naiba, l-ai stricat!

– Iar tu mi-ai stricat pălăria!

Ea îl privi cu ochii îngustați.

– Acesta este un pistol făcut la comandă, domnule – cine ești, de fapt?

– Angel – și aceasta este o pălărie de douăzeci de dolari, doamnă.

– Îți voi înlocui afurisita de pălărie... Făcu o pauză și se dădu înapoi cu un pas. Cum adică *Angel*? Nu ești *acel* Angel, nu? Cel căruia i se spune Îngerul Morții?

Buzele lui se curbară într-un rictus. Cei mai mulți oameni nu spuneau așa ceva când îi putea auzi.

– Nu-mi place acest nume.

– Nu te învinovățesc, replică ea.

Însă în ochii ei gri-argintii apăruse o sclipire precaută, care îi dădu lui Angel un sentiment de satisfacție. Ar fi trebuit să apară mai devreme. Chiar și oamenii care nu știau cine era îl ocoleau cu grijă. Avea o înfățișare care avertiza: „aveți grijă!"

– Ei bine, spuse ea cu un râs nervos, văzându-l cum o privea țintă. Ai noroc că am mai mult de un singur pistol Colt modificat, altfel aș fi fost destul de furioasă acum.

– Mai bine speră că n-o să-mi ia prea mult timp să-mi găsesc calul, doamnă, altfel vei afla ce înseamnă să fii fur...

– Dacă pui mâna pe mine...

– Mă gândeam mai degrabă să te împușc.

Nu vorbea serios, însă ea nu știa acest lucru. Angel se întrebă ce naiba făcea, lăsând furia să se acumuleze din nou, după ce preluase controlul asupra lucrurilor. Nu făcea *niciodată* amenințări neîntemeiate. Însă ea avea ceva care îl irita la culme, chiar și atunci când nu ținteа un pistol asupra lui.

– Uită că am spus asta, adăugă el sec.

– Bucuroasă, replică ea, dar tot se îndepărtă cu încă un pas de el.

El aproape că zâmbi. Nervozitatea ei îi liniștea dispoziția ca nimic altceva.

– Ai obiceiul de a trage la întâmplare asupra tuturor celor care te vizitează?

Ea clipi, își încreți buzele – niște buze generoase, observă el – și își îndreptă spatele. La naiba. Putea simți ce avea să urmeze. Tocmai își recăpătase curajul.

– Erai pe cale să o împuști pe Marabelle. Nu puteam să te las să faci asta doar pentru că s-a strecurat afară înainte să o pot eu opri.

Replica ei îl puse pe gânduri.

– Nu tu ai asmuțit-o asupra mea?

– Cu siguranță nu, spuse ea indignată, pe un ton care implica faptul că fusese o întrebare prostească.

– Nu mi s-a părut deloc așa, doamnă.

– Bunul-simț...

– Cred că mai bine o lași baltă, o avertiză el înainte ca insultele ei să devină și mai acide.

Ea se încordă, înțelegând ce voia el să spună.

– Cred că este mai bine să-mi spui ce treabă ai aici și apoi să pleci.

De-ar fi putut pleca!

– Pickens nu vine, spuse el succint.

Ea îl privi absentă pentru un moment, apoi icni.

– Dar *trebuie* să vină! Mă bazam pe el – de ce nu vine? A spus că va veni.

Tulburarea ei îl făcu pe Angel să se simtă inconfortabil în legătură cu celelalte lucruri pe care le simțea. Nu-i plăcea tânăra, și pe bună dreptate, după ce îi făcuse, dar avea probleme în a-și păstra animozitatea față de ea în starea în care se afla aceasta.

Angel se relaxă suficient pentru a o asigura.

– Avea de gând să vină. Tocmai era la bancă, de unde scosese suficienți bani pentru călătoria încoace, când un grup de indieni Comancheros au sosit din Staked Plain și au atacat banca. Desigur, Pickens nu și-a putut vedea de treabă, lăsându-i și pe ei să-și vadă de treaba lor. S-a simțit obligat să-i oprească și s-a ales cu o rană destul de urâtă din această cauză.

Chipul ei, palid la început, luă o expresie de-a dreptul suferindă atunci când el termină, tulburată acum dintr-un alt motiv.

– O, Dumnezeule, a... nu a murit, nu-i așa? Dacă i s-a întâmplat ceva din cauza mea, bunicul nu mă va ierta niciodată...

– Stai puțin, cum să fie vina ta când nici nu erai acolo?

– Eu i-am cerut să vină. Nu ar fi fost la bancă dacă... Făcu o pauză, văzându-l cum scutura din cap în direcția ei, iar tonul și expresia i se transformară, arătându-i încăpățânarea. Voi accepta vina dacă voi vrea. Mă pricep la asta.

În acest moment el ridică din umeri, nedorind să convingă o femeie că se purta prostește, când de fapt nu-i păsa deloc.

– Cum vrei.

Atitudinea bătăioasă o părăsi pe loc. Cassie își mușcă buza de jos. Părea să fie pe punctul de a izbucni în plâns, lucru care îl făcu pe Angel să simtă un nod în stomac. La naiba. Nu mai încercase niciodată să aibă de-a face cu o femeie care plângea, și nici nu avea de gând să înceapă acum. Avea să-și ia tălpășița la prima lacrimă.

– Este...

Cassie nu reuși să spună „mort"

– Nu! răspunse Angel cât putu de repede. Doctorul spune că Pickens va trăi, dar nu va putea călători pentru un timp, de aceea a pus-o pe prietena lui să trimită pe cineva după mine.

Acest lucru alungă îngrijorarea din ochii ei. Acum se încrunta.

– Nu înțeleg. Asta a fost acum aproape șase săptămâni. De ce nu mi-a trimis vorbă mai repede pentru a-mi spune că nu poate veni? Acum am rămas aproape fără timp.

Angel putea accepta vina aproape la fel de ușor ca și ea.

– Eu sunt de vină. Pickens mi-a dat de urmă repede, însă am întârziat în New Mexico câteva săptămâni. Însă mesajul lui nu pomenise nimic de vreo limită de timp.

– Înțeleg. De fapt nu înțelegea. Arăta extrem de confuză. Purtătorii de vești rele sunt rareori apreciați, însă îți mulțumesc că ai venit până aici, când o telegramă ar fi fost suficientă. Îmi pare rău pentru calul tău. Poți împrumuta unul din caii noștri pentru a-l găsi. Trimite-l înapoi când ești gata. Își băgă mâna într-unul din buzunare și scoase o monedă de aur de douăzeci de dolari. Iar asta ar trebui să ajungă pentru o pălărie nouă.

Angel nu făcu decât să privească țintă mâna întinsă către el, forțând-o să spună:

– Ia-o.

El nu o făcu, așa ca ea ridică din umeri și strânse pumnul, ascunzând moneda.

– Cum vrei. Dar acum scuză-mă, eram în drum spre oraș când ai sosit.

Se întoarse și se îndepărtă de el. Angel se legănă pe călcâie, lăsând-o să ajungă la jumătatea drumului spre trăsură înainte de a spune:

– Poate că ar fi trebuit să fiu mai clar, doamnă. Lewis Pickens a trimis după mine pentru a-l înlocui. Sunt aici pentru a-ți rezolva problema, oricare ar fi aceasta, așa că poate ar fi mai bine să-mi spui despre ce este vorba înainte să pleci în oraș.

Ea se întoarse pe călcâie atunci când auzi „pentru a-l înlocui" Îl privi cu scepticism, dar își recăpătă expresia beligerantă până când termină el de vorbit.

– Poftim?

– M-ai auzit suficient de bine.

– Știu că te-am auzit, spuse ea printre dinți, arătând ca o femeie pe cale să-și piardă cumpătul. Doar că nu cred. La ce s-a gândit domnul Pickens când te-a trimis pe *tine*, dintre toți oamenii? Am nevoie de un pacificator, nu de un pistolar. Ai reușit doar să înrăutățești situația.

– Care este de fapt situația?

Ea dădu din mână, nerăbdătoare.

– Nu are rost să discutăm despre asta, când nu mă poți ajuta. Dacă pistolul ar fi răspunsul, l-aș folosi pe al meu.

El nu se putu abține. Rânji la imaginea cu pălării zburând prin aer pe care i-o aduseră în minte cuvintele ei. Dar reuși să-și alunge zâmbetul înainte ca ea să-l observe. Erau foarte puțini oamenii cărora le permitea să vadă că avea simțul umorului. *Ea* nu avea să fie unul dintre ei.

– Ai o baracă?

– Da, dar... stai puțin! strigă ea în timp ce el se îndrepta spre partea din spate a casei. Nu poți rămâne aici. Nu ai ascultat ce am spus?

Angel se opri suficient pentru a spune:

– Ba da, dar tu nu ai ascultat. Sunt aici pentru a rezolva problema, ca o favoare pentru Pickens. Îi datorez asta, așa că nu plec până nu-mi plătesc datoria.

Cassandra se grăbi să-l ajungă din urmă în timp ce el trecu pe lângă colțul casei.

– Orice datorie ai avea, nu are nimic de-a face cu mine, domnule.

– Acum are.

– Asta nu este acceptabil. Îți mai spun o singură dată. Nu poți...

Răgetul care se auzi din casă îi opri pe amândoi. Angel se întoarse și văzu felina uriașă stând în fața unei ferestre, privindu-i. Din fericire, fereastra nu era deschisă, dar acest fapt nu-i liniști nervii pe cât de repede ar fi trebuit. Chiar știind că pisica era un animal de companie, nu o făcea să arate mai puțin periculoasă.

– Ce animal e ăsta? întrebă el în cele din urmă.

– O panteră neagră.

– Nu știam că au astfel de animale în Texas.

– Nu au. Marabelle a venit din Africa.

Angel nu avea de gând să întrebe cum.

– Doar ține-o departe de mine cât timp sunt aici.

Ea se supără în mod evident auzind cele spuse de el.

– *Dacă* ai rămâne, ceea ce *nu* este cazul, aș insista să te înțelegi cu Marabelle. Și ar trebui să-i prezinți calul tău, din motive evidente – dar nu vei rămâne. Grajdul e acolo. Arătă spre o clădire lungă de lângă un hambar. Caută-ți un cal și întoarce-te de unde ai venit.

Probabil crezuse că asta avea să aranjeze lucrurile. Într-un fel, o făcuse. Vorbirea lui tărăgănată îi arătă asta, în timp ce se întorcea cu spatele al el pentru a doua oară.

– Atunci presupun că va trebuie să rezolv problema în stilul meu.

Ochii ei aruncară flăcări în timp ce înțelegea ce-i spunea el.

– Nu ai face asta.

El tăcu.

– În regulă, izbucni ea. Poți rămâne, dar nu ai voie să ucizi pe nimeni. Fără împușcături. Fără cadavre. Este clar?

Nu așteptă nici un răspuns. Plecă cu pași apăsați, arătând cu claritate că cedase doar din cauza presiunii. Femeie enervantă. Dacă nu ar fi crezut că avea nevoie de explicațiile ei pentru a-i rezolva problema, acum ar fi văzut-o pentru ultima oară. Tot ar fi rezolvat lucrurile în felul său. Dar în timp ce auzea trăsura plecând către oraș, își dădu seama că încă tot nu știa despre ce problemă era vorba. *Afurisită* femeie enervantă.

Capitolul 4

Nu avea să funcționeze. Cassie avusese suficient timp la dispoziție pentru a lua în considerare toate repercusiunile pe drumul spre oraș, inclusiv cele mai rele, adică faptul că familiile Catlin și MacKauley ar putea considera că voia să lupte cu ei. Ce putea oricum face un pistolar, în afară să amenințe? Iar dacă amenințările lui erau ignorate, aveau să înceapă împușcăturile. Războiul ar fi fost ultimul lucru pe care ar fi dorit tatăl ei să-l găsească la întoarcerea acasă.

Ar fi trebuit să fie mai fermă cu bărbatul acela. Ar fi trebuit să nu se lase intimidată și să insiste pe „nu, mulțumesc" Nu avea genul de problemă pentru care să fie nevoie de angajarea unui pistolar. Ei bine, poate că avea, dar nu acesta era răspunsul – cel puțin nu era un răspuns acceptabil pentru ea, și trebuia să-i spună acest lucru de îndată ce se înapoia la fermă.

Nu aștepta prea mult acest lucru. Știuse că era un pistolar încă înainte să-i audă numele. Dar auzise de el. Îi auzise numele jumătate de viață, deoarece venea din aceeași parte a țării ca și ea, și se învârtise în jurul orașului Cheyenne în ultimii unsprezece ani. Însă nu-l văzuse niciodată, nici măcar de departe, nu-l întâlnise niciodată până astăzi. Deoarece locuise în Cheyenne atunci când nu avusese nici o însărcinare, locuitorii orașului se grăbiseră să se laude că Cheyenne era casa lui. Dacă avea o casă adevărată pe undeva, nimeni nu știa.

Nu era așa cum și-ar fi putut ea imagina, dacă s-ar fi deranjat să încerce să dea un chip numeroaselor povești pe care le auzise despre el. Angel nu era atât de înalt, nu ca bărbații din familia MacKauley, la puțin peste 1,80, dar acest lucru nu era evident decât atunci când stăteai lângă el. Desigur, Cassie era destul de scundă, așa că el era totuși cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt. Dar nu înălțimea era prima care sărea în ochi când era vorba de Angel.

De la distanță vedeai un bărbat îmbrăcat complet în negru, cu excepția hainei galbene care îi încadra corpul musculos. Vedeai pistolul expus pe șoldul său, pintenii argintii care sclipeau în soare, pălăria cu boruri late trasă până peste ochi, felul relaxat în care stătea călare pe cal, în contradicție cu atenția sporită la ce se întâmpla în jurul lui, rapiditatea cu care reacționa, viteza la care Cassie fusese martoră în mod direct.

Dar de aproape, primul lucru care atrăgea atenția erau ochii lui. Se putea ghici în ei cruzimea și violența de care era capabil. Toată ființa lui era acolo, în ochii aceia negri ca smoala, lipsiți de suflet, de conștiință și de teamă. Erau atât de hipnotizanți încât dura un timp până să-i fie observată fața masculină, cu fălcile pătrate, atent rase, nasul cizelat și pomeții proeminenți. Dura și mai mult până ca privitorul să înțeleagă că Angel avea o frumusețe aspră. Cassie își dădu seama de acest lucru abia la jumătatea drumului spre oraș.

Dar era nerelevant; nu conta decât ce fel de om era Angel, iar el era genul de persoană cu care ea nu voia să aibă nimic de-a face, nici măcar pentru a rezolva o problemă. Adevărul era că o înspăimânta. Nu avea cum să ocolească adevărul, și anume că meseria lui era să ucidă oameni, iar el era destul de bun în ceea ce făcea.

Ea spera doar că vecinii lor nu aveau să afle că bărbatul cunoscut drept Îngerul Morții o vizitase. Exista posibilitatea ca notorietatea lui să nu fi ajuns atât de departe în sud, dar asta nu ar fi contat, deoarece o singură privire în direcția sa era suficientă pentru a ști cu ce se ocupa, chiar dacă nu pentru a-i ști numele, iar asta era la fel de rău. Așa că trebuia să spere că nimeni nu avea să afle că el fusese la ferma Double C și că avea să plece până la sfârșitul zilei.

În acest scop, ea avea să-i trimită o nouă telegramă lui Lewis Pickens înainte de a părăsi orașul. Avea să-i mulțumească pentru grijă – și să mintă. Avea să-i spună că își rezolvase problema, așa că nu mai era nevoie de Îngerul său acolo. Apoi avea să-i spună lui Angel ce făcuse, arătându-i că nu mai avea nici un motiv pentru a rămâne la fermă. El avea să plece – iar ea avea să se întoarcă în punctul în care fusese cu șase săptămâni în urmă, dar cu mult mai puțin timp la îndemână pentru a găsi o rezolvare.

Cassie ieși de la armurier, unde își lăsase pistolul, ultima oprire înainte de a merge la gară pentru a-și trimite telegrama. Astăzi era obligată să care după ea pușca pe care o ținea de obicei în lada

trăsurii, pentru urgențe. Știa să o folosească la fel de bine ca și pistolul, dar era dificil de mânuit și era greu de cărat. Ar fi trebuit să-și ia celălalt pistol cu șase focuri înainte de a pleca de la fermă, dar fusese furioasă atunci și nici măcar nu se gândise la asta.

Nu avea însă de gând să renunțe complet la armele de foc. Deși nu văzuse nici un MacKauley ori vreun Catlin prin preajmă, nici vreunul din ajutoarele lor loiale, încă nu părăsise orașul, și nu se întâmpla prea des să vină aici și să nu dea cu ochii de unul dintre ei. Însă cel mai tare o îngrijorau Rafferty Slater și Sam Hadley, ei erau motivul pentru care era mereu înarmată.

Cei doi nu lucrau de prea mult timp pentru familia Catlin, dar deja avuseseră probleme în oraș din cauza încăierărilor. Nu erau genul de oameni pe care îi angaja de obicei Dorothy Catlin, rătăcitori care nu petreceau prea mult timp într-un singur loc și munceau doar pentru a strânge bani să chefuiască sâmbetele în oraș. Fără îndoială că aveau să fie concediați în cele din urmă, dar între timp se aliaseră cu angajatorii lor, iar Cassie se afla de cealaltă parte.

Deveni agitată gândindu-se la ziua aceea când o încolțiseră în grajd, blocându-i calea de ieșire, cu Sam înghesuind-o și Rafferty atingând-o în locuri în care nu avea voie să pună mâna. Privirea lui lăsase să se vadă că avea de gând să facă la fel, ba chiar mai mult, dacă avea s-o mai prindă singură. Sam încercase doar să o sperie. Lui Rafferty îi făcuse plăcere.

Niciodată nu i se mai întâmplase nimic asemănător, și nici nu avea să i se mai întâmple. Dacă l-ar vedea pe Rafferty Slater în oraș și i s-ar părea că vrea să se apropie de ea, ar trage întâi și abia apoi l-ar întreba ce dorise. Bărbatul acela *nu* avea să mai aibă ocazia de a o atinge vreodată.

Incidentul o făcuse să evite folosirea celor două grajduri din oraș. Astăzi își lăsase trăsura în fața magazinului universal din Caully, de unde trimisese scrisoarea către mama ei. Se dusese pe jos în restul locurilor unde avea treabă, însă în timp ce se întorcea pentru a merge la gară, care funcționa și ca oficiu pentru trimiterea telegramelor, își văzu trăsura acolo unde o lăsase, numai că acum avea doi cai legați în partea din spate.

Văzând caii, Cassie se opri imediat și se uită în jur, căutându-l pe pistolar cu privirea. Nu se îndoi nici măcar pentru o secundă că era vorba de calul lui Angel și cel pe care acesta îl împrumutase

de la ea, deși era la o distanță suficient de mare pentru a vedea toate detaliile. Îl văzu destul de repede. Nu era greu de reperat, cu impermeabilul lui galben.

Se sprijinea de peretele barului Second Chance, peste drum de ea. Cu pălăria trasă atât de tare peste ochi, nu putea spune pe cine urmărea cu privirea, însă avea sentimentul că o privea pe ea.

Sentimentul acesta o făcu să se simtă inconfortabil. Nu știa de ce o urmărise până în oraș. Iar acum nu se apropie de ea pentru a-i explica, nu se mișcă deloc din poziția lui relaxată. Dar toată lumea de pe stradă știa că era acolo. Caully era un oraș mic, la urma urmei, iar Angel era un străin. Era normal ca orășenii să se întrebe cine era, chiar dacă nu ar fi arătat ca un pistolar.

Cassie scrâșni din dinți, plină de frustrare. Se zisese cu încercarea ei de a ține secretă legătura cu el. Nu avea cum să părăsească orașul fără să stea de vorbă cu el, nu cu calul lui legat în spatele trăsurii ei. Chiar dacă direcția din care venise el în acea dimineață trecuse neobservată, lucrurile nu stăteau la fel acum. La sfârșitul zilei, toată lumea din oraș avea să se întrebe: ce nevoie avea domnișoara Stuart de un pistolar? Însă vecinii ei ostili nu aveau să se întrebe doar, aveau să dea năvală la ferma ei, cerând o explicație, iar dacă Angel era încă acolo, avea să se dezlănțuie iadul.

Era vina ei. Nu ar fi trebuit să-i permită să o năucească în asemenea hal. Ar fi trebuit să nu se lase intimidată. Dar nu, trebuise să-i permită să rămână, ceea ce-i permisese să-și bage nasul în treburile ei. Iar faptul că o urmărise până în oraș, ținând-o sub supraveghere, ca și cum ar fi fost gardianul ei personal, arăta că avea de gând să facă lucrurile în felul lui, indiferent ce ar fi avut ea de spus.

Nu se mai uită înspre el, continuând să meargă pe stradă. Însă acum se grăbea, temându-se că avea să fie oprită înainte de a putea trimite telegrama. Așa se și întâmplă. Însă nu fu oprită de către Angel.

Morgan MacKauley ieși din magazinul de șei al lui Wilson drept în calea ei. Cassie aproape că dădu peste el. Văzând cine era, încercă să se strecoare pe lângă el înainte să fie observată. Nu avu noroc.

Morgan se considera un cuceritor. Adevărat sau nu, ochii lui erau atrași de orice fustă, așa că nu-i luă decât o secundă să o observe pe a lui Cassie și să se îndrepte către ea – pășind înapoi, pentru a-i bloca drumul. Ea încercă să-l ocolească prin cealaltă parte, dar el se mișcă

pentru a-i bloca din nou calea. În cele din urmă ea se dădu înapoi și-l privi încruntată, ceea ce nu avu nici un efect asupra lui.

O irita faptul că aici în Texas nimeni nu părea să o ia în serios. Râdeau când purta pistol. O ignorau atunci când se enerva. Era asemenea unei gărgărițe, ușor de îndepărtat – cu excepția momentelor când avea pantera neagră lângă ea. Chiar și neînfricaților MacKauley le era teamă de Marabelle.

Însă Cassie nu-și aducea niciodată felina în oraș, iar privirea încruntată pe care i-o aruncă Morgan era mult mai eficientă decât a ei. Era de-a dreptul intimidantă.

Dintre cei patru fii ai lui R.J., Morgan era al doilea cel mai tânăr, având douăzeci și unu de ani, dar erau cu toții niște bărbați bine făcuți, peste un metru optzeci înălțime, și foarte robuști pentru dimensiunile lor. Toți semănau cu tatăl lor, cu părul roșcat și ochii de un verde-închis. Cassie nu se gândise nici un moment că vreunul dintre ei i-ar putea face rău fizic, dar asta nu oprea frica pe care o simțea față de animozitatea lor. Aveau cu toții temperamente aprinse, iar un om furios putea face lucruri prostești pe care nu le-ar fi făcut într-o altă situație.

– Nu credeam să te văd în oraș săptămâna asta, domnișoară Stuart, spuse Morgan pe un ton nonșalant.

Cu doar două luni în urmă, îi spunea Cassie, așa cum făceau majoritatea prietenilor și familia ei, nu domnișoară Stuart. O invitase de asemenea la balul organizat de Will Bates într-o seară de sâmbătă și la un picnic în Willow Ridge în duminica următoare. Intențiile lui fuseseră clare. Fusese evident că o curta. Iar ea fusese foarte flatată – și interesată. La urma urmei, frații MacKauley erau foarte frumoși, iar ea descoperise de-a lungul anilor că era foarte dificil să găsească un bărbat dispus să se căsătorească cu ea *și* cu Marabelle.

Morgan n-o plăcuse foarte mult pe Marabelle, însă acest lucru nu-l împiedicase să o curteze pe Cassie – până când aceasta se amestecase în viața fratelui lui într-un fel pe care nici unul dintre ei nu avea să-l uite sau să-l ierte. Iar după ce ea devenise ținta furiei lor, el o lăsase să înțeleagă că nu-l interesase decât ferma tatălui ei.

Fie că era adevărat sau o spusese doar din cauza furiei, pe Cassie o duruse mai mult decât dorea să-și amintească. Nu avea prea mare încredere în ea atunci când venea vorba despre bărbați. Morgan MacKauley îi scăzuse și mai mult încrederea. Iar tristul

adevăr era că ea-l plăcuse cu adevărat. Avusese mari speranțe timp de câteva săptămâni. Acum... nu mai rămăsese cu nimic, nici măcar cu fiorul de plăcere dat de apropierea de el. Nu mai simțea decât regret – și o cantitate însemnată de iritare.

Se întrebă ce voia să însemne remarca lui nonșalantă, despre care știa, în lumina experiențelor recente, că nu era deloc întâmplătoare. Întrebă, cu prudență:

– De ce?

– Bănuiam că îți faci bagajele.

Ar fi trebuit să știe că nu se poate întâlni cu un MacKauley sau cu un Catlin fără să i se aducă aminte de impasul în care se afla. Cei din familia MacKauley erau cei care stabiliseră data la care ea trebuia să plece din Texas – și o amenințaseră că, în cazul unui refuz, aveau să recurgă la incendierea fermei cu torțe.

– Bănuiai greșit, spuse ea cu glas șoptit și încercă din nou să treacă pe lângă el. Încă o dată, el se mișcă pentru a-i bloca accesul, ceea ce o făcu să adauge: Ești insuportabil, Morgan. Lasă-mă să trec.

– Întâi povestește-mi despre străinul care a venit la ferma voastră azi-dimineață.

Cassie gemu în sinea ei. Nu avea timp să scornească un motiv plauzibil pentru vizita lui Angel, și avea nevoie de timp, pentru că, atunci când venea vorba despre mințit și găsit motive, Cassie era absolut nepricepută. Dacă nu dedica suficient timp și pregătire, toată lumea care o cunoștea știa că minte.

Însă trebuia totuși să încerce să-l mintă pe Morgan.

– N-a fost nimic. El – el căuta doar de lucru.

– Ar fi trebuit să-l trimiți la noi în cazul acesta, replică el calm. N-o să mai poți da nimănui de lucru la sfârșitul săptămânii.

Cassie înțepeni la această a doua aluzie la termenul-limită care îi fusese dat pentru a pleca. Cumva, sperase că amenințarea cu incendierea fermei tatălui ei fusese făcută la furie, fără să fie reală, de fapt.

Aceștia erau oameni cu care își petrecuse timpul, cu care fusese prietenă; fusese chiar curtată de unul dintre ei. Dar toate astea se întâmplaseră înainte să se amestece în treburile lor.

Sări peste subiectul legat de Angel, de vreme ce Morgan îi oferise un altul.

– Trebuie să vorbesc cu tatăl tău, Morgan. Spune-i că voi veni mâine...

– Nu vrea să te vadă. Treaba este că fratele meu Clayton l-a înfuriat mai mult ca niciodată, și știi de ce, domnișoară Stuart?

Ea începu să clatine din cap pe măsură ce tonul lui devenea tot mai aprins. Nu voia cu adevărat să știe, deoarece, indiferent de motiv, știa că ea avea să fie cea învinuită, indiferent dacă avea vreo vină sau nu.

Însă Morgan era foarte hotărât să-i spună, și o făcu, pe un ton nimicitor.

– Prostul acela de frate al meu nu e în toate mințile de când s-a întors de la Austin. Nu este în stare să muncească nimic zilele astea. Iar acum vorbește despre „drepturi" și despre cum are astfel de drepturi când e vorba de „soția" lui. A spus chiar că ar putea merge să o ia pe domnișoara Catlin, dat fiind faptul că nu sunt divorțați. Desigur, tata a luat biciul și l-a făcut să uite de prostiile astea.

Lui Cassie nu-i venea să creadă și nici măcar nu se străduia să-și ascundă reacția.

– Vrei să spui că *dorește* să rămână căsătorit cu Jenny?

Morgan se făcu roșu ca racul la auzul acestei întrebări, negând din toate puterile.

– Pe naiba dorește, mârâi el. A prins gustul ei, mulțumită ție, și acum vrea mai mult. Asta e tot, nimic mai mult.

Cassie roșise din cauza subiectului, care era extrem de nepotrivit pentru urechile ei inocente. Morgan știa că trecuse peste limita bunului-simț, însă nu-i păsa. Era furios pe ea pentru ceea ce făcuse, pentru că asta pusese capăt speranțelor lui de a se căsători cu ea, și era furios pe sine pentru că nu avea curajul de a-și înfrunta tatăl, apărând-o, așa cum fusese înclinat să facă. Adevărul era că încă o dorea.

Morgan nu o băgase mult în seamă atunci când ea-și vizitase prima dată tatăl. Pe atunci avea optsprezece ani și nu era deosebită, putea fi cel mult considerată drăguță, iar în Caully erau suficient de multe femei frumoase. Iar ea era prea micuță și copilăroasă pentru gusturile lui Morgan. Nimic din ea nu inspira pasiune, sau cel puțin așa crezuse prima dată.

Dar era ceva ciudat la domnișoara Cassandra Stuart, ceva ce o făcea tot mai interesantă și mai atractivă de fiecare dată când o întâlneai. Era genul de persoană care îi cucerea treptat pe cei din jur – cel puțin în ceea ce privea înfățișarea ei. Deși la început părea mică,

nu era nimic copilăros în felul în care era construită. Cu cât o vedeai mai mult, cu atât mai drăguță părea să devină.

Morgan se surprinsese gândindu-se la ea tot mai mult înainte ca vizita ei din anul precedent să ia sfârșit, și fusese într-o dispoziție bătăioasă întreaga vară, supărat că nu-și dăduse seama că o dorea înainte ca ea să plece. Pentru că nu se întorsese în iarna precedentă, interesul lui se îndreptase către altcineva, nimic serios, însă îl ajutase să-și îngroape sentimentele pentru Cassie, să uite de ele – până când ea revenise.

În mod ciudat, când o revăzu, fu ca și cum ar fi văzut-o din nou prima dată, nimic care să facă un bărbat să o observe. Crezu că fusese puțin nebun în anul de dinainte, lăsând-o să-i acapareze gândurile și chiar fanteziile sexuale. Dar durase mai puțin de șase luni pentru ca sentimentele față de ea să revină. Dorința lui revenise după prima lună de la sosirea ei, și el fusese suficient de serios pentru a-i cere tatălui său permisiunea de a o lua de soție.

Faptul că permisiunea lui R.J. MacKauley era singura de care fiii săi aveau nevoie era un indicator puternic al autorității pe care o avea asupra lor. Binecuvântarea lui Charles Stuart cu privire la curtarea fiicei sale era secundară, iar aprobarea lui Cassie nici măcar nu fusese luată în considerare. Bărbații din familia MacKauley erau incredibil de aroganți și credeau că li se cuvenea totul.

Acesta era unul din lucrurile pe care R.J. i le reproșa lui Cassie, faptul că reușise cumva să-l convingă pe fiul său cel mai mic să renunțe la tradiție și să facă lucrurile după bunul său plac, fără permisiunea lui R.J. Faptul că „bunul-plac" al lui Clayton implica unul din dușmanii lui R.J. nu făcuse decât să mai pună sare pe rană. Însă și rana lui Morgan era încă deschisă și supura, pentru că o dorea în continuare pe Cassie și știa că nu o mai putea avea.

Nu-și învinuia tatăl, care era prea rigid și inflexibil pentru a se mai schimba. Nu învinuia nici disputa a cărei cauză nici măcar nu o cunoștea, dar care durase de când își putea el aminti. O învinuia pe Cassie pentru că-și băgase nasul în treburile altora. Dacă s-ar fi căsătorit cu ea, ar fi scăpat-o de acest obicei. Acum nu avea să mai aibă această ocazie.

Dar ea nu trebuia să știe ce simțea el încă pentru ea. Nu avea să o lase să afle. Iar la sfârșitul săptămânii, avea să fie plecată, iar el putea

începe să o uite din nou. Privind-o acum, își dădu seama că nu era deloc prea repede.

Cassie nu observă cum ochii lui Morgan se plimbau de-a lungul trupului ei micuț în timp ce stăteau acolo. În ciuda felului stânjenitor în care se exprimase el, Cassie se gândea la posibilitatea că Clayton ajunsese să regrete faptul că-și dusese mireasa înapoi la familia ei. Ideea era atât de neașteptată, atât de eliberatoare, încât ea icni și își strânse brațele la piept. Însemna că instinctele ei fuseseră totuși corecte. Însemna că planul ei de a uni prin căsătorie cele două familii, punând capăt vrajbei, putea funcționa – la un moment dat. Desigur, ea nu avea să fie acolo, pentru a vedea asta.

– Ce faci cu asta, Cassie?

Ea reveni cu privirea asupra lui Morgan, pe care îl văzu încruntându-se în direcția puștii din mâna ei. Fusese atât de surprins să o vadă, încât uitase să-i mai spună „domnișoara Stuart". Însă era prima oară când îl întâlnea, după ce începuse să umble înarmată.

– Am avut niște necazuri cu... de fapt... nu contează ce fac cu ea, termină ea într-o notă încăpățânată.

Era supărată pe ea însăși că dorea încă să mențină pacea dintre cele două familii, așa cum încercase să facă înainte de a începe toate problemele, când probabil lui Morgan nu i-ar fi păsat dacă i-ar fi pomenit despre ce îi făcuseră angajații familiei Catlin. I-ar fi aplaudat probabil pentru spaima pe care i-o provocaseră. Nu avea să menționeze episodul.

Însă încruntarea lui Morgan spori, în timp ce el își ținea privirea fixată într-a ei.

– Ce fel de necazuri?

Cassie nu-i răspunse. Mai încercă o dată să treacă pe lângă el. De această dată el nu se mișcă pentru a-i bloca drumul. În schimb, o apucă de braț, ceea ce avu un efect mult mai eficient.

– Răspunde-mi, îi ceru el.

Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi putut crede că-i păsa de soarta ei. Însă atunci când propria lui familie intenționa să incendieze ferma tatălui ei la sfârșitul săptămânii, era imposibil să fie așa. Poate că-l deranja faptul că cei din familia Catlin reușiseră să o îngrijoreze mai mult decât ai săi.

În orice caz, nu-i datora un răspuns, sincer sau nu.

– Nu ai dreptul să-mi pui întrebări, Morgan MacKauley, spuse ea cu încăpățânare și se răsuci pentru a-și elibera brațul. Acum lasă-mă, te rog...

Cererea de eliberare i se opri în gât, deoarece răsucirea o făcuse să se întoarcă cu fața spre stradă, suficient încât să vadă cu coada ochiului haina de un galben strălucitor. Își roti capul complet și-l văzu pe Angel, care se apropiase în spatele ei și se sprijinea relaxat de unul din stâlpii care susțineau acoperișul ieșit în afară al magazinului de șei.

Nu lăsa impresia că ar fi fost împreună cu ea. De fapt, părea un observator întâmplător al scenei interesante pe care o jucau ea și Morgan. Însă poziția sa relaxată era doar o mască, dacă-l priveai cu atenție. Degetul mare al mâinii stângi era trecut printr-o buclă a curelei, mantaua îi era desfăcută și îndoită în spate, iar mâna dreaptă i se odihnea pe șold – drept peste pistolul său Colt 0.45.

Era la aproximativ doi metri depărtare, suficient de aproape pentru a auzi – suficient de aproape pentru a ajuta. Iar Cassie era absolut îngrozită, imaginându-și ce s-ar fi putut întâmpla în următoarele câteva secunde.

Își luă privirea de la el, prefăcându-se că nu-l cunoștea, sperând că Morgan nu-i observase deloc prezența. Fără noroc, însă. Morgan se uita direct la Angel acum, urmând privirea lui Cassie, iar încruntarea lui nu se diminuase deloc.

– Vreți ceva, domnule?

Cassie tresări la auzul agresivității din tonul lui Morgan. Problema cu cei din familia MacKauley era că dimensiunile lor impresionante le ofereau un sentiment de superioritate și invincibilitate. Dar gloanțele aveau un fel anume de-a aduce oamenii cu picioarele pe pământ, înlăturând diferențele. Angel știa asta din experiență, de aceea probabil nu mișcă nici un mușchi, nu păru deloc impresionat de bărbatul mai mare, nici măcar nu lăsă impresia că ar vrea să răspundă. Iar absența unui răspuns avea să înrăutățească lucrurile. Nici unui bărbat nu-i plăcea să fie ignorat, iar un MacKauley ar fi fost de-a dreptul ofensat, de vreme ce nimeni nu-i ignora *vreodată*.

Cassie rupse tăcerea prelungită, dorind să distragă atenția lui Morgan, așa că spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

– Spune-i tatălui tău că nu plec până când nu este de acord să stăm de vorbă.

Asta îl făcu pe Morgan să-și îndrepte din nou privirea asupra ei.

– Ți-am spus că nu va...

– Știu ce ai spus, îi tăie Cassie vorba neliniștită, dar transmite-i oricum mesajul meu, sau ne vedem în ziua răfuielii, Morgan. Vei arunca *tu* prima torță, cu mine încă în casă?

– Nu fi... ascultă aici... la naiba, femeie! termină el, atât de agitat încât nu mai putea scoate nici un cuvânt.

Cassie era și ea destul de agitată, ba chiar de-a dreptul îngrozită de îndrăzneala ei. Nu intenționase să dezvăluie cacealmaua familiei MacKauley, dacă era o cacealma. Nu ar fi avut curajul să o facă, dacă ar fi avut timp să se gândească. Dar nu avusese. Intenționase doar să atragă atenția lui Morgan de la Angel – fapt care nu ar fi fost necesar dacă Angel ar fi păstrat distanța.

Din nefericire, planul ei dăduse rezultate doar temporar. Dacă Angel ar fi plecat pur și simplu în timp ce ea-i distrăgea atenția lui Morgan, ar fi meritat. Însă el era în continuare acolo, privindu-i cu ochii lui negri ca păcatul, provocând prin simpla lui prezență. Iar Morgan, stânjenit de bâlbâială și neștiind cum să se descurce cu încăpățânarea feminină, presupuse că avea la dispoziție o cale sigură de evacuare a frustrării, sub forma unui străin băgăreț. Încă nu își dăduse seama că acesta era străinul despre care o întrebase pe Cassie.

– Fie spuneți ce treabă aveți, domnule, fie vă luați tălpășița. Conversația noastră este privată.

Angel nu-și schimbase poziția relaxată de lângă stâlp, dar de această dată răspunse:

– Ăsta e un trotuar public – și în plus vreau să aud de la domnișoara că nu este deranjată de dumneavoastră.

Morgan pufni plin de indignare la această idee.

– N-o deranjez deloc.

– Mie mi se pare altfel, replică Angel tărăgănat. Așa că vreau să aud de la ea.

– Nu mă deranjează! izbucni Cassie, avertizându-l cu privirea pe Angel să-și vadă de treburile lui, apoi șuieră către Morgan: Acum dă-mi drumul și dovedește-o. M-ai reținut suficient de mult.

Morgan trebui să-și desprindă privirea de la Angel pentru a se uita în jos la Cassie. Păru surprins de faptul că mâna lui era încă strânsă în jurul brațului ei, și-i dădu drumul de îndată.

– Îmi pare rău, murmură el.

Cassie dădu rigid din cap și se îndepărtă. Oricât de supărată era în acel moment, luând în considerare faptul că tocmai luase o poziție care putea avea urmări neplăcute la sfârșitul săptămânii, nu-i păsa că-i lăsase singuri pe cei doi bărbați, unul imprevizibil și celălalt capricios. N-aveau decât să se împuște unul pe celălalt, din punctul ei de vedere.

Capitolul 5

Angel era pe jumătate atent la femeia care se îndepărta, pe jumătate la bărbatul căruia ea îi spusese Morgan. Cassie mergea atât de repede, încât aproape alerga. Morgan se uita și el în urma ei – înjurând printre dinți. Angel nu era sigur la ce fusese martor, dar știa că nu-i plăcea. Era însă timpul să afle despre ce era vorba.

Texanul înalt se întoarse spre el, amintindu-și în cele din urmă de prezența lui, și se pregătea să spună ceva, însă Angel nu avea timp să-i stea la dispoziție.

– Scuzați-mă, dar domnișoara este pe cale să plece cu tot cu calul meu.

La naiba, exact asta făcea. Înjură și el, la rândul lui, dându-și seama că trebuia să alerge pentru a ajunge trăsura cu care ea deja pornise.

Până când o ajunse din urmă, ea era aproape ieșită din oraș, iar el își pierduse răsuflarea și cumpătul, așa că primele cuvinte pe care le scoase atunci când ea-l văzu așezat pe locul de lângă ea nu fură menite să-i scadă tulburarea.

– Doamnă, asta se numește furt de cai!

Ea rămase cu gura căscată, iar ochii i se rotunjiră plini de mirare în timp ce se uită în spate, observând caii legați în spatele trăsurii.

– Dumnezeule, am uitat... nici n-am băgat de seamă... cu siguranță nu am vrut să...

Își termină brusc explicația șovăielnică, închizând gura cu putere. Reveni în poziția inițială atât de încet, încât avea o cu totul altă expresie atunci când fu din nou cu fața înspre el, una pe care Angel o recunoștea prea bine din interacțiunile lor anterioare.

– Nu începe... încercă el să oprească diatriba anticipată, însă ea îi dejucase deja eforturile.

– Ce *naiba* ai încercat să faci acolo? Nu știi să stai de vorbă cu oamenii fără să le rănești mândria?

– Presupun că nu.

Cassie nu se așteptase la acest răspuns, nu se așteptase nici să-l vadă lăsându-se pe spate, cu brațele încrucișate la piept, ca și cum ar fi provocat-o să continue să-l critice. Asta făcu să-i mai scadă furia, așa că se întoarse cu fața către drum.

– Înseamnă că lași cadavre peste tot în urmă, spuse ea, cu un dispreț abia ascuns.

– Cam așa se întâmplă.

Ea nu mai avu nici o replică. La câtă emoție manifesta el față de subiectul uciderii altor persoane, ar fi putut sta la fel de bine de vorbă despre vreme. Ea nu știa cum să se comporte cu cineva ca el, și nici nu mai voia să încerce.

Trebuia ca el să plece, astăzi – în acel moment. Cu acest gând bine fixat în minte, ea opri trăsura pentru a-i spune asta. Însă el se aplecă în față atunci când ea trase de hățuri, și când se întoarse către el, îl găsi la doar câțiva centimetri depărtare de ea, atât de aproape încât trebui să-și lase capul pe spate pentru a-i vedea fața, așa că fu prinsă în mreje de ochii aceia de cărbune, acum deloc amenințători, doar curioși, însă la fel de fermecători.

– De ce ai oprit?

De ce oprise? Nu avea nici o idee... apoi își aminti. Icni și se trase cât de mult putu în colțul ei. Nu era sigură ce tocmai se întâmplase, de ce îi pieriseră toate gândurile din minte. Sau de ce se simțise atât de ciudat, fără răsuflare, ca și cum ar fi fost îngrozită. Dar nu fusese speriată, nu atunci. Iar Angel nu arăta deloc înspăimântător acum, cu expresia aceea curioasă.

Se forță să-și mute privirea pentru a-și putea aduna gândurile, amintindu-și de hotărârea luată. Gândurile îi reveniră repede, acum că nu-l mai privea. Se hotărî să privească în continuare în față până avea să-i spună ce dorea – pentru a fi sigură că reușea.

– Nu-mi place ce s-a întâmplat în oraș. M-aș fi descurcat cu Morgan. Însă nu și cu Morgan, *și* cu tine. Am făcut un pas pe care nu l-aș fi făcut dacă nu ar fi trebuit să-i distrag atenția de la tine înainte să începeți să vă duelați.

– Nu aș fi făcut așa ceva, replică Angel cu răceală în voce. Nu provoc lupte, pentru că nu ar fi cinstite. În afara unei lupte, totuși, ajunge să scot pistolul din toc și majoritatea oamenilor închid gura și pleacă.

– Majoritatea oamenilor nu fac parte din familia MacKauley, ca Morgan, iar ei sunt cu toții iuți la mânie. Accesele lor de furie i-au făcut uneori să atace pe câte cineva ca niște tauri înfuriați. S-ar fi putut ca Morgan să nu observe pistolul tău scos din toc, și ar fi trebuit să-l împuști pentru a-l opri, sau ai fi sfârșit pe jos, cu fața desfigurată. Dar s-a terminat acum și din fericire nu a murit nimeni.

– Exact, așa că...

– Nu am terminat! îi tăie Cassie vorba scurt, ținându-și privirea departe de el, inconfortabil de conștientă că el nu făcea același lucru. Am fost atât de supărată pentru ce *s-ar fi putut întâmpla* încât am plecat fără să-mi fi terminat treburile, dintre care ultima era – ei bine, ți-aș putea spune, la urma urmei. Îi voi trimite o telegramă lui Lewis Pickens pentru a-l informa că problema mea a fost rezolvată și că nu mai am nevoie de ajutorul său – sau de al tău. Mă întorc acum în oraș pentru a face asta.

– Dă-i drumul, fu tot ce spuse el.

Cassie fu vizibil ușurată. Se așteptase la opoziție, se așteptase să trebuiască să mintă pentru a-l convinge că nu mai avea nici o problemă cu care ar fi putut-o ajuta, mai ales după scena cu Morgan la care fusese martor. Poate că și el se bucura să plece de aici. La urma urmei, dimineață nu păruse foarte încântat că rezolvarea problemei ei era calea de a scăpa de datoria pe care o avea.

Se întoarse spre el cu o umbră de zâmbet, care însă îi muri pe buze de îndată ce văzu încruntarea cu care o privea el. Îi înțelesese greșit răspunsul? Poate că erau totuși necesare câteva minciuni.

– Chiar nu mai am aceeași problemă pe care am avut-o acum șase săptămâni, când am cerut ajutor. Dacă nu aș fi fost atât de surprinsă de sosirea ta din dimineața asta, mi-ar fi trecut prin gând să îți spun. Pentru că a trecut atâta timp, toanele s-au potolit, iar situația este atât de neînsemnată că nici nu mai merită menționată.

El se lăsă din nou pe spate în poziția aceea relaxată, cu brațele încrucișate, și spuse tărăgănat:

– Acum sunt foarte curios, de ce nu o menționezi oricum?

Ea nu avea de gând să pornească discuția, de vreme ce ar fi putut spune fără să vrea ceva ce ar fi putut sugera că era încă nevoie de ajutorul lui.

– A fost vorba doar de câteva persoane care s-au supărat pe mine.

– Câte persoane?

Cassie ezită.

– Este vorba de două familii.

– Câte persoane?

Insistența lui o făcu să-și îngusteze ochii și să izbucnească nerăbdătoare.

– Nu m-am deranjat să număr.

– Chiar atâtea?

Detecta o notă de umor în vocea lui? Nu era sigură, dar nu era nimic de glumă, nu pentru ea. Totuși, nu strica să creadă el astfel.

Dădu cu indiferență din mână și-l asigură:

– Nu este nimic serios. Motivul pentru care aș fi apreciat ajutorul domnului Pickens este acela că mi-aș fi dorit ca lucrurile să revină la normalul de dinainte să fi enervat pe toată lumea. Speram să pot rămân aici până la primăvară, așa cum intenționam. Dar acum voi rămâne doar până la întoarcerea tatălui meu, iar asta nu va fi o problemă.

El nu răspunse nimic, se uită doar la ea cu răbdare, ca și cum ar fi așteptat să continue – ca și cum ar fi știut că trebuia să fie mai mult decât spusese ea. Ei bine, păcat. Spusese tot ce avea de gând să spună pe marginea acestui subiect.

– A fost amabil din partea ta să îți oferi ajutorul, dar nu mai ai cu ce mă ajuta acum. Nu sunt în nici un... pericol – nu am fost niciodată, de fapt, iar telegrama pe care o voi trimite domnului Pickens te va scuti de orice obligații.

– Chiar așa?

– Cu siguranță. Poate chiar va considera că ți-ai plătit datoria, deși nu ai avut nimic de făcut. La urma urmei, ai venit. Erai dispus să ajuți – chiar insistent, de altfel, adăugă ea mormăind cu voce joasă. Ai făcut așa cum ți-a cerut, așa că ce mai rămâne...

– Nu va vedea lucrurile astfel, și nici eu, îi tăie Angel vorba. Dar de vreme ce nu există „nici o problemă", nu te superi dacă mai rămân câteva zile și pun întrebări, nu-i așa?

Cassie înțepeni și întrebă tăios:

– De ce ai face așa ceva?

– Pentru că nu minți prea bine, cucoană.

Ea îl privi țintă un moment lung, citind în privirea lui, ușor batjocoritoare, că nu crezuse nici un cuvânt din ce-i spusese ea. Lăsă să-i scape un oftat și spuse cu tristețe:

– Știu. Dar cei mai mulți nu observă.

– Poate fiindcă ai o figură atât de agreabilă încât nimeni nu-și închipuie că ai putea spune altceva decât adevărul.

Fusese insultată sau i se făcuse un compliment? Și cum de el știa, dincolo de orice îndoială, că nu îi spusese adevărul, când doar cei care o cunoșteau foarte bine aveau această abilitate?

Încercă pentru ultima oară.

– Tot nu mă poți ajuta. Ce s-a întâmplat cu Morgan o dovedește. Enervezi oamenii, iar eu am nevoie să fie liniștiți.

El clătină încet din cap.

– Nu te cred pe cuvânt, doamnă, nu după grămada de minciuni pe care mi-ai servit-o. Voi decide singur dacă pot ajuta sau nu. Dar până nu aud care este de fapt problema, cu adevărat, de această dată, rămân pe urmele tale, și nu cred că-ți va plăcea asta.

Ea știa că așa avea să fie. Poate că el nu era amenințător deocamdată, doar încăpățânat, dar tot o făcea să se simtă foarte agitată. Era prea conștientă de prezența lui, de masculinitatea lui aspră și de violența de care era capabil. Pur și simplu nu avea experiență în a face față cuiva ca el, dar trebuia să învețe repede, deoarece se părea că nu avea să scape de el prea curând.

– În regulă, spuse ea, pe jumătate resemnată și pe jumătate înverșunată. Dar întâi trebuie să te asigur că necazurile pe care le am acum sunt din vina mea. Sunt prima care să recunoască asta. Se pare că nu reușesc să mă abțin. Și mai trebuie să te avertizez că, dacă rămâi pe-aici, voi încerca probabil să mă amestec și în viața ta.

– Mă consider avertizat, replică el.

Ea observă totuși că nu era impresionat. Probabil se gândea că era prea intimidant și ea nu avea să încerce astfel de lucruri cu el. Dacă se gândea bine, putea fi adevărat.

– În orice caz, continuă ea, de data asta am încercat să pun capăt unei dispute care durează de douăzeci și cinci de ani. E vorba de două familii, Catlin și MacKauley. De fapt, nu este vorba numai de familii. Toți cei care lucrează pentru ei aleg o parte sau alta. Din când în când au loc încăierări între angajații celor două familii, când se întâlnesc în oraș. Dacă li se amestecau vitele – ei bine, asta putea duce la împușcături. Tata a fost un fel de tampon între ei în ultimii zece ani, cel puțin pe pășune, de vreme ce s-a stabilit între cele două proprietăți.

Vrajba a cam depășit așadar stadiul violențelor, dar asta nu înseamnă că nu s-a adunat mult prea multă ură în ambele părți.

– Știu tot ce se poate despre vrajbe, domnișoară Stuart. Am fost eu însumi amestecat în câteva.

Cassie știa asta, cel puțin auzise despre una dintre aceste situații în care fusese angajat să se implice, dar nu avea de gând să comenteze nimic pe această temă.

– Oamenii ăștia nu sunt chiar așa încăpățânați, nu insistă ca străinii să aleagă o tabără sau alta. Eu am fost prietenă cu ambele familii, mai ales cu Jenny Catlin, care este de aproape aceeași vârstă – și cu Morgan MacKauley.

– Individul acela țâfnos cu care stăteai de vorbă? Asta numești tu prietenie?

Ea se îmbujoră la auzul tonului lui sarcastic.

– Eram destul de prieteni înainte să-i întorc împotriva mea întreaga familie.

– Dar cum ai reușit asta?

– M-am jucat de-a peținoarea. M-am gândit că cel mai simplu mod de a-i împăca este prin unirea familiilor printr-o căsătorie. A fost o idee bună. Nu crezi?

– Dacă cei doi însurăței nu sfârșesc omorându-se unul pe celălalt, presupun că ar putea funcționa. Asta s-a întâmplat? S-au omorât?

Cassie se încruntă din cauza tonului lui blazat.

– Nu s-a omorât nimeni. Însă Jenny și Clayton s-au căsătorit cu ajutorul meu, fiecare crezând că celălalt îl iubește. I-am convins eu de asta, oarecum. Dar în noaptea nunții au descoperit că nici unul nu ajunsese încă la partea cu iubirea. Clayton și-a dus mireasa înapoi la familia ei, ambele familii s-au înfuriat la culme, eu am fost învinuită pentru întreaga încurcătură, pe bună dreptate de altfel, de vreme ce cei doi tineri, mezinii familiilor, nu ar fi făcut nimic în legătura cu atracția pe care o simțeau dacă nu o observam eu, hotărând să mă amestec.

– Așa că ai ajuns să fii urâtă de jumătate din oamenii de aici. Asta e tot?

Cassie rămase cu gura deschisă.

– Tot? Este destul pentru mine, mulțumesc, spuse ea indignată. Nu sunt obișnuită să mă urască lumea. Dar nu, nu este tot. Mi s-a cerut de către ambele familii – de fapt mi s-a *spus* – să plec din Texas.

Însă cei din familia MacKauley mi-au dat și un termen-limită la care să fiu plecată, altfel vor da foc fermei Double C. Au fost generoși, de fapt, dacă te gândești că asta a fost acum șase săptămâni. Mi-au oferit suficient timp, de-ajuns pentru ca tata să se întoarcă. Doar că tata a întârziat din cauza unui accident. Timpul meu expiră sâmbăta aceasta, iar supraveghetorul nostru a fost alungat de către familia Catlin, așa că nu pot pleca nici dacă aș vrea; în plus, nici Dorothy Catlin, nici R.J. MacKauley, capii celor două familii, nu vor să stea de vorbă cu mine, așa că nu-mi pot cere scuze sau implora iertare. Așa că spune-mi dumneata, domnule, cum ai de gând să mă ajuți? Am nevoie de talentul domnului Pickens, care se pricepe să stea de vorbă cu oamenii și să-i facă să fie rezonabili. Din câte am auzit, tu nu prea stai la discuții.

– Din câte ai auzit? Nu este prima dată când insinuezi că m-ai cunoaște, dar, din câte știu eu, nu ne-am întâlnit niciodată. Sau ne cunoaștem?

Nu era foarte flatant să presupună că s-ar fi întâlnit și ar fi uitat-o. Însă Cassie nu se supără. Era foarte conștientă că nu avea o frumusețe care să capteze atenția bărbaților. Nu fusese însă complet ignorată odată ce atinsese vârsta măritișului. Desigur, faptul că Lazy S era o fermă destul de mare, iar familia Stuart dispunea și de alte proprietăți avea mult de-a face cu acest lucru. Dar cei doi bărbați care se arătaseră interesați o întrebaseră amândoi dacă era dispusă să scape de Marabelle, iar interesul lor luase sfârșit atunci când ea le spusese că nu avea să facă așa ceva.

Acum îi spuse lui Angel:

– Nu ne-am întâlnit, însă am auzit de tine, cine ești și cu ce te ocupi. Am crescut auzind povești despre isprăvile tale.

El o privi neîncrezător.

– Numele meu este cunoscut în nord, doamnă, dar aici s-a auzit de el doar în câteva locuri.

– Da, dar eu sunt în Texas doar în vizită, îi explică ea. Casa mea este în Wyoming.

El o privi lung pentru un moment, apoi înjură.

– La dra... Ești una dintre acei Stuart excentrici de la ferma Lazy S de lângă Cheyenne, nu-i așa? Cei care au un e-le-fant care iese la pășune cu cireada de vite? La naiba, ar fi trebuit să știu.

Pronunță ultimele cuvinte cu atâta dezgust, încât ea roși de furie.

– Nu știi nimic, spuse ea în apărarea familiei ei. Bunicului meu îi place să ofere cadouri ciudate. Călătorește prin toată lumea și merge prin tot felul de locuri nemaivăzute. Îi place să împărtășească câte puțin din experiențele sale cu familia, într-un mod tangibil. Nu văd nici un rău în asta.

– Nici un rău? Am auzit că e-le-fantul v-a dărâmat odată jumătate de hambar.

Ea roși și mai tare.

– *Elefantul* îi aparține mamei mele. Stă afară pe pășune, dar din când în când vine acasă – așa că e puțin neîndemânatic. Nu face nici o pagubă *însemnată*, iar mama îl îndrăgește.

– Mama ta...

Nu termină de spus ce voia să spună, dar ea își putu imagina. Prin Cheyenne se știa că doamna Catherine Stuart locuise în aceeași casă cu soțul ei timp de zece ani fără să-i spună vreodată vreun cuvânt – decât prin intermediari. O grămadă de oameni considerau că era ciudat. Iar colecția lor neobișnuită de animale nu făcea decât să le întărească părerea.

– Așa ai ajuns să ai pantera neagră? A fost un cadou de la bunicul tău?

Ea-și dădea seama că lui îi venea greu să accepte ideea. Se gândea probabil că bunicul ei era puțin nebun – sau mai mult. Însă era obișnuită cu astfel de reacții. Era la fel de obișnuită să dea explicații.

– Nu chiar. Bunicul a intenționat să o țină pe Marabelle pentru el. A găsit-o în ziua în care pleca din Africa. Băștinașii îi omorâseră mama și voiau să o ucidă și pe ea, însă bunicul a intervenit și a adus-o pe corabia lui. După ce au plecat, a descoperit că el și Marabelle nu erau compatibili. Ei nu-i plăcea să călătorească pe mare, i-a fost rău tot drumul până acasă, iar el nu era pregătit să renunțe la navigație. În plus, de fiecare dată când se apropia de ea, începea să strănute dintr-un oarecare motiv. Când a ajuns la fermă, ea era pe jumătate moartă, ajunsese numai piele și os din cauza răului de mare. El se hotărâse deja să o trimită la o grădină zoologică în est, dar mi-a lăsat-o întâi mie în grijă, să se înzdrăvenească. Mă tem că eu m-am atașat repede de ea, micuță și adorabilă cum era atunci. A durat un timp

să-l conving să mi-o lase mie, dar e destul de sentimental când este vorba de mine. Nu am regretat niciodată că am păstrat-o.

Chiar dacă Marabelle îi speriase pe cei câțiva pețitori ai lui Cassie.

– Dar cred că am deviat de la subiect, nu? continuă ea pe un ton mai sever. Te-am întrebat cu ce mi-ar putea fi de ajutor un pistolar în situația prezentă. Vrei să-mi răspunzi la asta acum?

El o privi pieziș, încruntându-se pentru că fusese pus într-o situație delicată.

– Nu spuneai că cei din familia MacKauley sunt bătăioși?

– Ba da, dar...

– Dacă nu vrei să stau de vorbă cu ei în locul tău, lucru pe care l-aș face cu plăcere...

– Nu!

– Atunci voi fi acolo doar pentru a te proteja dacă se dovedește necesar, până se hotărăsc să te lase în pace sau până pleci. Se pare că va trebui să stau destul de aproape, totuși.

Nu părea foarte fericit de această perspectivă. Cassie era și ea îngrozită.

Capitolul 6

Va fi acolo pentru a o proteja. Suna bine, inducea siguranță – dacă ar fi spus-o oricine altcineva în afară de Îngerul Morții. Problema era neîncrederea lui Cassie că Angel avea doar să o protejeze. Probabil dorea să scape de favoarea datorată domnului Pickens cât mai repede posibil. Nu ar fi vrut să stea degeaba, lăsând lucrurile să-și urmeze calea. Însă nici nu voia să se gândească la ce ar fi putut el face dacă i-ar fi intrat în cap că *ar putea* face ceva pentru a grăbi lucrurile.

Pe drumul înapoi spre fermă, ea sublinie din nou că nu avea să fie vorba de ucis pe cineva. Nu era sigură că o ascultase. Și chiar dacă o ascultase, se îndoia că o băgase în seamă. Până la urmă nu ea era cea care îl angajase, așa că probabil nu se simțea obligat să urmeze ordinele ei.

Era o călătorie exasperantă. Cassie sperase că Angel avea să plece din trăsură și avea să călărească până la fermă, însă el nu făcuse nici o mișcare după ce terminaseră de vorbit. Iar el nu era cu siguranță amator de conversații. Dacă nu începea ea să vorbească, el nu spunea nimic, iar uneori nu răspundea nici măcar atunci când ea deschidea discuția.

Apropierea de el o făcea să se simtă agitată și neatentă la drum. Picioarele lui în pantaloni negri erau întinse alături de ale ei și-i atrăgeau mereu privirea. Cizmele lui erau bine făcute și bine îngrijite, cu pintenii strălucind ca și cum nu s-ar fi murdărit niciodată. Cizmele și basmaua erau negre, ca și restul ținutei lui; totul era negru, cu excepția pistolului, a pintenilor și a impermeabilului galben, care îl făcea vizibil de la distanță.

Ținuta lui nu era deloc obișnuită. Se îmbrăca pentru a atrage atenția asupra lui. Cassie se întreba de ce, dar nu avea de gând să-i pună întrebări personale. Din nefericire, avea suficient timp la dispoziție pentru a face asta dacă își aduna suficient curaj, de vreme

ce el avea să rămână – ca o umbră în spatele ei. Dumnezeule, spera că nu avea să facă efectiv asta.

Angel se surprinse aruncând priviri furișe înspre Cassandra Stuart de mai multe ori în timpul călătoriei. Ochii i se întorceau mereu către fața ei și către profilul care era mai drăguț decât crezuse prima dată. Îi vedea nasul mic, în vânt, linia blândă a pomeților, bărbia frumos rotunjită și buzele pline, ispititoare. Buzele ei erau frumoase de-a dreptul, cerând parcă mii de sărutări. Se surprinse privindu-le țintă atunci când ea se întorsese spre el mai devreme și întrebându-se ce gust ar fi avut – un gând care îl făcu să se simtă confuz, deoarece nu era câtuși de puțin atras de femeia asta iritantă.

Nu era greu de văzut că o tulbura, dar asta nu era ceva neobișnuit. Angel tulbura majoritatea oamenilor, mai ales femeile. Spatele ei țeapăn, tensiunea din gât și umeri, pielea albită din jurul încheieturilor degetelor din cauza felului în care strângea hățurile erau toate elocvente. Își ridicase chiar pușca de pe podeaua trăsurii și o așezase între ei, pe banchetă. Asta îl amuzase atât de tare încât aproape că izbucnise în râs. Nu o făcuse, totuși, și nici nu avea de gând să o liniștească. De obicei își pierdea vremea încercând să liniștească oamenii, însă în cazul ei nu simțea nevoia nici măcar să încerce.

Acum că știa cine era ea, o privea diferit, deși nu într-o lumină mai bună după ce mai adăugase și minciuna pe lista lui de motive pentru care nu o plăcea. Însă era din Cheyenne, iar asta schimba lucrurile, îl făcea să o vadă într-un mod mai personal, deși își dorea să nu fi fost cazul.

Însă Cheyenne era locul cel mai apropiat pe care îl putea numi acasă, deoarece acolo își petrecuse cel mai mult timp după ce părăsise munții când avea cincisprezece ani – sau pe-acolo. Nu era sigur câți ani avea acum, undeva în jur de douăzeci și șase, probabil. Nu știa când se născuse, sau unde. Nu-și cunoștea părinții, nu știa cum să-i găsească, sau dacă mai erau în viață. Old Bear îl răpise din St. Louis, dar el își mai amintea de o călătorie cu trenul încolo, ceea ce însemna că St. Louis nu era casa lui adevărată. Se întorsese acolo odată, dar nimeni nu-și amintea de băiețelul dispărut din oraș cu atâția ani în urmă. Iar descoperirea trecutului nu menținuse prea mult timp ridicat interesul băiatului care își petrecuse copilăria fiind prizonierul nebunului care trăia în munți. Fusese prea ocupat

să învețe toate lucrurile care i se refuzaseră timp de nouă ani – și să se adapteze din nou la viața în mijlocul oamenilor.

Nu-i plăcea să se simtă ca și cum ar fi cunoscut-o pe Cassandra Stuart, dar adevărul era că era una dintre acei Stuart excentrici – una dintre acei Stuart *bogați și excentrici* –, iar el îi cunoscuse mama. Fusese odată la ferma acesteia cu Jessie Summers, pe când lucra în Rocky Valley, un timp scurt în care încercase să facă pe fermierul – dar hotărâse că nu i se potrivea. Însă își amintea cu claritate ziua aceea, din mai multe motive.

Fusese prima și singura ocazie în care o întâlnise pe Catherine Stuart, și din ce auzise despre ea, nu fusese așa cum se așteptase. Era o femeie frumoasă, cu un caracter puternic și un comportament deschis, care își privea interlocutorul în ochi, exact ca un bărbat. Nu avea nici o urmă de timiditate sau de lipsă de fermitate, nu era deloc așa cum trebuia să fie o doamnă, cel puțin nu în acea zi, de vreme ce o găsiseră întorcându-se de la pășune, purtând pantaloni și un pistol – vedea acum de unde învățase domnișoara Stuart să umble înarmată. Trebuia să fie o trăsătură de familie.

Nu-i întâlnise niciodată soțul, pe Charles Stuart. Acesta plecase din Wyoming înainte ca Angel să fi auzit de familia lor ciudată. Însă nu era nimeni care să nu știe despre cearta lor, sau care să creadă că știa, și care să nu-l acuze pentru că-și părăsise soția și fiica.

Unii spuneau că soția îl găsise în pat cu o altă femeie, dar că zece ani era un timp prea lung pentru a pedepsi pe cineva pentru o indiscreție. Alții spuneau că o bătuse o dată, iar ea nu-l iertase niciodată pentru asta. Și mai exista o a treia versiune, conform căreia ei îi fusese atât de greu la nașterea Cassandrei încât nu-l mai primise niciodată în pat.

Oricare ar fi fost motivul pentru cei zece ani de tăcere, ea preluase conducerea fermei Lazy S după plecarea soțului ei, și o conducea cu o mână de fier. Bărbații care lucrau pentru ea săreau atunci când le spunea ea să sară. Angel își putu da seama de ce, după ce o întâlnise. Femeia avea ceva cu adevărat intimidant.

Dar ceea ce făcuse acea dimineață memorabilă pentru Angel fuseseră cei doi papagali roșii ca focul care stăteau pe balustrada pridvorului unei case identice cu cea la care ajunsese în această dimineață, dacă se gândea mai bine. Papagalii erau foarte neobișnuiți, cele mai comice vietăți pe care le văzuse vreodată. Se plimbau în sus și-n jos

de-a lungul balustradei cu o asemenea simetrie, că păreau să fie o singură pasăre și reflexia ei în oglindă. Aveau un limbaj atât de murdar, încât Jessie izbucnise într-un râs nestăpânit. Catherine Stuart nici nu clipise. Angel roșise în fața celor două femei, mai mult din cauza surprizei, de vreme ce nu știuse de existența unor astfel de păsări, cu atât mai puțin că știau să vorbească.

Dar acesta fusese doar primul motiv pentru care reținuse cu atâta claritate ziua respectivă. Celălalt fusese faptul că aproape murise în acea după-masă, când se întâlnise cu hoții de vite care atacau turma de la Rocky Valley de câteva săptămâni. Primise un glonț în trunchi și fusese pe cale să mai primească unul de la mică distanță, drept între ochi, când apăruse fratele vitreg al lui Jessie, Colt. Fusese aproape de moarte, la doar câteva secunde distanță. Văzuse chiar cum trăgaciul începuse să se miște.

Aceea fusese a doua lui datorie, către Colt Thunder, una pe care o plătise recent și care îl făcuse să sosească cu întârziere în Texas. Colt era de asemenea singurul bărbat pe care Angel îl putea numi prieten. Erau bărbați care îi spuneau lui prieten, bărbați care doreau să împartă gloria reputației sale. Angel îi tolera până la un punct. Lucrurile stăteau însă altfel când venea vorba de Colt. Erau amândoi singuratici, amândoi foarte rapizi în mânuirea pistoalelor, amândoi având de-a face cu felul ciudat în care erau priviți de ceilalți oameni, deși din motive diferite. Colt spunea că sunt spirite înrudite. Angel nu-l contrazicea.

Iar Cassandra Stuart și mama ei erau vecinele lui Colt. Probabil acesta le cunoștea bine. Era un alt motiv pentru care era forțat să o privească într-o lumină nouă, acum că știa. Era prietena unui prieten. La naiba, ar fi preferat să nu știe nimic.

Capitolul 7

Cassie era atât de nerăbdătoare să scape de compania pistolarului, încât nu se mai deranjă să ducă trăsura până în hambar, așa cum făcea de obicei când se întorcea din oraș, ci se opri în fața casei. Emanuel, fiul Mariei, avea să vină și să o ducă de-acolo, indiferent unde ar fi lăsat-o, așa că nu se mai gândi la calul obosit. Voia doar să plece de lângă el cât mai curând posibil.

Fusese cea mai lungă călătorie a ei pe o distanță atât de scurtă. Fusese suficient de rău că simpla prezență a lui Angel o tulbura atât de mult, însă îl și simțise de câteva ori privind-o insistent, iar asta fusese și mai rău, pentru că nu știa ce gândea, nu știa de ce o privea, nu știa ce putea face un bărbat ca el de la un minut la altul.

Știa, cu inteligența pe care o avea, că era ridicol să-l lase să o tulbure atât de mult. Era aici pentru a o ajuta, nu pentru a-i face rău. Însă emoțiilor ei nu le păsa de logică sau de rațiune.

Sări jos din trăsură pe partea ei în secunda în care aceasta se opri, și aproape că alergă în jurul ei pentru a ajunge pe prispă. Însă Angel făcu același lucru, ajungând la baza scărilor, unde-i blocă drumul.

Pentru a doua oară în acea zi, Cassie abia reuși să nu se izbească de un bărbat, de data aceasta numai pentru că vocea lui o făcu să se oprească brusc.

– De ce naiba te grăbești așa, doamnă?

Cassie fu îngrozită să vadă că felul în care se purtase ea – neîntemeiat – îl supărase. Nu avea nici un răspuns care să nu înrăutățească și mai mult lucrurile. Făcu ezitând un pas înapoi, suficient pentru a vedea că el avea în mână pușca ei.

De îndată ce ochii îi căzură asupra acesteia, el i-o aruncă.

– Ai uitat asta.

O spusese pe un ton atât de sarcastic, încât ea știu că *el* știa că simțise nevoia de a se proteja de el. Obrajii i se înroșiră în câteva

secunde. Dumnezeule, se mai făcuse oare de râs în asemenea hal vreodată?

– Îmi pare rău, începu ea să se scuze, cel mai mic lucru pe care îl putea face după ce comportamentul ei insinuase că-l credea un monstru depravat – sau mai rău.

Însă el o întrerupse, spunând:

– Ia-o. S-ar putea să ai nevoie de ea – de vreme ce se pare că ai niște vizitatori.

Pauza lui fu suficient de lungă pentru a o face să pălească, gândindu-se că avusese totuși dreptate, însă obrajii i se colorară din nou când își dădu seama că el o făcuse intenționat. Dar nu era momentul să se enerveze din această cauză, așa cum avea de gând. Fu nevoită să privească în direcția spre care dădu el din cap, iar asta îi potoli furia, deoarece văzu cum trei dintre bărbații familiei MacKauley călăreau în direcția fermei.

– O, nu! gemu ea. Probabil Morgan a fugit acasă mâncând pământul pentru a-i spune tatălui lui ce am spus eu. Aceia din frunte sunt R.J. MacKauley și Morgan, iar în spatele lor pare să fie fiul cel mai mare al lui R.J., Frazer. Presupun că ar trebui să mă bucur că vine și el.

– De ce?

– El este cel mai temperat dintre ei – ceea ce nu înseamnă că nu poate exploda ca și ceilalți, doar că nu este chiar atât de rău ca ei. Este singurul MacKauley care mi-a aruncat o privire furioasă atunci când a început totul, apoi m-a ignorat complet. Pe de altă parte, Frazer are un simț al umorului ciudat, pe care nimeni în afara lui nu-l înțelege. De fapt, nu aș fi surprinsă să aflu că totul i se pare de-a dreptul hilar acum.

– Poate să-i calmeze pe ceilalți? o întrebă Angel în timp ce-o luă de braț și o conduse în sus pe scări.

– Din când în când... ce faci?

– Te pun într-o poziție mai bună. Dacă descalecă, vor trebui să se uite în sus la tine. Dacă rămân călare, cel puțin îi vei înfrunta de la același nivel.

Strategie – în timp ce stomacul ei se strângea de groază.

– Aș prefera să nu-i înfrunt deloc.

Era sigură că doar gândise asta, n-o spusese cu voce tare, până când el replică:

– Atunci intră în casă și lasă-mă pe mine să mă descurc cu ei.

Cassie se albi la față.

– Nu!

Angel oftă.

– Hotărăște-te odată, doamnă. Credeam că vrei o șansă să stai de vorbă cu bătrânul.

– Vreau.

Însă nu crezuse că avea să o obțină, deși abia cu câteva ore în urmă luase o poziție ce îi garanta șansa aceasta. Însă nu se gândise că avea să fie atât de curând, nu avusese timp să se gândească, cu Angel ocupându-i mintea. Avea însă nevoie de timp pentru a plănui astfel de confruntări, trebuia să se gândească ce să spună pentru a fi sigură că spunea lucrurile potrivite. Fără planificarea aceasta, Cassie avea tendința de a încurca și mai tare lucrurile – așa cum o făcuse deja de câteva ori astăzi.

Dar nu avea timp. Cei din familia MacKauley aproape ajunseseră. Angel păși în fața ei pentru a-i înfrunta, ceea ce o sperie și mai tare decât prezența lor acolo.

Trecu pe lângă el pentru a i se posta în față, pledând.

– Te rog, nu spune nici un cuvânt. Și nu sta aici ca și cum ai spera ca ei să scoată pistoalele. Ți-am spus, au un temperament iute. Nu le trebuie mult pentru a se enerva. Iar asta i-ar enerva cu siguranță.

„Asta" era pușca pe care el o ținea încă în mână. Cassie i-o luă și o sprijini de perete. Pe când se întoarse, pridvorul se umpluse deja de praful stârnit de cei trei cai opriți la baza scărilor.

– Domnule MacKauley, spuse Cassie pe un ton plin de respect, îndreptându-se spre capul scărilor – plasându-se în fața lui Angel.

R.J. era și mai mare decât fiii săi; cel puțin avea umerii mai largi. Morgan pomenise odată că avea doar patruzeci și cinci de ani. Părul lui roșu nu era încă pătat cu gri, nici nu începuse să-și piardă culoarea. Avusese cei patru fii la o vârstă fragedă, ei aveau între douăzeci și douăzeci și trei de ani – câte unul pe an, lucru despre care se spunea că-i ucisese soția.

R.J. abia-i aruncă o privire lui Cassie. La fel făcură Morgan și Frazer. Erau mai interesați de Angel acum, așa încât Cassie începu să spună ce avea de spus, cât avea încă ocazia.

– Știu că prezența mea aici vă irită, domnule MacKauley, dar tata întârzie din cauza unui accident. Nu cred că va sosi înainte de trei

săptămâni, iar cei din familia Catlin l-au făcut pe supraveghetorul nostru să plece, împreună cu alți doi angajați. Ne-au mai rămas doar câțiva oameni, dintre care nici unul nu este capabil să preia îndatoririle supraveghetorului. Vedeți așadar de ce nu pot pleca deocamdată, nu cât timp tata lipsește.

Cassie trase adânc aer în piept, uimită și încântată că reușise să-și exprime cea mai mare îngrijorare fără să fie întreruptă – nici măcar atunci când îi menționase pe Catlinii cei urâți. Dar încă mai avea de abordat un subiect, iar din felul în care cei trei bărbați îl priveau pe Angel, se îndoia că mai avea mult timp.

– Nu mi-ați oferit șansa de a spune cât de rău îmi pare...

Cassie avusese dreptate. R.J. o întrerupse, privindu-l încă lung pe Angel.

– Cine e, fato? Și fără prostiile pe care i le-ai spus băiatului meu, că ar fi un rătăcitor.

– De ce nu mă întrebați pe mine? spuse Angel pe un ton atât de amenințător – cel puțin pentru urechile lui Cassie –, încât ea intră în panică.

– Este logodnicul meu.

Spusese primul lucru care îi trecuse prin cap.

Asta atrase atenția tuturor asupra ei, inclusiv a lui Angel. Însă văzând privirea incredulă, apoi furioasă, a lui Morgan, știu că făcuse o greșeală alegând *acea* explicație pentru prezența lui Angel. Acum trebuia să mintă în continuare, găsind o explicație logică pentru că-l lăsase pe Morgan să o curteze, deși avea deja un logodnic. Adăugă așadar repede.

– Credeam că a murit, dar a apărut, dovedind contrariul.

R.J. nu o crezu.

– Minți, fată, spuse el fără nici cel mai mic dubiu. Nu știu unde l-ai găsit, dar nu înseamnă nimic pentru tine.

Cassie nu mai știu ce să spună pentru a susține afirmația făcută, până când Frazer remarcă.

– Tata are dreptate. Dacă tocmai v-ați regăsit, nu v-ați mai desprinde unul de celălalt. Mi se pare...

Cassie nu mai așteptă ca el să continue. Se întoarse către Angel, își înfășură brațele în jurul gâtului lui într-o strânsoare mortală și își turti buzele de ale sale.

Nimeni nu fu la fel de surprins ca Angel de acțiunile ei, însă nu făcu nimic pentru a strica încercarea ei de „regăsire", împingând-o deoparte. Își puse totuși o mână pe talia ei, mișcând-o într-o parte, departe de pistolul lui, pentru că nu avea de gând să rămână lipsit de apărare indiferent de ce dorea ea să dovedească. Îi acceptă așadar sărutul, chiar îi răspunse neatent, dar în tot acest timp privirea îi rămase la cei trei bărbați care îi observau, împărțindu-și atenția între ei și femeia strâns lipită de el.

Pe măsură ce secundele treceau, fața lui R.J. deveni stacojie, iar acesta își întoarse brusc calul și plecă. Morgan îi aruncă o privire ucigătoare lui Angel înainte de a face același lucru. Frazer nu făcu nici o mișcare pentru a-i urma. Stătea acolo rânjind, amuzamentul său lăsându-se în cele din urmă auzit atunci când izbucni în râs.

Auzindu-l, Cassie îi dădu drumul lui Angel și puse capăt sărutului. Brațul lui se strânse însă mai tare în jurul taliei ei, ținând-o lipită de el. Ea trebui să-și pună mâinile pe pieptul lui pentru a-și păstra echilibrul în timp ce se întorcea să vadă cine era atât de amuzat – ca și cum nu ar fi ghicit deja.

– Nu te credeam în stare, domnișoară Cassie. Vocea lui Frazer era încărcată de umor. Asta-l va face pe tata să se agite o săptămână, și va fi o adevărată plăcere să-l privesc.

Umorul lui Frazer nu înceta să o uimească, deși în acest moment nu îl aprecia foarte tare.

– Dar va veni încoace la sfârșitul săptămânii?

– Nu, rânji Frazer. A vrut să te sperie, să pleci fugind la mama. Adevărul e că tata era foarte îngrijorat de faptul că se apropia termenul-limită, iar tu erai încă aici. Este probabil ușurat că i-ai oferit o scuză pentru a da înapoi – cu excepția acestui individ. Cine ești de fapt, domnule?

– Numele meu e...

– John Brown, spuse Cassie repede, tăindu-i vorba lui Angel.

Dar asta nu-l făcu pe Frazer decât să chicotească.

– Poți mai bine de atât, domnișoară Cassie.

Ea roși, apoi păli în timp ce Angel încercă din nou.

– Numele meu este...

Călcâiul ei trântit peste laba piciorului lui îl opri și de această dată – și-l făcu să o elibereze. Îl auzi înjurând printre dinți și păli și mai tare, deși Frazer râdea nestăpânit acum.

– Bănuiesc că nu mai prea contează, reuși el să spună în cele din urmă, dar în ochii lui verzi apăru o sclipire răutăcioasă atunci când adăugă: Poate că vom mai avea parte de o nuntă înainte să te întorci înapoi în nord. Lui tata îi plac la nebunie deserturile.

Cassie ignoră umorul lui.

– Asta înseamnă că voi fi lăsată în pace acum?

– De către tata? Poate. Nu știu însă ce să spun despre Morgan, totuși, de vreme ce *el* te-a crezut în legătură cu prietenul nostru de aici. Nu l-am mai văzut așa de furios de când Clay a venit acasă și ne-a spus ce a făcut – și rolul jucat de tine. Desigur, problema cu familia Catlin este una total diferită, nu?

Cu un ultim chicotit enervant, Frazer își duse mâna la pălărie și plecă, iar Cassie își dădu seama cu groază că rămăsese din nou singură cu Angel. După ce tocmai făcuse – o, Doamne, ce enormitate, ce ofensă –, se întrebă dacă nu putea intra pur și simplu în casă, trântindu-i ușa în față. Nu, îi datora întâi niște scuze – abia *apoi* avea să alerge înăuntru și să-i trântească ușa în față.

Se răsuci pe călcâie doar pentru a-l găsi pe Angel chiar în spatele ei, mult prea aproape, luând în considerare circumstanțele. Începu să se dea înapoi, îndepărtându-se de ușă, însă el o urma încetișor. Nu părea furios, și totuși, mersul lui avea o hotărâre amenințătoare care îi făcu inima să bată cu putere, la fel ca atunci când începuse, fără să se gândească, sărutul acela.

– Îmi pare rău, începu ea cu o voce ascuțită, apoi continuă grăbită. Îmi pare *cu adevărat* rău pentru piciorul tău. Nu am vrut să – ei bine – nu, nu ar fi trebuit. Dar dacă aflau cine ești – mi-a fost teamă că ar fi înrăutățit lucrurile. Și...

Cassie icni când se lovi cu spatele de balustrada pridvorului, care îi întrerupse retragerea. Însă el continua să înainteze, până când partea lui din față fu presată de trupul ei, cel puțin în jumătatea de jos. Ea era încă aplecată în spate, întinzându-se cât mai mult peste balustradă pentru a păstra distanța dintre ei, chiar dacă era una mică.

Mâinile lui se prinseră de balustradă, de o parte și de cealaltă a ei, în timp ce-i spuse apăsat:

– Ți-am *spus* că aici nu mă cunoaște lumea.

– Nu – nu știi asta cu siguranță. Ai fi uimit să afli cum călătorește reputația cuiva ca tine. Nu are rost să ne asumăm riscul și să presupunem că nu au auzit de tine. Nu ar ajuta deloc situația.

– Dar crezi că minciunile și o mică demonstrație ajută? Drăguță, tot cei ai reușit să faci a fost să-mi arăți ce gust dulce are gura ta. Va trebui să mai încercăm cândva, de data asta fără companie.

Culoarea reveni în obrajii lui Cassie în dungi intense, arzătoare.

– Ești mai nebun decât pari, nu? șopti ea pe un ton jalnic.

– Degetul meu încă pulsează, doamnă. M-am gândit că-mi ești datoare pentru asta.

Cassie gemu.

– Te rog, sunt o persoană pe care nu merită să te răzbuni. Ai văzut cât de nesatisfăcător a fost pentru familia MacKauley. Și nu te-aș fi lovit niciodată peste picior – nici n-aș fi făcut celălalt lucru – dacă aș fi avut suficient timp să mă gândesc. Dar am intrat în panică. Nu gândeam limpede. Mi-era teamă...

– Încă îți este, iar asta începe să mă enerveze. Ai avut suficient tupeu să înfrunți trei texani uriași, dintre care doi nebuni de-a dreptul. Eu sunt un singur bărbat.

– Dar tu ești un ucigaș.

Își dori să nu îi fi spus asta. Sunase ca și cum ar fi vestit sfârșitul cuiva, al ei, iar tăcerea care urmă fu îngrozitoare. Cassie se simți ca și cum l-ar fi lovit, când tot ce făcuse fusese să constate un fapt. Însă emoția care apăruse în ochii lui...

– Crezi că ți-aș face rău?

Momentul adevărului. Nu întreba doar pentru a auzi răspunsul ei. O forța și pe ea să-l audă și să-l accepte o dată pentru totdeauna – și să înceteze să se mai comporte ca o gâsculiță de fiecare dată când se apropia de ea. În adâncul sufletului, ea știa răspunsul. Doar că nu-și ascultase cu atenție propriile instincte.

– Nu, nu mi-ai face rău – așa că lasă-mă în pace.

Îl îmbrânci în timp ce spunea ultimele cuvinte și se strecură pe lângă el, îndreptându-se către ușa din față. Furia ei creștea cu fiecare secundă, gândindu-se la ce-i făcuse el, jucându-se cu temerile ei pentru a se răzbuna, apoi făcând-o pe ea conștientă de acest lucru. Dacă trebuia să-i mai spună vreun cuvânt...

– Domnișoară Stuart?

Se răsuci brusc, gata să-l potopească cu furia ei ajunsă acum la cote maxime, însă fu oprită de expresia lui, atât de intensă, cu privirea fixată asupra buzelor ei.

– Voi aștepta un timp înainte să-mi iau răsplata.

Respirația ei se opri în gât.

– Credeam.... credeam că tocmai ai făcut-o.

El clătină din cap, în timp ce un rânjet neliniștitor i se formă pe buze, primul semn de umor pe care îl văzuse la el și pe care ar fi preferat să nu-l vadă. El nu spuse nimic altceva. Ocoli pridvorul și dispăru din raza ei vizuală.

Cassie intră în casă și închise ușa încet, în loc să o trântească cum voia inițial. Inima ei, în schimb, era cea care făcea zgomot.

A. M

Capitolul 8

– Nu provoc lupte, dar nici nu dau înapoi de la ele.

Cassie își dorea să nu mai fie agitată în preajma lui Angel. Cu o zi în urmă stabiliseră că el nu avea de gând să o rănească, așa că disconfortul acesta continuu pe care îl simțea de fiecare dată când el era în apropiere nu avea nici o noimă. Nu se mai temea pentru viața ei. Nu-i era teamă nici măcar pentru virtutea ei. Amenințarea aceea pe care o făcuse în ziua precedentă nu avea nici un fond, decisese ea după ce se gândise suficient. La urma urmei, își cunoștea punctele tari, iar atragerea bărbaților frumoși nu făcea parte dintre ele – cel puțin nu a bărbaților care nu erau interesați de munca de fermier. Insinuarea că avea să o sărute din nou pentru a-și regla conturile fusese de bună seamă suficientă. Nu avea cu adevărat de gând să facă asta.

Însă în această dimineață, când Angel insistase să călărească cu ea pentru a inspecta cireada, Cassie devenise din nou agitată și tulburată. De data aceasta își exprimă tulburarea prin sporovăială, care deveni serioasă atunci când îl întrebase câți oameni provocase. Replica lui nu fusese răspunsul la care se așteptase ea. Însă acum că deschisese subiectul, curiozitatea nu o lăsa să îl abandoneze.

– Se spune că ai ucis mai bine de o sută de oameni, spuse ea cât de nonșalant putea.

– Se spun o mulțime de lucruri neadevărate despre mine, replică el.

Călăreau unul lângă celălalt. Ea-i aruncă o privire, însă expresia lui nu o sperie. Arăta destul de indiferent, de fapt.

– Ai ținut socoteala? întrebă ea.

El îi întâlni privirea pentru un moment, iar ea putea jura că văzuse o scânteie de umor în ochii lui în timp ce-i răspunse:

– Urăsc să te dezamăgesc, dar numărul nu este atât de mare încât să nu-l știu.

Era evident că nu avea de gând să-i împărtășească numărul.

– Au fost toate dueluri cinstite?

– Depinde de cum definești „cinstit". Am ucis câțiva care nu știau ce urmează. Însă nu am ezitări în a ucide pe cineva pe care îl așteaptă oricum spânzurătoarea pe undeva. Îi dau aceeași șansă pe care i-o dă și călăul – nici una.

– Și asta nu e crimă?

– Nu, este pur și simplu justiție. Crezi că acești ticăloși le dau vreo șansă victimelor lor atunci când le violează, le jefuiesc și le ucid?

Subiectul nu-i mai era indiferent acum. De fapt, afirmația lui avea suficientă pasiune cât să o facă pe Cassie să-și dorească să fi lăsat baltă discuția. Așa că fu îngrozită de propria-i persoană atunci când întrebă:

– Cât de mulți sunt câțiva?

– Trei.

– Iar motivele?

– Unul a încercat să mă angajeze să-i împușc partenerul pe la spate. S-a gândit că, dacă mă plătește pe mine, nu avea să fie el cel responsabil. Nu văd lucrurile în același fel. Nici partenerul lui nu le-ar fi văzut așa. L-aș fi predat șerifului dacă nu ar fi făcut greșeala de a-mi spune că ofițerul legii era pe statul lui de plată.

Asta nu era ceva ce ea nu mai auzise vreodată. Șeriful din Caully era mai mult sau mai puțin în buzunarul lui Dorothy Catlin, fiind nepotul ei. Dar șeriful de dinaintea lui fusese verișorul celor din familia MacKauley.

– Așadar, nu i s-ar fi întâmplat nimic, ghici Cassie.

– Absolut nimic, iar partenerul lui, care era un om cinstit și de treabă, ar fi fost ucis într-o noapte doar pentru că intrase în afaceri cu persoana greșită. Nu am vrut să las să se întâmple așa ceva.

Cassie se întrebă dacă ea ar fi putut lua o asemenea decizie. Slavă Domnului că nu trebuise să o facă vreodată.

– Iar ceilalți doi?

El se opri brusc. Când își dădu seama, se opri și ea și se întoarse pentru a-l putea vedea. El era aplecat în față peste oblâncul șeii, privind-o țintă, cu chipul umbrit din cauza distanței.

O privi țintă câteva secunde lungi înainte de a întreba:

– Ești sigură că vrei să știi?

Întrebarea pusă astfel, pe acel ton al vocii, o avertiză că trebuia să răspundă cu nu. Însă avea această idee ciudată, că dacă ajungea să-l

cunoască mai bine, i-ar fi fost mai puțin frică de el. Deocamdată nu prea funcționa, dar instinctele ei de a se amesteca mereu în treburile altora nu o lăsau să abandoneze. Cu toate acestea, nu putu răspunde, așa că trebui să dea afirmativ din cap.

El dădu pinteni calului până când ajunse să călărească iarăși lângă ea. Nu o privi în timp ce vorbea.

– Acum vreo doi ani am dat peste un bărbat care siluia o fată de fermier. Părea să o fi târât de pe câmpul unde lucra ea. În depărtare se putea vedea ferma ei, cu ogoarele întinse până la marginea râului pe malul căruia călăream eu pentru a ajunge în orașul vecin. El o dusese pe celălalt mal, suficient de departe în spatele copacilor ca să nu îi fi observat dacă n-aș fi auzit-o pe ea țipând. Până când am trecut râul și am ocolit să ajung în spatele lor, el aproape terminase cu ea. Fusese bătută, probabil pentru că i se opusese. Totuși, din câte știam eu, puteau să fie căsătoriți, deși nu aș suporta un bărbat care să-și trateze în asemenea hal soția. I-am sugerat să o lase în pace. El mi-a sugerat să dispar – cu niște cuvinte destul de urâte. Apoi am observat un băiețel care semăna destul de bine cu fata pentru a fi rude. Aparent încercase să o ajute, dar acum zăcea nu prea departe, cu un cuțit înfipt în burtă drept mulțumire pentru eforturile lui. Era deja mort.

Cassie înghiți cu greu înainte de a spune:

– Așa că l-ai împușcat.

Nu era o întrebare.

– L-am împușcat.

– Bine ai făcut, spuse ea atât de încet, încât el nu o auzi.

– Dar n-am putut face nimic cu fata. Nu se oprea deloc din țipat. În secunda în care l-am dat pe ticălos jos de pe ea, s-a ridicat și a alergat la râu. M-am dus după ea, dar apa se adâncea nu departe de mal, iar ea a alunecat sub apă. Până când am reușit să o scot, murise – iar eu am vrut să-l mai împușc o dată pe nemernic.

Cassie încercă să-și alunge din minte episodul. Era o tragedie veche de câțiva ani – pe care tocmai îl forțase să o retrăiască. Era nevoie de ceva care să înveselească atmosfera sumbră lăsată de poveste, dar ea nu se prea pricepea la descrețit frunțile. Punctul ei tare era iritarea oamenilor.

Dar îi era datoare să încerce, așa că spuse:

– Sper ca nu ai lăsat cea mai urâtă experiență la sfârșit.

El râse.

– M-am gândit că asta te va face să taci.

Ea îl privi cu suspiciune.

– Mi-ai spus adevărul?

– Versiunea prescurtată – dacă nu vrei să auzi și despre reacția familiei ei. Cei doi copii erau tot ce aveau. M-au învinuit pe mine că nu le-am salvat fata.

– Dar ai încercat!

– Nu au fost interesați să audă asta.

Nu, nu fuseseră, însă durerea era o emoție ciudată, care afecta diferit fiecare persoană. Iar Angel nu părea să fie supărat din această cauză. Probabil avusese de-a face cu multă durere în cariera sa – uneori cauzată chiar de el.

El adăugă pe neașteptate:

– Nu am povestit nimănui despre fată și despre fratele ei.

Cassie fu surprinsă, însă mărturisirea lui o făcu de asemenea să simtă ceva asemănător cu plăcerea, care era ceva mai mult decât simpla mulțumire că împărtășise ceva cu ea. O tulbură suficient de mult pentru a spune:

– Ai vrea atunci să-mi spui și ultima poveste?

Era pregătită pentru un nu răspicat, însă în loc de aceasta, el remarcă:

– Chiar îți place să te amesteci peste tot, nu-i așa?

Ea roși, însă el nu așteptă răspunsul.

– Nu contează. A treia oară s-a întâmplat luna trecută. Se zvonea că un individ pe nume Dryden se căsătorea cu văduve bogate și bătrâne pentru bani, apoi le omora. Își făcuse o carieră din asta.

– Ai ucis un om pe baza unor *zvonuri*?

El ignoră șocul din expresia ei, continuând conversația pe același ton.

– O mulțime de oameni știau despre asta, doar că nu aveau cum să o dovedească. Chiar crezi că aș ucide pe cineva pe baza unui zvon?

Roșeața se întoarse, și mai intensă de această data. Din nou, momentul adevărului.

– Nu, nu ai face-o.

– Nu, nu aș face-o – deși așa a fost mai ușor să apăs pe trăgaci, știind despre toate acele văduve care au murit înainte să le fi sunat ceasul. Dar pe Dryden l-am împușcat pentru că le-a dat unor ticăloși

pe mână o femeie, o ducesă englezoaică, știind foarte bine că aceștia aveau să o ucidă. Ea era o prietenă de-a lui Colt Thunder, iar el m-a rugat să mă alătur acestei bande de nelegiuiți care o urmăreau, pentru a fi acolo în caz că ar fi avut nevoie de ajutor. S-a dovedit că a avut. Dacă nu l-aș fi împușcat, Dryden ar fi șters-o cu banii lui însângerați, iar eu nu am vrut să risc să nu-i mai pot da niciodată de urmă.

– Ai salvat-o pe englezoaică?

– Era vie ultima dată când am văzut-o. De-acum este problema lui Colt să o țină în viață.

– Am uitat că-l cunoști, la fel ca pe Jessie și Chase Summers. Sunt vecinii mei, știi?

– Știu.

Tonul era oarecum resemnat, ca și cum și-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel. Ea-l privi curioasă, însă el se uita țintă la câmpia smălțuită cu pelin, așa că se hotărî să nu cerceteze acel gând.

– Sunt surprins să aflu despre Colt că s-a împrietenit cu o femeie albă. Dacă nu l-aș fi cunoscut înainte – ei bine, înainte de incidentul din Callan, probabil nu mi-ar fi acordat deloc atenție.

Toți cei care îl cunoșteau pe Colt Thunder știau despre povestea prin care trecuse cu câțiva ani în urmă, când fusese biciuit aproape mortal pentru că îndrăznise să curteze o femeie albă. Tatăl fetei se supărase aflând că era pe jumătate indian Cheyenne. Însă Colt nu mai privise niciodată la fel femeile albe după acel incident, cel puțin nu pe acelea pe care nu le cunoștea deja. Pe restul le trata ca pe ciumă.

– Poate că termenul „prietenă" este puțin prea generos, admise Angel. Ducesa a reușit să-l convingă pe Colt să o escorteze în Wyoming, așa că s-a ales cu ea pe cap pentru un timp. N-am spus că îi place. Adevărul e că nu i-a plăcut deloc.

Asta semăna mai mult cu acel Colt Thunder pe care îl cunoștea ea, așa că gândurile îi reveniră la ceea ce-i mărturisise Angel despre cea de-a treia ucidere „necinstită".

– Știai că aveai s-o salvezi pe englezoaică, sau cel puțin să încerci, așa că în ce fel ai justificat uciderea lui Dryden?

Întrebarea îl făcu să se oprească din nou, iar ea trebui iarăși să se întoarcă pentru a-l privi.

– Doamnă, *el* nu știa că nu fac parte din banda care îi promisese cinci mii dacă le-o dădea pe mână. Din câte știa el, ne-o aducea

pentru a fi ucisă, și lasă-mă să-ți mai spun ceva, planurile lor nu includeau o moarte curată și rapidă. În plus, eu spun lucrurilor pe nume. Dacă cineva face un lucru care l-ar duce la spânzurătoare, nu mă deranjează să scap călăul de o corvoadă. Așa că dacă îți închipui că regret uciderea acelui ticălos, mai gândește-te o dată. A fost o adevărată plăcere. Dar ce naiba ar trebui să aștept? Chiar și *ea* a spus că-i o crimă cu sânge-rece, când ar fi moartă dacă nu aș fi fost acolo. Îți închipui așadar că-mi pasă vreun pic de ce crezi tu?

Cassie nu știa ce să spună. Era furios pentru că-l judecase, și pe bună dreptate. Dacă ar fi fost acolo, poate că ar fi văzut lucrurile exact ca el – deși nu ar fi avut curajul să se ocupe de Dryden așa cum ar fi meritat.

Se întoarse din nou către drum, și așteptă până când el ajunse lângă ea. Tonurile de maro și gri ale câmpiei joase începeau să facă loc nuanțelor de verde ale regiunii deluroase în care păsteau vitele. Tabăra celor două ajutoare care mai lucrau pentru tatăl ei era dincolo de următoarea ridicătură, dar părea să fie la kilometri distanță, acum că se simțea atât de inconfortabil.

– Ai dreptate, spuse ea încercând să se scuze. Bărbatul acela era la fel de vinovat ca și cum ar fi ucis-o el însuși, pentru că intenția are aceeași valoare ca și fapta în sine.

– Nu întotdeauna.

Se uita la ea în timp ce-i răspundea, cu rămășițele furiei încă prezente, așa că ea nu avu nici o îndoială cu privire la gândurile pe care le nutrea acum Angel față de ea. În mod ciudat, în loc ca acest lucru să o sperie, ideea i se păru hilară și ea îi zâmbi.

– Atâta vreme cât te gândești doar, spuse ea.

– La ce?

– Să-mi frângi gâtul.

El își împinse pălăria pe spate, lăsând soarele să-i atingă jumătate din față, și spuse pe un ton leneș, tărăgănat:

– Asta făceam?

Ochii ei se rotunjiră de mirare.

– *Mai rău* de atât?

El râse atunci, acceptându-i jocul.

– Presupun că frângerea gâtului ar fi suficientă.

– Dar gâtul meu este sfrijit. S-ar frânge tare repede. N-ai avea mare satisfacție.

– Atunci trebuie să mă gândesc la altceva. Nu poți să te răzbuni fără...

Nu-și termină propoziția. Două focuri trase unul după celălalt îi atraseră atenția, iar expresia i se schimbă într-una de alertă activă, deși împușcăturile se auziseră la mare distanță. Huruitul jos care se auzi după câteva momente nu avu însă nevoie de nici o explicație. Cunoșteau amândoi acest sunet dinainte.

Cassie gemu în sinea ei. Angel fu mai vocal.

– Să plecăm naibii de aici, spuse el în timp ce turma de juncani călca totul în picioare în goană – îndreptându-se direct spre ei.

Lui Cassie nici nu-i trecu prin minte să-i urmeze sfatul.

– Asta e turma tatălui meu, fu singura ei replică înainte să-și îndemne calul la galop pentru a ajunge vitele.

Lui Angel nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Femeie, te duci în direcția greșită! strigă el în urma ei, însă Cassie nu se opri.

Timp de două secunde se gândi: „La naiba cu ea".

Zona era larg deschisă, cu suficient loc pentru a se feri din drumul turmei. Apoi însă lăsă să-i scape o înjurătură obscenă, își înfipse pintenii în burta calului și o urmă.

Capitolul 9

Cassie nu se temea în timp ce călărea direct înspre turmă – ei bine, nu prea mult, oricum. Însă știa ce avea de făcut. Animalele fuseseră puse pe goană de împușcături. Alte împușcături le puteau întoarce înapoi. Însă la cât de speriate erau acum, trebuia să aștepte să se apropie înainte de a trage, pentru a se asigura că focurile aveau să le sperie și să le întoarcă din drum.

Nu scoase piedica puștii decât când fu aproape de vite; apoi trase de două ori în aer, însă împușcăturile nu avură efectul scontat. În loc ca vitele să vireze și să se întoarcă de unde veniseră, turma se împărți în două, cu Cassie exact în mijlocul lor. Vitele se unire repede în spatele ei.

Angel nu mai avu cum să ajungă la ea, calea fiindu-i tăiată de turma îngrozită care alerga pe lângă el. Trase și el un foc pentru a-și croi o cărare înspre ea, dar nu reuși decât să înlăture vreo doi juncani. Erau prea mulți, și se mișcau prea repede pentru ca el să se poată strecura printre ei. Însă ea era prinsă în mijlocul turmei, abia se vedea dintre vite, și, din câte se părea, pierduse controlul calului. Acesta nu avea suficient loc pentru a se întoarce, galopând în aceeași direcție cu turma. Deveni apoi agitat, iar picioarele din spate i se îndoiră, iar el o văzu pe femeie căzând odată cu el.

Dintr-odată Angel fu cuprins de o teamă mai puternică decât atunci când fusese aproape de moarte pentru prima dată. Acum era împăcat cu ideea propriei morți. Făcea parte din slujba sa. Incidentul acesta era însă ceva diferit. Îl făcu să călărească în jurul turmei, suficient de departe pentru a reuși să intre prin spatele acesteia, îl făcu să-și golească pușca în masa mișcătoare de animale, indiferent în ce lovea, și să strige cât îl ținea gura – și în curând îl făcu să fie la fel de captiv ca și Cassie, cu animalele zbierând și înghesuindu-l din toate părțile. Dar cel puțin se mișca deodată cu ele, deplasându-se către ea, deși deocamdată nu o mai vedea.

Auzi o altă împușcătură, dar nu era sigur dacă o trăsese ea sau dacă în sfârșit apăruse vreunul din cei doi cowboy, călărind în paralel cu turma, încercând să o oprească. Dar după un moment apăru din nou calul lui Cassie, puțin mai în față, însă Angel tot nu o putea vedea.

Inima păru să-i rămână în gât până când reuși să ajungă calul. Pe Cassie o găsi de cealaltă parte a acestuia, agățată de oblâncul șeii, folosind calul ca pe un scut, însă acest lucru nu-i scăzu frica. Trebuia să o ridice de-acolo...

Făcu acest lucru, aplecându-se peste calul el și trăgând-o peste șa. Instinctul îi spunea să o tragă până când ar fi fost în siguranță, pe armăsarul lui, însă ea-și trecea deja piciorul peste șa pentru a se așeza, ceea ce însemna că nu era rănită prea grav. El îi apucă hățurile și reuși să-i întoarcă calul pentru a continua să înainteze deodată cu vitele, croindu-și treptat drum spre marginea turmei.

Din fericire, majoritatea vitelor erau în spatele lor deja, așa că nu dură mult până să iasă din turmă. Însă Angel nu se opri până nu ajunseră la un copac singuratic la baza dealului peste care venise turma. Acolo descălecă și o ridică pe Cassie cu grijă în brațe, cărând-o sub copac și sprijinind-o cu spatele de trunchiul acestuia.

Ea era palidă ca moartea sub stratul de praf cu care erau amândoi acoperiți, de aceea vocea lui fu tăioasă când o întrebă:

– Unde te-ai rănit?

– Sunt bine, reuși ea să spună înainte să înceapă să tușească. Am fost călcată pe picior, dar nu cred ca e ceva rupt. Aș bea însă niște apă. Mă simt de parcă aș fi înghițit jumătate din praful din Texas.

Asta *nu* era ceea ce așteptase el să audă. Stătea pe vine lângă ea și o privi lung timp de câteva secunde, nemișcat. Atâta dură până realiză că nu era rănită, ci doar șocată. Furia lui crescu direct proporțional cu ușurarea pe care o simțea. O păstră însă pentru el. Îi venea să o strângă de gât pentru spaima pe care i-o provocase, dar socoti că trecuse prin destule. Nu avea nevoie...

– La naiba, femeie! N-ai nici un pic de minte?

Se ridicase în picioare în timp ce striga la ea, dar nu așteptă un răspuns, ci mărșălui spre plosca lui cu apă. I-o lăsă apoi neglijent în poală când reveni lângă ea. Ea nu o apucă imediat. Era prea atentă la expresia lui furioasă pentru a face vreo mișcare.

– Ei bine?

– Probabil că nu, spuse ea împăciuitoare.

– De bună seamă că nu! Vitele erau panicate, cucoană! Nu te arunci cu bună știință în fața lor atunci când sunt așa.

– Credeam că le pot întoarce. Se îndreptau direct spre pășunea familiei MacKauley, iar aceștia nu ne-au mai înapoiat vitele pe care le-au găsit acolo în ultima vreme. Ne lipsesc deja vreo treizeci de capete. Am încercat să păstrez turma la un loc din cauza asta.

– Probabil de aceea au fost atât de ușor de pus pe fugă, spuse el cu dezgust. Cărei părți crezi că trebuie să-i mulțumim?

Ea se relaxă vizibil, acum că nu mai striga la ea. Își clăti gura, apoi bău apă din plosca lui înainte de a răspunde.

– Asta poartă amprenta familiei Catlin. Iar împușcăturile au venit din direcția pășunii lor.

– Poate că ceilalți au vrut să te facă să crezi asta, arătă Angel.

– Adevărat, însă până acum familia MacKauley m-a amenințat doar, în timp ce familia Catlin nu lasă să treacă o săptămână fără să facă *ceva* care să grăbească plecarea mea de aici. Nici una din părți nu a încercat să-și ascundă intențiile și comportamentul, ori să arunce vina pe cealaltă. Vor să știe despre cine este vorba.

El se gândi la asta un timp în timp ce o privea cum încerca să desfacă nodul de la basmaua ei cu degetele tremurând. În cele din urmă el se așeză pe vine lângă ea, ca s-o ajute. Cassie tresări când îi văzu mâna întinzându-se către ea, apoi se uită țintă la el în timp ce el desfăcea nodul și-i dădea jos basmaua de la gât.

– Ar fi trebuit să-ți acoperi gura cu ea, spuse Angel aspru, udând bucata de pânză cu apă și dându-i-o înapoi.

– Știu, dar nu am avut prea mult timp să mă gândesc la astfel de lucruri și, deși ai putea crede altfel, nu-mi vin natural. Poate că am crescut la o fermă, dar nu am lucrat cu vitele, așa cum face mama.

El nu spuse nimic, așa că ea profită de tăcere pentru a-și curăța fața de mizerie cu basmaua udă. Când termină, el i-o luă din mână și curăță câteva pete pe care ea le ratase. Ea-l privi uluită.

– De ce ești atât de drăguț?

Ochii lui negri priviră încruntați într-ai ei.

– Ca să nu arăți atât de deplorabil când te bat.

Cassie rămase cu gura căscată. El se întinse și-i ridică bărbia pentru a-i închide gura. Apoi udă din nou pânza roșie și o folosi pentru a-și curăța și el fața prăfuită. Avusese suficientă minte pentru a-și

acoperi fața cu basmaua înainte de a intra în norul de praf ridicat de vitele panicate, așa că nu avea mult de șters.

Cassie își verifica piciorul atunci când termină.

– Vrei să mă uit la el? se oferi Angel.

Ea-l privi aspru după ultima sa remarcă, dar de data aceasta părea sincer. Dar să-l lase să pună mâna pe piciorul ei gol? Gândul o făcu să se înfioare.

– Nu, mulțumesc. Pot mișca toate degetele, așa că nu este decât o vânătaie.

Încruntarea lui deveni și mai accentuată în timp ce-i privea piciorul.

– Nu ar trebui să fie nici măcar atât, așa că mă duc să le fac o vizită dacă îmi arăți în ce direcție ar trebuie să mă îndrept.

„Le" se referea probabil la familia Catlin.

– O, nu! dădu ea energic din cap. Sub nici o formă.

El se ridică pentru a bombăni în direcția ei.

– Doamnă, am avut de-a face cu o turmă de vite panicate. Cineva ar fi putut fi rănit, inclusiv eu – îndeosebi eu. Și *mai ales* tu.

– Nu asta a fost intenția lor.

– La naiba cu intenția lor! Începuse din nou să strige. Ar fi trebuit să pui capăt acestei povești cu mult timp în urmă. Din câte înțeleg, nu ai încălcat nici o lege. Nu au nici un drept să încerce să te alunge.

Cassie oftă când își dădu seama că el era furios acum pentru ea, mai degrabă decât din cauza ei. Cu asta îi venea mult mai ușor să se descurce.

– Acasă, când lumea se supără pe mine, mama are mereu grijă să îndrepte lucrurile, admise ea cu tristețe. Mă protejează ca o leoaică, probabil pentru că sunt singurul ei copil. Dar faptul că s-a ocupat mereu de problemele mele nu m-a lăsat să câștig prea multă experiență, să mă pot ocupa singură de ele. Presupun că această primă încercare nu este una prea reușită.

– Am observat.

Ea se zbârli la această replică.

– Să nu crezi că nu aș fi putut face singură ceva amenințător. Nu port pistolul doar pentru a împușca șerpi. Știu să-l folosesc, probabil la fel de bine ca tine. Ignoră râsul lui sarcastic. Dar nu așa procedez eu.

– Poate că tu nu, dar așa procedez eu. Pentru astfel de lucruri sunt angajat, așa că lasă-mă să fac ce mă pricep.

– Te pricepi la ucis oameni, dar nu vreau să moară nimeni din cauza a ceea ce am început eu. Nu am fost suficient de clară până acum?

– Atunci când este vorba doar de tine, voi asculta. Când sunt și eu implicat, voi face ceva în legătură cu asta. Sunt suficient de clar, cucoană?

– Așteaptă puțin, spuse ea supărată, ridicându-se în picioare. Nimeni de aici nu ți-a făcut ție nimic. Nu îndrăzni să o iei personal.

– A devenit personal când mi-am dat seama cine ești. Ești vecina lui Colt, iar el este singurul bărbat pe care îl pot numi prieten. Asta face lucrurile extrem de personale.

Ea nu avu nici un răspuns, de vreme ce nu se gândise că el ar putea vedea lucrurile în acest fel. Nu părea să vrea să mai aștepte părerea ei. Se îndrepta deja către calul său.

Trebuia însă să încerce.

– Ce ai de gând să faci?

El încălecă înainte de a spune:

– Întâi mă duc la șerif. Dacă legea poate rezolva problema, mă voi retrage.

Acest lucru ar fi trebuit să o încânte, dar o făcu să geamă în schimb.

– Nu-ți pierde timpul. Șeriful de anul acesta este rudă cu familia Catlin. S-a ocupat de câteva plângeri împotriva familiei MacKauley, dar nu va face nimic împotriva alor săi.

– Înseamnă că va trebui totuși să vizitez familia Catlin, replică el.

Cassie nu se putu gândi decât la povestea pe care i-o spusese el, despre partenerul care îl avea pe șerif pe statul de plată, și despre cum luase problema în propriile mâini din această cauză.

– Nu ai putea face lucrurile puțin diferit de această dată?

– Cum adică?

– Pistoalele nu sunt răspunsul pentru orice. Ai putea să *nu* împuști pe nimeni pe-aici? Aș... aș considera asta o favoare personală.

El nu-i răspunse imediat, iar ochii aceia păcătoși ai lui reușiră s-o buimăcească înainte să o facă replica sa.

– Îmi ești deja datoare, doamnă. Nu cred că vrei să mai mărești datoria – dar voi ține cont de asta.

Obrajii ei se înroșiră violent, însă el nu mai aștepta să vadă acest lucru. Ea speră că nu avea să reușească să găsească ferma Catlin. Spera ca Buck Catlin să nu fie acolo, în caz că reușea, pentru că Buck, deși nu la fel de coleric precum cei din familia MacKauley, era de două ori mai arogant. Și cum îndrăznea Angel să ia în râs cererea ei, amintindu-i de acea datorie ridicolă despre care știau amândoi că nu vorbea serios? Era o glumă – una plină de posibilități care îi făceau inima să bată cu putere.

Capitolul 10

Ferma Catlin era o vilă construită în stil spaniol, mare și impresionantă. Zidurile înalte de chirpici care înconjurau casa și dependințele o transformau într-o adevărată fortăreață cu porți de fier la intrarea în formă de arc. Porțile nu erau închise, așa că Angel nu fu oprit de nimic.

Înăuntrul zidurilor se desfășura o activitate intensă. Trei bărbați îmblânzeau un cal într-un țarc. O servitoare ieșea din magazie cu șorțul plin de mere uscate. Câțiva copii mexicani se jucau de-a evitarea unui masacru indian, stârnind praful în apropierea unui mic cimitir în care se zăreau trei cruci. Cineva tăia lemne. De undeva se auzea vocea unei femei cântând fals, râzând și apoi încercând din nou.

În timp ce Angel înaintă în curtea din fața casei, capetele se întoarseră spre el, oamenii se opriră din ce făceau, zgomotul de lângă cimitir încetă, iar cântecul fals se auzi mai tare.

Un tânăr bărbat ieși în verandă cu o cană de cafea în mână. Avea părul blond, lung până la umeri, ochi căprui, era de înălțime medie și nu avea mai mult de douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani. Pantalonii lui erau din piele netăbăcită; pistolul său cu șase focuri se odihnea jos pe șold, pregătit pentru un acces ușor. Postura lui emana aroganță, transmițându-i lui Angel că era pe cale să întâlnească primul membru al familiei Catlin.

– Vă pot ajuta, domnule? întrebă tânărul pe un ton neutru.

Angel nu descălecă, însă își odihni brațele într-o postură neamenințătoare pe oblâncul șeii.

– Am venit să vorbesc cu proprietarul.

– Ar fi vorba de mama. Eu sunt Buck Catlin, eu mă ocup de angajări aici.

– Nu caut de lucru. Am un mesaj pentru mama dumitale, așa că aș aprecia dacă ai chema-o.

Buck Catlin nu se mișcă, luă doar încă o înghițitură de cafea.

– Mama e ocupată. Pot prelua eu mesajul pentru ea. Îl va primi cu siguranță.

– Ești bine-venit să-l auzi deodată cu ea, nu înainte.

Ochii lui Buck se îngustară la auzul acestui răspuns. Nu era obișnuit să fie refuzat. Le dădea ordine bărbaților mai în vârstă decât el încă de când avea treisprezece ani. Ferma avea să fie a lui într-o zi. Deja o conducea. *Nimeni* nu îi spunea nu – cu excepția mamei lui.

– Cine naiba ești, domnule?

– Numele meu e Angel.

– Și de la cine este mesajul?

– De la mine, replică Angel, apoi elaboră. De fapt este mai mult un avertisment. Așa că adu-o, te rog, pe mama ta, sau trebuie s-o caut singur?

– Nu cred că vei face nimic, în afară să pleci.

Buck începu să-și scoată pistolul înainte de a termina de vorbit. Arma lui Angel era deja scoasă, cu cocoșul tras și îndreptat spre burta lui Buck înainte ca mâna acestuia să se apropie de toc.

– Nu vrei să faci asta, spuse el tărăgănat. Iar domnișoara Cassie nu vrea să împușc pe nimeni, așa că retrage-te. Astfel vei reuși să rămâi în viață, iar eu nu o s-o supăr. Câștigăm amândoi.

Degetele lui Buck tresăriră, apoi se strânseră în aer, iar mâna îi coborî ușor.

– Cine spuneai că ești? întrebă el cu vocea sugrumată.

– Angel.

– Angel și mai cum?

– Doar Angel.

– Ar trebui să te cunosc?

– Nu văd nici un motiv.

– Dar o cunoști pe domnișoara Stuart. Așa ai spus. Te-a angajat ea să vii aici?

– Nu, replică Angel. Adevărul e că mi-a spus să nu vin. Avea ideea asta trăsnită că aș putea împușca pe cineva. Dar asta nu va fi necesar, nu-i așa?

Buck Catlin păli puțin, având pistolul lui Angel ațintit încă asupra lui și văzând expresia hotărâtă a acestuia. Tot ce reuși să facă fu să clatine din cap.

– Bine, spuse Angel. Acum, ți-am permis să pui mai multe întrebări decât de obicei, așa că de ce nu-mi întorci favoarea și te duci după mama ta?

– Mama lui este deja aici, domnule, spuse deodată Dorothy Catlin, din spatele lui Angel. Am o pușcă ațintită spre capul dumitale, așa că lasă pistolul dacă vrei să pleci de aici în viață.

Mușchii lui Angel se tensionară numai puțin. Însă expresia lui nu se schimbă, iar pistolul rămase ațintit asupra lui Buck.

– Mă tem că nu vă pot face pe plac, doamnă, spuse el politicos, deși fără să se întoarcă. Voi păstra pistolul până plec.

– Crezi că nu te-aș împușca? întrebă Dorothy, nevenindu-i să creadă.

– Nu mă interesează foarte tare dacă ați face-o sau nu, doamnă. Desigur, băiatul dumneavoastră, aici de față, ar muri și el. Dacă asta doriți, n-aveți decât să trageți.

Urmă o tăcere lungă, care îl făcu pe Buck să transpire. El fu cel care rupse tăcerea, când mama lui tot nu făcu nici o mișcare pentru a lăsa pușca în jos.

– Mamă, dacă nu te superi, aș prefera să nu mor astăzi.

– Ticălosule, blestemă ea și veni în fața lui Angel. Pușca ei era ațintită acum înspre pământ. Ce ești tu, un nebun?

– Doar un bărbat care a trăit prea mult în compania morții pentru a o băga prea tare în seamă. Își atinse ușor pălăria, acordându-i jumătate din atenția sa. Pistolul lui rămase totuși ațintit spre Buck.

Dorothy era înaltă pentru o femeie, doar cu câțiva centimetri mai scundă decât fiul ei. Avea același păr blond și ochii căprui. Angel presupuse că încă nu avea patruzeci de ani. Sincer vorbind, Dorothy Catlin era încă o femeie frumoasă, așa că trebuie să fi fost uluitoare în tinerețe. Arăta foarte drăguță în fusta ei largă și bluza cu dantelă pe margine.

Nu i se potrivea să aibă o pușcă în mână. Ideea că ar putea împușca pe cineva părea absurdă. Însă Angel nu supraviețuise atâta timp subestimând oamenii care păreau inocenți. Învățase cu mult timp în urmă că oricine era capabil să ucidă, cu motivația corespunzătoare.

– Te-am auzit menționând-o pe fata Stuart, spuse Dorothy pe un ton extrem de nemulțumit. Dacă ești aici pentru a-ți cere scuze în numele ei, îți pierzi timpul degeaba.

– Nu. Nu îmi cer scuze nici pentru mine, cu atât mai puțin pentru altcineva.

– Asta e bine, pentru că ceea ce a făcut ea este de neiertat.

Buck vorbi pentru a susține afirmația.

– Și dacă te uiți numai la sora mea zilele astea, începe să țipe. Tot ce mai face acum este să plângă, iar Cassie Stuart și amestecul ei sunt cauza.

Angel se întrebă dacă era adevărat, când se putea la fel de bine ca fata să plângă din cauza întoarcerii acasă, în loc să trăiască cu soțul ei. Însă singura lui replică fu:

– Așa am auzit.

– Atunci spune ce dorești și pleacă de pe proprietatea mea, spuse Dorothy.

– Cireada familiei Stuart a fost pusă pe fugă azi-dimineață, vitele au fost mânate înspre pășunea MacKauley. Împușcăturile care le-au pus pe fugă au venit din partea asta.

Fața lui Dorothy se roși de indignare.

– Mă acuzi că aș fi provocat panică printre vite?

– Sunt crescător de vite, domnule, adăugă Buck supărat. Nu aș face așa ceva pentru nici un motiv.

– Iar *ultimul* lucru pe care l-aș face, chiar dacă aș scăpa de fata asta băgăreață din nord, ar fi să sporesc cireada unui MacKauley, adăugă Dorothy,

– Dar presupun că aveți angajați care s-ar putea să nu gândească așa, spuse Angel. Iar o turmă panicată de vite este ceva prea periculos pentru a te juca. Au murit oameni în asemenea situații. Așa că dacă aflu cine a provocat asta, probabil îl voi omorî.

– Te-ai făcut înțeles, spuse Dorothy printre dinți, însoțindu-și presupusa nevinovăție cu o doză semnificativă de furie.

– Nu chiar, replică Angel, iar vocea lui căpătă un ton rece ca gheața. Cassie Stuart se afla pe pășune și a fost prinsă între vitele panicate. Dacă nu asta ați intenționat, voi presupune că a fost vorba de un accident. Dacă se mai întâmplă altceva, nu voi mai presupune asta și mă voi întoarce pentru a-l considera pe el răspunzător. Arătă din cap spre Buck, pentru ca ea să înțeleagă exact ce voia să spună. Nu vrei să vin să-l caut, doamnă. Nu trag pentru a răni, așa că probabil nu va supraviețui.

Buck înghiți cu greu. Îl văzuse deja pe Angel scoțându-și pistolul. Îl văzuse și Dorothy în timp ce se apropiase prin spate, însă nu discută despre acest subiect acum.

– A fost rănită?

Angel nu stătu să judece expresia îngrijorată care apăruse pe fața lui Dorothy.

– Ar fi putut fi, *ar fi trebuit să fie*, de vreme ce femeia aia nesăbuită a călărit direct în mijlocul vitelor panicate, pentru a le opri.

– Nu pari să o placi foarte mult, își adună Buck curaj pentru a spune.

– Încă mă gândesc la asta, admise Angel. Dar indiferent dacă o plac sau nu, asta nu are nimic de-a face cu protecția pe care i-o ofer. Voi face asta până pleacă de aici, și nu va pleca înainte de întoarcerea tatălui ei. Așa că vă sugerez să o lăsați în pace cât mai stă aici – dacă nu vreți să aveți de-a face cu mine.

– N-o vreau moartă, domnule, numai plecată de aici, afirmă Dorothy, al cărei ton redevenise beligerant. Cu cât mai repede pleacă, cu atât mai repede fiica mea poate uita cele întâmplate.

– Poate uita când are un soț care trăiește la doar câțiva kilometri distanță?

– Fost soț, de îndată ce judecătorul se întoarce de la Santa Fe.

Angel clătină din cap la auzul acestui argument. Certificatul de divorț nu avea să o facă pe Jenny Catlin MacKauley să uite că fusese căsătorită, sedusă și abandonată.

– Asta este treaba voastră, replică el. Cassie Stuart este a mea.

– Ai curaj să vii aici și să mă amenințI, recunosc, îi spuse Dorothy. Ar fi destul de ușor să scap de tine, indiferent de cât de rapid ești cu pistolul.

– Puteți încerca, dacă vreți vărsare de sânge. Însă vreau să fie clar, amenințI rareori, doamnă. Eu doar expun faptele, așa cum sunt în prezent. Ce faceți cu ele, vă privește.

Dorothy roși din nou de mânie.

– În regulă, ți-ai expus *faptele*, uite acum una de-a mea. Dacă mai apari pe-aici, vei fi împușcat pe loc.

Angel râNji.

– Foarte bine, deși ar trebui să te avertizez că asta nu m-ar opri. O zi bună, doamnă Catlin.

Își duse din nou mâna la pălărie, salutând-o, își puse pistolul în toc și le întoarse spatele. Înaintase câțiva metri înainte ca ea să-l strige.

– Dacă nu fata Stuart este cea care te-a angajat, ce reprezintă pentru tine?

– O favoare.

Dorothy nu mai spuse nimic, îl privi doar plecând fără cea mai mică teamă că ar putea fi împușcat în spate. Dorothy ura pistolarii, îi ura cu adevărat. Nu putea face față cuiva care nu se temea de moarte.

– Află cine e, Buck, spuse ea, încă furioasă. Nici un bărbat nu vorbește așa decât dacă are pe ce se baza. Și mai află care dintre băieți a făcut mai mult decât i s-a spus. Vreau să plece până la apusul soarelui.

Capitolul 11

Cassie se plimba de la un capăt la altul al pridvorului, cu brațele încrucișate strâns sub sâni, privind plină de neliniște în ambele direcții ale drumului din depărtare. Se curățase după ce se întorsese la fermă. Acum era îmbrăcată cu o fustă foarte elegantă, cu trei volane mari din satin crem, presărată cu floricele. Bluza albă de mătase era tivită cu dantelă siciliană la manșete și la guler; peste bluză avea un șal alb gros. Reușise să-și aranjeze părul într-o coafură simplă, dar atractivă chiar și fără ajutorul Mariei.

Efectul general nu era nici prea extravagant, nici prea minimal – era „desăvârșită", cum ar fi spus mama ei, deși Cassie, spre deosebire de aceasta, prefera subtilitatea în locul ostentației atunci când se îmbrăca pentru o anumită ocazie. Acum, ocazia era de a apărea calmă și liniștită, când de fapt nu era deloc așa.

Aștepta revenirea lui Angel la fermă. Aștepta deja de câteva ore. Lucrurile pe care și le imagina întâmplându-se la ferma Catlin o făceau să se plimbe agitată de la un capăt la altul al terasei.

Marabelle se plimba alături de ea. Ocazional, pantera se freca de piciorul ei, iar Cassie o mângâia absentă. Încercase la un moment dat să o bage în casă, însă Marabelle se așezase pe labele din spate și își mârâise refuzul, astfel încât Cassie renunță. Dar felina reușea mereu să simtă atunci când ceva era în neregulă cu Cassie, și în astfel de momente refuza să o părăsească. Aparențele nu o puteau păcăli.

Era după-masă târziu când Cassie auzi în sfârșit tropotul copitelor unui cal, deși nu știa dacă era calul lui Angel, deoarece sunetul venea din spatele casei. Nu așteptă însă pentru a afla, ci se grăbi să înconjoare casa, ajungând la grajd odată cu Angel.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea înainte ca el să fi apucat să descalece.

Își frângea mâinile în timp ce-i puse întrebarea. Cam atât cu eforturile depuse pentru a părea calmă și liniștită. Însă bărbatul acela

enervant nu-i răspunse imediat – bine, poate din cauză că îi venea greu să-și controleze calul, acum că Marabelle o urmase pe Cassie la grajd.

Angel o privi aspru de pe calul agitat.

– Credeam că ți-am spus să-ți ții pisica departe de mine.

– Nu va face nici un rău – nu contează. Nu pleca, adăugă ea înainte de se grăbi înspre casă.

Intră prin bucătărie, așteptă până când Marabelle intră după ea, apoi se strecură din nou afară, închizând ușa cu fermitate. Un răget de neplăcere se auzi în spatele ei, însă Cassie îl ignoră și alergă înapoi la grajd. Angel descăleca, deși calul lui era încă agitat.

– Ei bine? întrebă ea, cu răsuflarea puțin tăiată.

Angel își conduse calul în grajd, iar vocea lui avea o notă sarcastică în timp ce-i strigă peste umăr:

– Nu a trebuit să împușc pe nimeni, dacă asta ești nerăbdătoare să afli.

Pe Cassie o cuprinse un sentiment copleșitor de ușurare. Îl urmă în grajd, în ciuda iritării pe care o afișa el față de ceea ce tocmai se întâmplase.

În această dispoziție calmă, ea se gândi să-l liniștească.

– Marabelle nu ți-ar face rău... cel puțin cât timp ai cizmele în picioare când este prin preajmă.

Spusele ei îl făcură să se oprească.

– De ce?

– Are o slăbiciune pentru picioare, în special pentru ale mele, dar sunt bune ale oricui atunci când are chef. Îi place să-și frece fața de ele, și din când în când își curăță dinții cu ajutorul picioarelor.

– Își curăță... cum naiba face *asta*?

Cassie rânji.

– Nu mestecând, te asigur. Își râcâie suprafața dinților de tine, dar asta *poate* fi puțin dureros dacă ai picioarele goale atunci când o face.

El nu păru deloc mai liniștit. De fapt părea și mai nemulțumit.

– Nu intenționez să aflu, spuse el pe un ton categoric și își duse calul în cea mai apropiată boxă liberă.

Cassie ridică din umeri în spatele lui. Știa din experiență că străinilor le venea greu să se obișnuiască cu Marabelle, și le venea și mai greu să se relaxeze în preajma ei. Angel nu se dovedea a fi diferit din acest punct de vedere, deși exista o diferență majoră în privința

lui. El ar fi fost mai înclinat să-i împuște animalul de companie dacă s-ar fi simțit amenințat, în timp ce restul oamenilor ar fi fugit pur și simplu din calea lui. Așa că nu avea de gând să renunțe să-l convingă de faptul că Marabelle era inofensivă, însă acum renunță la acest subiect în favoarea altuia care o preocupa.

– Ai găsit așadar familia Catlin?

El continuă să-și deșeueze calul în timp ce-i răspunse:

– Am găsit-o.

– Și?

– Și nu au primit prea bine sfatul pe care li l-am oferit.

– Ce sfat?

– Să te lase în pace sau să aibă de-a face cu mine. Le-am explicat de ce nu ar fi bine să facă asta.

Ea nu putu decât să-și imagineze.

– Nu i-ai amenințat, nu?

– Le-am explicat doar care ar fi consecințele dacă continuă să se poarte în același fel.

Asta tot nu-i dezvălui nimic, așa că se enervă suficient pentru a spune:

– Jur că este mai greu să obțin vreo informație de la tine decât să fac un măgar să meargă unde vreau eu. Nu-mi poți spune totul deodată?

El o privi lung.

– Dacă ți se mai întâmplă ceva, îl voi vizita din nou pe Buck Catlin. O știe. O știe și mama lui. Asta voiai să auzi?

– Te duci acolo să-l împuști?

– Probabil.

Cassie gemu.

– Mi-aș dori să pari puțin mai șovăitor când spui asta.

El se încruntă la ea.

– Crezi că-mi place să ucid?

– Nu-ți place?

– Nu.

– Atunci de ce nu-ți schimbi meseria?

– Spune-mi la ce altceva m-aș pricepe. Am încercat să fiu fermier și nu a mers. Nu știu nimic despre viața la fermă. Poate că mi-aș putea deschide un bar pe undeva, dar nu cred că aș avea suficientă răbdare să învăț partea care ține de afaceri. Nu mă mai pricep decât

la pus capcane pentru animale, dar cred că aș prefera să mor decât să mai trăiesc singur în munți.

Ea era uimită că îi spusese atât de multe și că se gândise cu adevărat la alte modalități în care și-ar putea câștiga traiul.

– Ai fi un șerif foarte bun, sugeră ea ezitând. Nu ți s-a oferit postul acesta în Cheyenne?

El se întoarse la calul său, continuând să-l îngrijească.

– Dacă aș lucra vreo doi ani ca șerif, aș câștiga cam cât câștig acum pentru o singură treabă. Nu mi se pare prea rentabil, luând în considerare faptul că îmi risc viața în ambele situații.

Avea dreptate. Iar ea nu avusese nici o idee că serviciile lui erau atât de scumpe.

Remarca îi provocă suficient de tare curiozitatea pentru a întreba:

– Ai făcut asta timp de câțiva ani. Înseamnă că ești bogat, sau îți cheltuiești toți banii de îndată ce-i ai?

El ieși din boxă și o închise, apoi se întoarse spre ea, oferindu-i întreaga lui atenție. Buza de jos îi era puțin curbată atunci când replică:

– Pe ce aș putea oare cheltui atâția bani?

Ea știa pe ce-și cheltuiau tinerii bărbați banii, pe lucruri care se găseau toate în baruri. Dacă el nu făcea asta, însemna că avea o sumă considerabilă la bancă.

– Nu te-ai gândit să te retragi? se întrebă ea cu glas tare, apoi insistă, adăugând: Să nu mai ucizi niciodată?

– M-am gândit, însă, chiar dacă m-aș retrage, doritorii de glorie tot m-ar căuta și m-ar provoca. Ar trebui să-mi schimb numele.

– De ce nu o faci?

– Ce să fac?

– Să-ți schimbi numele.

El tăcu pentru atât de mult timp încât ea începu să se fâstâcească sub privirea lui, iar apoi spuse:

– Ultimei femei care m-a bătut atâta la cap cu flecăreala i-am propus să o iau în căsătorie – ca să am dreptul de o bate.

Ochii ei aruncară flăcări pentru o clipă înainte de a pufni și de a spune pe un ton plin de siguranță:

– Nu ai face așa ceva. Ai spus că te dezgustă să vezi un bărbat care-și tratează astfel soția.

– Nu se pune problema că nu aș face-o, ci că nu aș vrea să o fac, spuse el pe tonul lui tărăgănat. Sunt lucruri mai plăcute pe care să le faci cu o femeie – atunci când nu este o pacoste. O întrebă apoi, rânjind: Roșești, drăguță?

Ea-și dădu seama că trebuia să fie roșie ca racul, dacă el o putuse observa în lumina obscură din grajd. Afectată, insistă:

– Va trebui să-ți cer încă o dată să nu-mi spui astfel de lucruri.

El ridică din umeri.

– Îmi poți cere, replică el, apoi porni spre ușa grajdului.

– Stai puțin!

Cassie se grăbi în urma lui, apoi trecu pe lângă el și i se puse în față, oprindu-l la ieșire. Din păcate obrajii ei erau încă roșii, iar soarele răcoros al după-amiezii crescuse semnificativ vizibilitatea. Însă nu se gândea la asta, sau la remarcile lui nepotrivite, pe care probabil le făcuse doar pentru a-i închide ei gura. Foarte rău pentru el! Dacă nu putea suporta întrebările, ar fi trebuit să ofere de la bun început mai multe informații.

– De ce a durat atât de mult să vii înapoi? vru ea să știe. Ai fost plecat mai mult de patru ore.

Angel își dădu pălăria pe spate, oftând.

– Ar fi trebuit să mă avertizezi că ești și cicălitoare, pe lângă băgăreață.

Cassie se zbârli.

– Dacă nu ai fi atât de scump la vorbă...

– În regulă, cedă el. Am făcut un ocol pe pășunea vecinilor tăi și am numărat.

Acest lucru o surprinse.

– Vitele?

– Ajutoarele, o corectă el. Merită să știi cu cine te pui. Am numărat douăsprezece ajutoare de partea familiei Catlin.

Cassie fu de acord cu raționamentul lui, așa că se hotărî să-i vină în ajutor.

– Au mai mulți de atât. Probabil câțiva sunt în oraș astăzi.

– Și cam paisprezece de partea familiei MacKauley.

– Oricare ar fi numerele, este sigur că sunt la fel. De fiecare dată când Catlin angajează pe cineva nou, la fel fac și ceilalți – și viceversa. Este ca și cum s-ar asigura că au aceeași șansă dacă ar ajunge la un război deschis.

– S-a ajuns vreodată?

– Nu. Dar de fiecare dată când am mers la biserică, cu cei din familia MacKauley de-o parte și cei din familia Catlin de cealaltă, părea că ar putea izbucni unul în orice moment, din cauza privirilor pline de ură aruncate peste culoar. Tensiunea aceasta neplăcută, resimțită în fiecare duminică, a fost cea care mi-a dat ideea de a o scădea, mai ales după ce am observat că ocheadele pe care și le aruncau Jenny și Clayton nu aveau nici urmă de ură.

– Dacă mă întrebi pe mine, n-ai făcut decât să grăbești puțin lucrurile.

– De ce ai spune așa ceva?

– Am auzit deja despre dubiile lui Clayton. Se pare că și Jenny le are, de vreme ce, după spusele fratelui ei, nu face decât să plângă toată ziua.

– Dar este groaznic!

Angel ridică din umeri.

– Depinde de motivul pentru care plânge. Poate că cei doi tineri ar fi sfârșit împreună la un moment dat fără ajutorul tău. Dacă familiile lor i-ar lăsa în pace, încă ar putea.

Spusele lui aduseră pe chipul lui Cassie o încruntătură meditativă ușor de interpretat.

– Nici nu te gândi la asta! Mama ta ar fi trebuit să te vindece de obiceiul de a te băga în viețile altora.

Ea îi aruncă o privire ursuză.

– Nu este corect pentru Jenny și Clayton să fie prinși în mijlocul acestei dușmănii care îi ține departe unul de celălalt. Dacă vrei să știi, n-au nici măcar o idee de ce se urăsc părinții lor.

– Dar nu este treaba ta, *ei* nu sunt problema ta, iar tu nu o să te amesteci din nou, adevărat?

Expresia lui era atât de intimidantă, încât Cassie spuse:

– Ei bine, dacă prezinți lucrurile astfel, bănuiesc că nu. Dar spune-mi, după ce te-ai întâlnit cu Dorothy Catlin, crezi că ar vrea acum să stea de vorbă cu mine?

– Nici vorbă. Dar i-am spus că nu vei pleca înainte de întoarcerea tatălui tău. Nu cred că vei mai avea vreo problemă din partea lor.

Cassie zâmbi ușor.

– Înseamnă că nu a stricat să le faci o vizită. Mulțumesc.

– Pentru nimic.

– Ei bine, te las să pleci. Începu să se îndepărteze de el, mergând către casă, dar înainte să se întoarcă complet, adăugă: De vreme ce ajutoarele noastre rămân pe pășune, ești bine-venit să iei cina în casă.

În seara precedentă, Emanuel îi adusese cina la baracă.

– Este o invitație?

Tonul lui surprins o făcu să se tulbure.

– Nu – adică da, este, dar nu în sensul pe care îl presupui tu.

– Vrei să spui că încă nu am început să-ți plac, drăguță? întrebă el rânjind.

Întrebarea aceea sâcâitoare nu merita un răspuns, dar o făcu din nou să roșească în timp ce se întoarse, grăbită să scape de sub privirea lui. Începu să se întrebe dacă Angel avea cumva un simț al umorului ciudat, similar cu al lui Frazer MacKauley.

Capitolul 12

Cassie nu se îmbrăcă cu altceva pentru cina din acea seară, așa cum ar fi făcut dacă ar fi fost tatăl ei acasă, deoarece atât ea, cât și mama ei urmau manierele mai protocolare din est, deși trăiseră mai mult de jumătate din viață în vest. Se temea că dacă s-ar fi schimbat, Angel nu ar fi văzut acest lucru ca pe o simplă formalitate, crezând că voia să-l impresioneze, iar ea nu-și dorea deloc să creadă așa ceva.

Însă își dorea cu adevărat să-și fi ținut gura închisă. Maria îi observă tulburarea și-i atrase atenția că Angel ar putea mânca în bucătărie cu ea și cu fiul ei. Aceasta fusese de fapt ideea atunci când Cassie îi făcuse oferta. Dar după ce Angel înțelesese greșit, cu adevărat sau nu, ar fi crezut că încă o înspăimânta dacă ar fi refuzat să mănânce cu el. Adevărat sau nu, ar fi preferat ca el să nu creadă așa ceva. La urma urmelor, nu era un ajutor angajat. Era un oaspete – neinvitat, dar totuși un oaspete.

În plus, nu ajunse la timp. Maria întârziase deja cina cu cincisprezece minute când Angel sosi în sfârșit la ușa din față. Cassie însă nu menționă întârzierea lui, deși Emanuel fusese trimis să-i spună la ce oră era servită de obicei cina. Era prea surprinsă de felul în care arăta, pentru a mai spune orice altceva.

Angel nu purta impermeabilul său galben. Îl schimbase cu o jachetă neagră care reliefa musculatura ascunsă înainte de haina aceea fără formă. Cămașa lui neagră curată era închisă până la ultimul nasture și avea în jurul gulerului o lavalieră îngustă în locul basmalei obișnuite. Își scoase imediat pălăria. Părul său negru, încă umed după baie, era bogat și împărțit în două, ajungându-i până la umeri, aranjat într-un mod aproape perfect. Ca în cazul celor mai mulți bărbați care-și petreceau majoritatea timpului în aer liber, era evident că-și lăsa părul să crească pentru iarnă, pentru a-i proteja gâtul și urechile de frig.

De data aceasta, frumusețea lui nu mai putea fi trecută cu vederea. Era evidentă, și o tulbură pe Cassie la fel de mult ca și reputația lui periculoasă. Se surprinse privindu-l țintă. Din fericire, el nu o observă. Era prea ocupat să se uite în jur.

– Ai încuiat-o? întrebă el după ce ea închise ușa în urma lui.

– Pe cine – a, te referi la Marabelle? Este în bucătărie. Nu te îngrijora, am rugat-o pe Maria să o țină acolo cât timp ești în casă.

– Apreciez, replică el.

Prudența lui față de animalul cel mare ar fi trebuit să o amuze, însă era prea conștientă că bărbatul venise cu pistolul chiar și la cină, așa că Marabelle, în ciuda lipsei ei de agresivitate, nu era în siguranță în preajma lui.

Cu mintea plină de imagini ale serii dezastruoase care o aștepta, Cassie îl conduse pe Angel pe hol spre ușa dublă de pe partea dreaptă. Masa lungă, formală, era pregătită pentru două persoane. Văzând locurile așezate unul lângă celălalt, Cassie își dori să-i fi spus Mariei să le așeze la capetele opuse ale mesei, nu la un singur capăt, așa cum făcea când ea cina cu tatăl ei. Părea un aranjament mult prea intim pentru situația dată, dar dacă schimba locurile acum, l-ar fi insultat pe Angel.

Se îndreptă spre unul dintre scaune și fu surprinsă să-l simtă în spatele ei, trăgând scaunul pentru ca ea să se poată așeza. Nu se așteptase să aibă maniere atât de rafinate.

– Mulțumesc, spuse ea, simțindu-se și mai tulburată atunci când el nu răspunse nimic, ci se așeză pe scaunul din fața ei.

Auzind vocea lui Cassie, Maria își vârî capul pe ușă și apoi aduse cina. Angel făcu câteva comentarii cu privire la amenajarea elegantă a camerei, iar Cassie fu ușurată să aibă un subiect neutru de conversație. Îi spuse cum fiecare decorațiune era identică cu ce aveau în casa din Wyoming, cum tatăl ei se dusese la același magazin din Chicago de unde fuseseră cumpărate toate piesele originale. Unele nu mai fuseseră disponibile, așa că le făcuse la comandă.

– De ce? întrebă Angel când ea aproape că epuizase subiectul.

– Nu am întrebat niciodată, admise ea. Sunt câteva lucruri pe care nu le discut cu tata. Nu discutăm nimic din ce are legătură cu mama, sau suspectez că ar putea avea.

– De ce nu? Doar pentru că sunt divorțați...

– Nu sunt. Atunci când el își lăsă furculița jos pentru a o privi, ea adăugă: Probabil cei mai mulți oameni presupun că sunt divorțați, dar nici unul nu a ajuns să facă asta. Traiul în colțuri diferite ale țării pare să fie satisfăcător pentru amândoi.

– Dar dacă unul dintre ei vrea să se căsătorească din nou? întrebă el.

Cassie ridică din umeri.

– Atunci probabil că acela va face ceva pentru a încheia căsnicia asta.

– Te-ar deranja?

– În toată viața mea, părinții mei nu și-au vorbit direct unul altuia. De ce să mă deranjeze dacă vreunul dintre ei ar dori să aibă parte de o căsnicie *normală*?

Angel clătină din cap înainte de a-și continua cina.

– Nu credeam cu adevărat că nu au schimbat nici un cuvânt unul cu celălalt în toți acei ani. Probabil că a fost dificil pentru tine să crești așa.

Ea rânji.

– De fapt, aveam șapte ani când am aflat că părinții celorlalți copii nu se purtau așa. Eu credeam că era normal. Dar de ce nu-mi spui acum câte ceva despre tine, Angel?

Roși în timp ce-i rostea numele. Era pentru prima dată când o făcea, și până atunci nu-și dăduse seama cât de intim suna, mai ales când era pronunțat de către o femeie.

El observă.

– Ce s-a întâmplat?

– Aș putea... să-ți spun altfel?

El nu zâmbi, dar ea-și dădu seama că era amuzat de disconfortul pe care îl simțea ea.

– Te descurcai suficient de bine cu „domnule", îi spuse el.

Dar nu era potrivit să-i mai spună așa acum, iar „domnule Angel" n-ar fi mers nici atât, de vreme ce Angel nu era numele lui de familie. El păru să fie indiferent la chinul prin care trecea ea, lucru care o irită suficient pentru a întreba:

– Ce te-a făcut să alegi numele de Angel?

Una din sprâncenele lui negre se ridică.

– Crezi că aș alege un astfel de nume?

– Nu ai făcut-o?

– La naiba, sigur că nu. Așa îmi amintesc că mă striga mama, așa că este singurul nume pe care i l-am putut spune bătrânului muntean care m-a crescut, atunci când m-a întrebat. *Lui* i s-a părut amuzant, din câte îmi amintesc.

Lui Cassie îi luă numai zece secunde să se gândească și să remarce:

– Dar probabil că a fost doar un nume de alint pe care l-a folosit mama ta, un fel de „iubitule" sau „dragă".

– În cele din urmă mi-am dat seama, dar deja mă pricopsisem cu acest nume. Nu mi-a păsat foarte mult, oricum. După atâta timp în care am crezut că acesta era numele meu, mă obișnuisem deja cu el. Orice alt nume nu mi s-ar mai părea potrivit acum.

Cum rămânea cu oamenii care nu erau obișnuiți cu el? își dori ea să întrebe, însă era mai curioasă cu privire la ce dezvăluise el fără să vrea.

– Mama ta a murit? De aceea ai fost crescut de un muntean?

– M-a răpit.

De data aceasta, Cassie fu cea care-și lăsă furculița jos.

– Poftim?

– Din St. Louis, continuă el, ca și cum ea nu l-ar fi privit cu gura căscată. Aveam vreo cinci sau șase ani pe atunci. Nu mai țin minte exact.

– Nu? Vrei să spui că nu știi câți ani ai acum?

– Nu.

Acest lucru i se păru atât de trist, încât se întinse automat pentru a-i mângâia mâna. Și-o trase repede înapoi când își dădu seama ce era să facă. El observă, iar asta o tulbură atât de mult, încât luă repede trei îmbucături din puiul picant făcut de Maria, astfel încât să nu poată scoate nici o vorbă.

Dar după ce înghiți, vorbi.

– Cum a putut fi răpit un copil dintr-un oraș atât de mare? Nu s-a făcut nici un efort pentru găsirea ta?

– De vreme ce nu am fost găsit, n-aș putea spune. Mi-am petrecut următorii nouă ani în Munții Stâncoși, unde n-am văzut niciodată vreun indian, cu atât mai puțin un alt om alb.

– Nu ai încercat niciodată să evadezi?

– La câteva luni după ce am ajuns în cabana aceea din munți, am rătăcit prea departe de ea. Când Old Bear m-a găsit, m-a legat cu lanțul în curte timp de trei săptămâni.

Lui Cassie îi venea greu să accepte ce auzea. Ultima parte o îngrozi.

– Te-a lăsat afară?

– Presupun că trebuie să fiu recunoscător că era vară atunci, spuse el nonșalant, ca și cum subiectul nu i-ar fi deșteptat amintiri dureroase. Însă după aceea nu am mai plecat. Au trecut apoi aproape cinci ani până să mă lase să merg cu el până la așezarea unde-și vindea blănurile. Drumul până acolo dura o săptămână.

– N-ai spus nimic nimănui de acolo?

– Mă avertizase să-mi țin gura închisă. Pe atunci eram deja obișnuit să-l ascult. În plus, oamenii de acolo îl cunoșteau pe Old Bear. Nimeni nu i s-ar fi pus împotrivă, ajutându-mă să ajung înapoi în St. Louis.

Cassie își dori să nu-l fi întrebat despre numele lui, însă nu era capabilă să lase baltă subiectul, odată deschis.

– Știi de ce te-a luat? Voia să aibă un fiu?

– Nu, doar companie. Spunea că se săturase să vorbească singur.

Doar companie. Un băiețel fusese luat din sânul familiei sale pentru a-i ține companie unui bătrân. Nu mai auzise niciodată ceva la fel de patetic sau de trist – și de cumplit.

– Unde este el acum? întrebă Cassie.

– Mort.

– L-ai...

– Nu, replică el. Își primise numele pentru că printre blănurile pe care le vindea se găseau mereu una sau două piei de urs. Îi plăcea să-și măsoare puterile cu urșii, cu cât mai mari, cu atât mai bine. Dar îmbătrânise prea mult pentru a-i mai vâna. Ultimul a supraviețuit, iar el nu.

– Iar tu ai plecat?

– De îndată ce l-am îngropat, spuse Angel. Aveam cincisprezece ani – sau pe-acolo.

– Te-ai întors în St. Louis să-ți cauți familia? întrebă Cassie în continuare.

– A fost primul lucru pe care l-am făcut. Însă nimeni nu și-a amintit de mama mea sau ceva despre vreun băiețel dispărut. Dar St. Louis nu fusese casa mea adevărată. Îmi amintesc de o călătorie cu trenul încolo, iar Old Bear m-a răpit curând după asta.

– Nu ai pomenit deloc despre tatăl tău.

– Nu-mi aduc aminte să fi avut unul. Țin minte un bărbat care-și spunea tatăl meu, dar l-am văzut numai o dată sau de două ori. Orice slujbă ar fi avut, era ceva ce-l ținea departe de casă pentru perioade lungi de timp.

– Dar nu i-ai găsit niciodată?

– N-am știut unde să-i caut.

O spuse pe un ton indiferent, ca și cum nu ar mai fi contat. Pe Cassie o deranja atitudinea lui la fel de mult pe cât o deranja povestea.

– Nici Chase Summers nu și-a cunoscut tatăl, îi spuse ea. Dar îi știa numele, așa că l-a găsit destul de ușor când a plecat în Spania să-l caute. Însă sunt oameni specializați în a găsi persoane, care știu să caute printre indicii de mult uitate sau îngropate. Am putea angaja unul să-ți găsească părinții, dacă ai vrea.

– Noi?

Ea roși și se întinse după sticla de vin pentru a reumple paharele. Al lui abia fusese atins. Ar fi trebuit să o pună pe Maria să caute o sticlă de whisky pentru el, dacă era vreuna în casă – tatăl ei nu bea –, deși gândul că Angel s-ar fi putut îmbăta era unul prea înfricoșător.

– Instinctul meu de a mă amesteca este evident, admise ea, sperând că roșul din obraji nu era la fel de vizibil. Nu credea că mai roșise atât de mult în toată viața ei ca în zilele de când Angel sosise la fermă. Trebuie să mă ierți. Nu mă pot abține, îmi place să ajut oamenii din jur.

– Chiar și atunci când ei nu doresc?

Asta ar fi trebuit să-i închidă gura, dar nu terminase scuzele pentru obiceiul ei enervant.

– Uneori oamenii au nevoie de puțin ajutor să-și dea seama ce vor cu adevărat.

Angel se recunoscu învins, nemaispunând nimic. Își dorea să-și găsească părinții. Nu avusese pe nimeni care să-l iubească, iar ei ar fi fost singurii oameni care ar fi putut s-o facă. Dragostea era ceva care îi lipsise întreaga viață, și nu era vorba doar de iubirea părintească. De când îi văzuse pe Jessie și Chase Summers împreună, de când văzuse felul în care aceștia se priveau și se atingeau frecvent, felul în care iubirea ardea între ei, știuse că își dorea același lucru pentru el – apropierea de o altă persoană, grija, tandrețea, lucruri

de care nu avusese parte niciodată, sau dacă avusese, fusese cu atât de mult timp în urmă că nici nu-și mai amintea.

Însă renunțase la a găsi așa ceva pentru el. Femeile bune îl respingeau din cauza reputației sale. Femeilor rele le plăcea reputația lui și-l primeau cu bucurie în paturile lor, însă se speriau la primul semn că și-ar fi dorit ceva mai serios decât o distracție pasageră.

Ce avea însă Cassandra Stuart, de-l făcea să se gândească la așa ceva? Nu, nu ea, ci faptul că dezgropase toți anii lui de singurătate.

– Îmi pare rău, spuse ea, atrăgându-i din nou privirea la ea. Cred că... m-ai *surprins* cu amintirile tale. Credeam că știu multe despre tine, dar nu am auzit nimic despre anii tăi de dinainte.

El îi povestise lui Colt despre Old Bear, dar nimănui altcuiva – până acum. Nici în ruptul capului nu-și dădea seama de ce-i spusese ei. Poate pentru că-l făcea să se simtă deconcertat, la cum stătea acolo, aranjată și cuminte, mai drăguță decât arătase vreodată. Asta nu avea nici o noimă, deoarece nu era nimic diferit la ea.

Purta chiar aceleași haine pe care le purtase mai devreme.

Totuși, era prima dată când o vedea fără o haină, o jachetă sau un șal care să-i acopere trupul, și fusese plăcut surprins să descopere că avea o siluetă frumos conturată, cu sâni bine rotunjiți care ar fi încăput tocmai bine în mână și cu o talie frumos curbată. În lumina lumânărilor, arăta dulce și catifelată, cu ochii gri semănând cu argintul lichid. Iar buzele acelea senzuale...

Nu putu număra de câte ori i se întorsese privirea în această seară la gura ei în timp ce vorbea, mânca sau își încrețea buzele pentru a sorbi vinul. Abia o simțise atunci când îl sărutase, dar își amintea gustul ei incredibil de dulce.

Nu avea rost să mai nege. Voia să o mai guste. Privirea îi coborî asupra sânilor ei, apoi se ridică încet spre gura ei delicată, iar trupul lui îi spuse că voia mai mult de atât.

Reacțiile neașteptate ale lui Angel față de ea îl luară prin surprindere, așa că se întinse după paharul de vin și-l goli dintr-o sorbitură. Când își lăsă paharul jos, o văzu pe Cassie privindu-i cicatricea de pe falcă. Știa că-i văzuse cicatricea și înainte, deși nu îl întrebase despre ea. Era sub bărbie, așa că era vizibilă doar atunci când își dădea capul pe spate sau dintr-un anumit unghi. Din felul în care ea-și mută privirea repede în jos, spre farfuria ei, își dădu seama că nu avea să-l întrebe nici de această dată.

Se întrebă de ce nu, când i se părea normal să-l întrebe despre toate celelalte subiecte. Poate că vederea rezultatului unui act concret de violență o intimida. Sensibilitatea ei îl irită dintr-un oarecare motiv... nu, dorința lui bruscă pentru ea îl irita, de fapt, și impulsul de nestăpânit de a se întinde după ea, trăgând-o în brațe pentru a o putea gusta temeinic.

Așa că îi oferi o explicație.

– Un bărbat s-a gândit să se strecoare prin spatele meu și să-mi taie gâtul. Și-a greșit însă ținta.

Ochii ei se întâlniră cu ochii lui întunecați.

– Mai trăiește?

– Nu.

Angel își aruncă șervetul pe masă spunând asta și se ridică brusc în picioare. Trebuia să plece de acolo, departe de lumina lumânărilor, de vin și de ea, care arăta tot mai drăguță de la o secundă la alta.

– Mulțumesc pentru cină, doamnă, dar nu te simți obligată să repeți invitația. Sincer să fiu, mă simt mai confortabil mâncând singur, sunt obișnuit cu asta.

Își dori să nu fi adăugat ultima parte. Simpatia care inundă expresia ei îi făcu măruntaiele să se răsucească dureros. Plecă înainte să fie tentat să accepte ce avea ea de oferit. Orice ar fi fost, nu avea nevoie de așa ceva. Nu avea nevoie de nimeni.

Capitolul 13

Somnul părea să fugă de Cassie în noaptea aceea. Se răsucea în pat, negăsindu-și locul. Se ridică și încercă să se plimbe până la epuizare. Epuizarea nu veni, dar reuși să o agite pe Marabelle atât de mult încât în cele din urmă trebui să scoată felina din cameră, sperând ca hoinăreala ei prin casă să nu o trezească pe Maria.

Camera ei era la etaj, în colțul din spate al casei. Una dintre ferestre dădea către baracă și, de fiecare dată când trecea prin dreptul ei, vedea lumina încă aprinsă. Se întrebă dacă Angel avea aceeași problemă ca și ea. În mod cu totul necaracteristic, spera că da, de vreme ce problema ei era din cauza lui.

Nu era corect. Era numai vina ei că acum știa atâtea despre el. Își vârâse nasul, întrebase și-l făcuse să recunoască lucruri pe care acum își dorea să nu le fi știut. Îi fusese mai ușor atunci când era doar Îngerul Morții. Acum era și băiețelul Angel, și bărbatul Angel care se simțea mai confortabil mâncând singur.

Își dorise să-l îmbrățișeze cu compasiune de mai multe ori în această seară. Putea fi recunoscătoare că nu era genul de persoană care să acționeze impulsiv, altfel ar fi murit de rușine dacă ar fi făcut așa ceva. Ar fi fost respinsă cu brutalitate, era sigură. El nu era tipul de bărbat căruia să-i placă să fie consolat, indiferent de motiv.

Era absurd să-și dorească să consoleze un astfel de bărbat, un pistolar nemilos, un ucigaș... Iarăși nu era obiectivă. Angel nu era doar un ucigaș. Ajuta oamenii prin ceea ce făcea. Avea, de asemenea, un profund simț al dreptății. Poate că abia se menținea în limitele legii, dar tot simțea că era corect, și poate că era. Cine era ea să-l judece?

Când văzu în sfârșit lumina stingându-se, încercă să se bage din nou în pat și, surprinzător, adormi de îndată. I se păru că trecuseră

doar câteva momente până când fu trezită de o mână apăsată ferm peste gura ei.

Groaza acelor prime secunde scăzu oarecum când Cassie își dădu seama că trebuia să fie Angel. De ce nu ciocănise la ușă în loc să o sperie în asemenea hal apărând direct acolo, nu putu ghici. Era prea întuneric pentru a-i vedea chipul; micul foc pe care îl aprinsese mai devreme arsese aproape complet. Nici el nu putu vedea, așadar, că ochii ei erau larg deschiși, acesta fiind probabil motivul pentru care încă nu-i luase mâna de la gură.

– Te-ai trezit, micuță doamnă?

Vocea aceea nu era a lui Angel, era a lui Slater Rafferty. Groaza o copleși din nou pe Cassie, lăsând-o fără apărare.

– Dă din cap dacă da.

Nu putu să dea din cap. Nu se putea mișca deloc, membrele îi părea legate cu greutăți de pat. Își jurase că nu avea să-l mai lase să o atingă, dar nu dormea cu revolverul sub pernă. Nu avea cum să-l oprească...

Gemu când cealaltă mână a lui îi găsi sânul sub pătură și-l strânse.

– E mai bine acum, spuse el râzând încet. Faci pe moarta-n păpușoi? Sau ești istovită de la cât ai alergat după vitele pe care ți le-am speriat? Dar nu vei dormi și acum.

Râsul fu acela care o readuse la viață, făcând-o să dea din mâini și să lovească cu picioarele cuvertura, încercând să o dea jos. Cu unul din pumni îl nimeri în față.

– Oprește-te! mugi el.

Ea nu se opri. Încercarea de a-i prinde brațele cu o singură mână nu funcționa foarte bine pentru Rafferty. Mâna de pe gura ei îi alunecă suficient pentru ca ea să înceapă să țipe, doar că fu oprită repede de degetele lui care îi zdrobiră buzele de dinți.

– Nu ești prea deșteaptă, fato. Ar trebui să te gândești să fii drăguță cu mine, să nu trebuiască să te rănesc.

Se aplecă spre fața ei pentru a-i șopti acest avertisment. Respirația lui urât mirositoare din cauza alcoolului o sufocă, dar nu-și putu întoarce capul. Se gândise că putea fi beat, că băutura fusese cea care îi dăduse curajul de a veni la ea, dar era prea speriată pentru a se gândi la cum ar putea profita de asta.

– Ar fi trebuit să te vizitez mai devreme, la cât de ușor de mituit a fost păzitorul tău.

Găsi acest lucru atât de amuzant încât începu să râdă din nou, în timp ce Cassie nu reușea să înțeleagă ce-i spusese. Angel ușor de mituit? Ar fi băgat mâna în foc că nu era adevărat. Însă Angel dormea, iar ea abia reușise să scoată un sunet atunci când avusese ocazia, așa că știa că nu reușise să-l trezească. Deși fereastra ei era deschisă, ar fi trebuit să țipe din toate puterile...

Gura lui Rafferty luă locul mâinii sale cu o asemenea viteză încât Cassie nu reuși decât să tragă aer în piept. Cu ambele mâini libere acum, el prinse mâinile ei și le ținu cu una de-a lui, apoi începu să tragă de gulerul cămășii ei de noapte. Micii nasturi sub formă de perle cedară unul câte unul, sânii ei fiind expuși acum aerului rece de decembrie. Fură apoi acoperiți de mâna lui.

– La naiba, ar fi trebuit să aduc o lumină. Dar e la fel de bine să-i simt, e ca și cum i-aș vedea.

Cassie începu să scâncească. Duhoarea gurii lui o sufoca; mâinile lui o răneau. Își pusese un picior peste ale ei, pentru a o imobiliza. Atunci Marabelle mugi, cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată – singura problemă era că venea de afară.

– Pisică afurisită. Ar fi trebuit să o împușc în loc să...

Rafferty uită să-i țină lui Cassie gura acoperită suficient timp pentru ca ea să scoată un țipăt asurzitor.

– Angel!

– Taci din gură, la naiba! Mâna lui îi acoperi din nou gura. Dacă Angel ăsta e tipul nou de care se vorbește prin oraș, mai bine ai spera că nu te-a auzit.

Cassie spera exact opusul, iar când auzi o ușă trântită la parter, se rugă să nu fie Maria sau Emanuel. Probabil că Rafferty nu crezuse că puteau fi ei, deoarece se repezi la ușă pentru a o încuia.

– Asta nu-l va opri pe Angel, îl luă ea în zeflemea acum că era liberă, deși fu precaută și coborî din pat, ascunzându-se de cealaltă parte a acestuia înainte de a adăuga: Te va ucide dacă mai ești aici după ce va doborî ușa aia.

Abia îl putea vedea pe Rafferty cum se uita frenetic prin camera ei. Dacă-și căuta o ascunzătoare, își pierdea timpul. Însă el căuta de fapt o altă ieșire, pe care o găsi sub forma ușilor duble care duceau

către balcon. Alergă înspre ele și încercă să le deschidă, dar ele nu făcură decât să zăngănească.

Cassie le încuiase pe timpul nopții, însă nu-și dorea în mod deosebit ca individul să moară în camera ei, așa că spuse:

– Răsucește cheia, idiotule.

El o făcu, și de îndată ce deschise ușile balconului, ea fugi către ușa dinspre hol, descuind-o. În spate, îl auzi mormăind:

– Afurisita nu-mi dă nici un pic de avans.

Glumea. Era norocos că nu se dusese să-și ia pistolul în loc să aștepte ajutorul lui Angel, pentru că l-ar fi putut împușca înainte să apuce să iasă în balcon, în timp ce probabil Angel nu ar fi avut timp. Acesta tocmai ajungea în capul scărilor atunci când ea deschise ușa și se împiedică de Marabelle, care îl condusese.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el în timp ce o ajuta să se ridice de jos.

– A fost unul din ajutoarele de la ferma Catlin.

În vocea lui se simțea surpriza.

– După ce i-am avertizat?

– Rafferty Slater acționează de capul lui, dar nu cred că i s-a spus încă de vizita ta. Mă îndoiesc că s-a mai întors la fermă după ce a speriat vitele azi-dimineață, lucru pe care tocmai l-a recunoscut. A pomenit că a auzit de „noul bărbat" de la oamenii din oraș. Nu ți-a auzit nici măcar numele. Iar din felul în care mirosea, aș spune ca și-a petrecut cea mai mare parte a zilei bând în oraș.

Angel se îndreptă către ușile balconului înainte ca ea să fi terminat de vorbit. Cassie nu încercă să-l oprească, de vreme ce probabil Rafferty ajunsese deja la calul său. În schimb, se duse să aprindă o lampă. Degetele îi tremurau aproape prea tare pentru a reuși. Pericolul fizic fusese prea aproape. Se terminase, însă ușurarea ei sosea cu greutate.

Marabelle se împleticea pe lângă picioarele ei. Nu torcea; scotea mârâieli sonore.

– Este în regulă, puiule, spuse Cassie. Dar ai dreptate. Nu ar fi trebuit să te scot din cameră. Data viitoare...

– Nu va fi nici o dată viitoare, spuse Angel din spatele ei. Mă duc după el.

Ea tocmai punea sticla înapoi peste lampă, așa că nu se întoarse spre el.

– N-o să-l găsești în întuneric.

– Îl voi găsi.

Dar în întuneric Angel avea aceeași șansă ca și Rafferty de a fi rănit, iar acest gând o făcu să spună:

– Individul va fi prin preajmă și dimineață, dar oricum nu se pune problema unui omor, Angel. Nu a apucat să mă rănească serios.

– Știi prea bine ce simt în legătură cu intenția de a face rău, doamnă. Iar datoria mea nu se anulează dacă ți se întâmplă ceva.

Cassie își dori ca el să fi fost îngrijorat pentru ea mai degrabă decât pentru datoria pe care o avea, dar tot nu voia să-și asume riscuri inutile. Rafferty era un factor necunoscut. Nu avea o reputație, dar asta nu reprezenta o garanție, mai ales când își purta pistolul ca și cum ar fi știut să-l folosească.

Îl auzi pe Angel pregătindu-se să plece.. Se întoarse pentru a-l opri, uitând cu totul de condiția în care se găsea cămașa ei de noapte. Dar Angel nu avea cum să treacă asta cu vederea, mai ales că încăperea era bine luminată acum. Ochii lui se îndreptară de îndată spre ruptura lungă din mijlocul cămășii de noapte, care îi lăsa expus un sân și o parte a abdomenului. Ea icni și apucă materialul cu mâna, ascunzând ruptura, când îi văzu privirea. Fața lui deveni la fel de roșie ca și a ei.

– Ticălosul, mormăi el pe un ton jos, încărcat de furie. Ești bine?

– Nu. Mâinile nu mi se opresc din tremurat. Nici nu aveau să o facă, dacă nu schimba subiectul repede. Cum – cum a ajuns Marabelle afară?

Menționarea felinei îi atraseră privirea asupra acesteia, iar Marabelle alese tocmai acest moment pentru a se îndrepta spre el. Fu de înțeles că Angel nu răspunse chiar atunci la întrebarea pusă de Cassie. Rămase complet nemișcat. Însă Marabelle nu făcu decât să se frece de picioarele lui când trecu pe lângă el pentru a investiga balconul, o zonă a casei la care avusese acces deplin înainte să înceapă toate necazurile.

Angel se grăbi să închidă repede ușa în urma panterei. Cassie îl auzi oftând înainte să se întoarcă din nou cu fața la ea. Reacția lui față de animalul ei de companie era încă o problemă, evident,

indiferent de ce-i povestise ea despre îmblânzirea acestuia. Bănuia timpul și familiaritatea aveau să o rezolve în cele din urmă.

Angel îi răspunse în cele din urmă.

Pe prispa din spate era o halcă de carne crudă, cu un sac gol lângă ea. Slater trebuie s-o fi adus pentru a o ademeni pe Marabelle afară din casă.

Ar fi strâmbat din nas la așa ceva. Probabil a trebuit să o împingă afară.

Angel fu impresionat, de fapt mai degrabă incredul.

Asta da, a cerut ceva curaj!

Nu chiar. Când am venit aici prima dată, a trebuit să le spun tuturor că Marabelle e inofensivă. Oamenii au tendința de a se înfuria când se tem și află apoi că nu au nici un motiv de-a se teme.

Acum că ai pomenit de asta, nu părea să se fi atins de carne. A venit și-a zgâriat cu ghearele la ușa mea și m-a speriat de moarte când am deschis ușa și a tras un răget înainte de a porni din nou spre casă. Nu m-aș fi gândit că înseamnă ceva, dar în drum a trecut pe lângă un cal care nu fusese acolo când m-am culcat.

Mă bucur că ai observat.

El dădu din cap, simțindu-se inconfortabil. Situații precum aceasta erau în afara ariei lui de expertiză.

Dacă e atât de beat pe cât spui, va fi ușor de ajuns din urmă, spuse Angel.

– Nu era chiar atât de beat, dar aș vrea să nu pleci. Nu voi putea adormi dacă nu știu că ești în apropiere.

– Sigur că vei putea. Doar...

– Te rog, Angel.

Începu să plângă înainte să-i rostească numele, și nu o făcu pentru a-l impresiona. Începea cu adevărat să intre în panică la gândul plecării lui.

– Nu face asta.

Ea nu-l asculta. Părul ei desfăcut îi căzu peste acea parte a feței pe care mâinile ei ridicate nu o acopereau. Uitase din nou de cămașa de noapte, dar marginile acesteia erau aproape suprapuse.

– Haide, termină. Încercase din nou, dar ea plânse și mai tare. Ah, drace!

Cassie fu surprinsă să-i simtă brațele în jurul ei. Nu asta căutase, dar nu putea nega că era un sentiment plăcut.

Angel nu mai spuse nimic, doar o ținu stângaci în brațe. Dar era bine. Cel puțin nu avea să facă vărsare de sânge – sau nu avea să-și verse el sângele. După un timp mâinile ei coborâră pe talia lui, iar obrazul ud de lacrimi i se lipi de piept.

Până în acel moment ea nu realizase că Angel nu avea cămașa încheiată sau băgată în pantaloni. Fusese prea supărată pentru a observa. Însă acum își dădu seama că-și odihnea obrazul de pielea lui goală.

Ar fi trebuit să se tragă imediat înapoi.

Acesta ar fi fost comportamentul potrivit. Dar era ultimul lucru pe care voia să-l facă, când se simțea atât de mulțumită doar stând așa. Era uimitor, de vreme ce de obicei era atât de tulburată în preajma lui Angel.

Însă nu putea rămâne în aceeași poziție fără nici un motiv, iar al ei dispăruse, lacrimile i se uscaseră și rămăseseră doar câteva suspine. Rămase nemișcată pentru încă vreo câteva secunde înainte de a ofta și de a privi în sus către el.

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu am plâns așa de când a început totul. Presupun că era momentul.

Privirile li se întâlniră timp de un moment nesfârșit, a lui întunecată și de nepătruns, a ei lucind argintiu. Tensiunea umplu deodată camera, făcând-o pe Cassie să-și țină respirația și pe Angel să-și mute privirea încet, foarte încet, către buzele ei întredeschise.

– Te scuzi prea mult, replică el tărăgănat, înainte ca gura lui să o acopere pe a ei.

Era ceva total neașteptat. Era cu totul altfel decât sărutul pe care îl provocase ea cu o zi înainte. Atunci fusese panicată și îngrozită că avea să fie respinsă. Acum era relaxată și deschisă către bogăția descoperirilor.

Angel începu să o sărute ezitant, ca și cum el era cel care anticipa respingerea de această dată. Lui Cassie nici nu-i trecea prin cap, era prea ocupată să savureze momentul. Dar neprimind nici un semn de respingere din partea ei, el își adânci curând sărutul, despărțindu-i buzele și lăsându-și limba să alunece printre ele, într-o explorare ispititoare. Ea fu cuprinsă de sentimente noi, aproape

înfricoșătoare din cauza intensității și a noutății; erau senzații profunde, amețitoare, fierbinți. Nu mai era numai despre sărut. Era și strânsoarea brațelor lui, care-o aduseră mai aproape, lipită de el, cu materialul cămășii de noapte prea subțire pentru a mai putea ignora detaliile trupului lui.

Se simți cuprinsă de slăbiciune, în contradicție cu bătăile accelerate ale inimii. I se părea că n-ar putea pune capăt sărutului, nici măcar dacă ar fi vrut. Nu voia. Aceasta era cea mai uimitoare descoperire dintre toate.

Îl surprinsese privindu-i buzele și în timpul cinei, dar nu i se păruse nimic ciudat. Cu siguranță nu se gândise că ar putea-o dori. Nu era genul de fată care să fie dorită. Însă acum Angel o săruta ca și cum nu ar fi vrut să facă nimic altceva, iar Cassie nu era doar flatată, ci îi plăcea aproape prea mult.

Când gura lui o luă într-o direcție nouă, ea fu surprinsă nu doar că nu terminase, ci că acum îi gusta pielea și în alte locuri. Limba lui se plimbă încet pe gâtul ei, până ajunse să-i mângâie lobul urechii.

– Ești dulce peste tot, îi șopti el în ureche. Ai gust de miere.

Trupul ei fu străbătut în toate direcțiile de fiori. Cassie aproape tremura acum, și devenea din ce în ce mai lipsită de putere. Angel să dădu puțin în spate, privind-o, în timp ce mâna lui se strecură prin ruptura cămășii de noapte, atingându-i cu blândețe pielea fină.

Era cea mai erotică experiență a vieții ei, mâna lui pe sânul ei gol, ochii lui ațintiți într-ai ei cu o intensitate hipnotică. Era prea mult dintr-odată, sentimentele pe care i le trezise depășeau cu mult experiența ei. Cassie se sperie și se dădu înapoi un pas, desprinzându-se din brațele lui și de atingerea lui tulburătoare.

– Nu... nu ar trebui.

Nu-și recunoscu propria voce și nici nu putu spune mai mult de atât. Însă el se uita doar țintă la ea, pentru atât de mult timp încât ea crezu că avea să leșine, tensiunea era insuportabilă.

În cele din urmă Angel lăsă să-i scape un oftat și spuse:

– Știu. Cred că este rândul meu să-mi cer scuze. Nu se va mai întâmpla.

Ea-l privi plecând, frustrată din cauza impulsului de a-l chema înapoi și de întoarcerea sentimentului decenței. Cu siguranță sărutarea lui Angel și plăcerea pe care o simțise făcând-o nu erau ceea ce se numea un comportament potrivit. De ce simțea așadar regret la gândul că sărutul nu avea să se mai repete?

Capitolul 14

Angel nu fu surprins să constate că zidurile care împrejmuiau ferma Catlin erau păzite. Cineva trebuie să-l fi zărit din depărtare, deoarece Buck Catlin și doi cowboy călăriră în întâmpinarea lui înainte să ajungă în apropierea porților. Nu mai voiau să riște. Cei doi angajați aveau puștile pregătite și țineau degetele pe trăgaci.

Se întrebă dacă mai erau și alții, ascunși în spatele zidurilor. Nu se obosi să se uite, de vreme ce silueta lui subțire avea un avantaj clar. Era o țintă mai greu de nimerit, acest lucru permițându-i să se miște cu o iuțeală care îl putea duce în afara razei de acțiunea a gloanțelor. Desigur, șansele erau la fel de mari să nimerească în bătaia unui glonț prost tras, care l-ar fi ratat dacă ar fi rămas pe loc, însă el judeca oamenii după propriile standarde, care erau înalte, așa că-i considera pe toți țintași relativ pricepuți.

Opri calul și așteptă ca cei trei să ajungă la el. I-ar fi putut doborî pe toți dacă ar fi trebuit. Avea repeziciunea necesară, și nu rata niciodată la o asemenea distanță. Poate că ar fi primit și el un glonț, dat fiind că erau deja pregătiți pentru el, dar ce naiba. Dispoziția lui din această dimineață era una periculoasă, incluzând o doză uriașă de dispreț față de propria persoană și sentimentul că prostia lui din seara trecută merita un fel de pedeapsă. Ar fi trebuit să se asigure că Slater nu avea cum să intre în casă atât de ușor. Ar fi trebuit să plece imediat în urmărirea lui.

Nu ar fi trebuit niciodată să o atingă pe Cassandra Stuart.

Acela era principalul motiv al confuziei și neplăcerii sale. Femeia aia. Femeia aia enervantă, băgăreață și prea vorbăreață – și animalul ei mâncător de oameni. Ce putea să-i placă la ea? Nici măcar nu era drăguță – de fapt, seara trecută fusese al naibii de drăguță, dar seara trecută nu se împăcase prea bine cu vinul servit la masă. De ce altceva ar fi cedat dorinței incredibile de a-i simți din nou gustul?

Cei trei se opriră în apropierea lui, Buck fiind cu un pas înaintea angajaților săi. Fermierul își scoase pălăria și și-o lovi de coapsă, un gest care îi dezvăluia nervozitatea, presupuse Angel. Tânărul arăta oarecum hărțuit.

Însă aroganța era cu adevărat întipărită în firea lui Buck Catlin, astfel că tonul său fu aproape jignitor când i se adresă lui Angel.

– Credeam că mama ți-a spus ce s-ar putea întâmpla dacă mai vii pe-aici.

Angel nu-i răspunse imediat. În astfel de momente își dorea să fi fost fumător. Rularea unei țigări în acest moment ar fi fost un mod excelent de a-l ignora pe tânărul fermier și de a afla dacă era dispus să pună în aplicare amenințarea sau era doar o bravadă.

– După câte îmi amintesc, i-am spus că nu are importanță – dacă am un motiv bun pentru a reveni.

Buck chicoti.

– Domnule, ești fie cel mai nebun, fie cel mai curajos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Nu ți-ai dat încă seamă ca trebuie să scot doar un cuvânt și ești mort?

– Nu mort, Catlin. Rănit, poate. Dar ai trei încercări să ghicești cine *va fi* mort, și ai avea dreptate la fiecare încercare.

– N-ai cum să fii atât de bun.

– Nu vrei să afli.

Buck se uită de-o parte și de cealaltă la oamenii lui, asigurându-se că erau încă pregătiți pentru orice mișcare. Acest lucru nu-l făcu însă să se simtă mai sigur pe sine, așa cum sperase.

– Angel, nu ai nici un motiv să vii pe-aici. Am scăpat de uscăturile noastre.

– Sunt aici din cauza lui Slater.

– Tocmai ți-am spus, ai ajuns prea târziu, spuse Buck. Când ne-am interogat oamenii, prietenul lui Rafferty, Sam, a mărturisit că Rafferty plănuise să pună cireada pe fugă. Ieri nu a fost pe aici, ceea ce verifică povestea lui Sam, din punctul meu de vedere. Nu știu la ce oră s-a întors azi-noapte Rafferty în patul lui, dar azi-dimineață l-am concediat. A plecat înainte să se ridice soarele.

– Încotro?

– N-a spus, iar eu nu am întrebat.

– Atunci voi vorbi cu prietenul lui, Sam.

– El va fi pe pășunea de sud azi. Ești bine-venit să îl cauți – dar este o pășune mare, de vreo două mii de acri. Este ușor să te pierzi pe pământurile noastre.

Aroganța îi revenise în voce. Angel nu se simțea în stare să se ocupe de asta.

– Atunci caută-l *tu* și trimite-l la mine. Nu mai este vorba doar despre cireadă. Slater a apărut azi-noapte la domnișoara Cassie, a intrat prin efracție în casă și a speriat-o de moarte. Vreau să pun mâna pe el.

Declarația lui era atât de amenințătoare încât toți cei trei bărbați erau ușurați că aveau alte nume. Însă Angel nu așteptă nici un răspuns. Smuci hățurile, se întoarse și călări înapoi spre ferma Stuart.

Buck lăsă să-i scape un oftat încet și se întoarse spre stânga.

– Yancy, ar trebui să mergi spre sud și să vezi dacă-l poți găsi pe Sam. Nu vreau ca individul ăsta să mai aibă vreun motiv să ne viziteze. Nu le-aș dori asta nici măcar celor de la ferma MacKauley. Apoi însă își aduse aminte de ochii roșii ai surorii lui și adăugă: dacă mă gândesc mai bine, poate doar lui Clayton MacKauley.

Cassie găsi o scuză după alta pentru a nu ieși din casă în ziua aceea. Demară o curățenie de primăvară în plin decembrie, care o făcu pe Maria să plescăie din limbă și să murmure nemulțumită printre dinți. Făcu stocul proviziilor din cămară. Îi scrise o scrisoare lungă mamei sale, povestindu-i despre Angel, apoi o rupse în bucăți. Mama ei *nu* trebuia să știe că un pistolar notoriu trăia lângă casa fiicei ei. Nimic nu ar fi adus-o mai repede încoace. Și, deși abordarea mamei ei, realistă și serioasă, în privința problemelor era probabil exact ceea ce trebuia, Cassie era hotărâtă să iasă singură din această încurcătură.

La încurcătură se mai adăugase însă un necaz – propriul comportament din seara precedentă. Propriul comportament *nesăbuit*. În lumina strălucitoare a zilei, era îngrozită că stătuse pur și simplu acolo, lăsându-l pe Angel să-și ia libertatea de a-i face ce voia. Da, fusese flatată la gândul că ar dori-o, foarte flatată, de vreme ce el mărturisise că nu avea nimic în comun cu viața de fermier. Așa că măcar o dată ferma ei nu avea nimic de-a face cu faptul că un bărbat se simțea atras de ea.

Însă asta nu era o scuză. Nici faptul că se simțise atât de bine în timpul acelei experiențe nu era o scuză. Știa mai bine de atât, știa

care comportamente erau acceptabile și care nu. În plus, era absurd să se gândească la Angel ca la o persoană alături de care ar fi putut avea un viitor. Era imprevizibil, periculos, singuratic. Dacă o dorea, era doar pentru moment, iar Cassie știa cum se sfârșeau astfel de situații. Barurile din est până în vest erau pline de femei care cedaseră unui moment de pasiune.

Nu-și putea imagina ce credea Angel despre ea acum, după ce se purtase ca o domnișoară bătrână flămândă după cea mai mică urmă de afecțiune. Se gândea că cel mai bun lucru era să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar el spusese că nici nu avea să se mai întâmple. Probabil că și el dorea să uite totul la fel de tare ca și ea – dar știa că ea nu avea să poată. La bătrânețe, cu părul cărunt și nepoții lângă ea – spera Cassie –, tot avea să-și amintească atingerea mâinii lui Angel pe sânul ei gol.

Strategia de a rămâne în casă pentru a-l evita pe Angel funcționă bine până când acesta apăru în pragul ușii în acea după-amiază, cu coburii agățați de umăr.

– M-am gândit, fură primele lui cuvinte în timp ce trecu de ea în foaier. Mă mut aici.

Ea-l privi uluită.

– De ce?

El continuă să meargă, oprindu-se doar atunci când ajunse la baza scărilor, unde se întoarse către ea. Ca și cum nu ar fi spus nimic șocant, adăugă:

– Pune-mă în camera cea mai apropiată de camera ta.

Cassie nu se mișcă de lângă ușă. Crezuse că reîntâlnirea cu el avea să fie ciudată, dar el reușise să o facă să uite complet de noaptea trecută.

– Nici nu se pune problema, îi spuse ea cu emfază. Nu poți...

– Fă-o, interveni el cu la fel de multă emfază, dar se domoli suficient pentru a-i explica. Slater a plecat din oraș. Până nu aud că a părăsit Texasul sau că e mort, nu-mi asum nici un risc. Vreau să te aud și când sforăi.

– *Poftim?*

Buzele lui zvâcniră ușor, deoarece ochii ei se rotunjiseră din cauza uimirii.

– Este doar un fel de a spune, doamnă, dar înțelegi unde bat. Dacă ai nevoie de mine la orice oră din noapte, vreau să fiu suficient de aproape.

Fața ei se îmbujoră la auzul cuvintelor sale cu dublu sens, deși era sigură că fusese ceva neintenționat din partea lui – ceea ce făcea lucrurile și mai stânjenitoare.

– Asta este ceva complet nepotrivit, se simți ea obligată să sublinieze.

– Potrivit sau nu, asta nu mai contează când este nevoie de protecție. Dacă n-aș crede că ai leșina la o asemenea sugestie, m-aș muta direct în camera ta. Așa că nu mai pomeni despre ce se cuvine sau nu, bine?

Stânjeneala i se transformă în furie în timp ce aprobă scurt din cap și se duse către scări.

– Urmează-mă, spuse ea trecând pe lângă el, cu vocea la fel de încordată ca și spatele, cu pumnii încleștați pe materialul fustei, ridicate doar cât să poată urca scările.

Îl conduse în camera de lângă a ei, care era goală. O folosise până atunci drept cameră pentru cusut.

– Maria este o menajeră excelentă, așa că așternuturile ar trebui să fie curate. Dacă ai nevoie de ceva, de obicei o poți găsi în bucătărie. O voi informa despre mutarea ta aici.

– Iei lucrurile prea în serios, doamnă, spuse el pe un ton plăcut, acum că obținuse ce voia. Nici nu vei băga de seamă că sunt aici.

Cum să nu!

Capitolul 15

Cassie nu voia să riște încă o călătorie cu trăsura cu Angel ca ultima pe care o făcuseră împreună. Ar fi costat-o suplimentar să îi fie livrate proviziile necesare acasă, dar era o neplăcere minoră în comparație cu nevoia de a suporta din nou compania lui Angel. Fusese o pierdere de vreme să-i spună că nu avea nevoie să o însoțească în oraș. El își luase foarte în serios rolul de protector autonumit.

Deoarece călărise până în oraș trebuise să poarte fusta specială pe care o purta și pe pășune, împreună cu jacheta scurtă și fără nici o formă, din piele de căprioară, care o completa. Hainele ei elegante, sudiste, și clemele de păr nu se potriveau cu șaua vestică. Tocul pistolului se potrivea însă. Măcar acum nu mai arăta ridicol, atârnându-i pe șold.

Nu se gândise la cum arăta, până când îi văzuse pe locuitorii din Caully privind-o ca și cum nu ar fi recunoscut-o. Avându-l pe Angel alături, atrăgea și mai tare atenția. Avea acum șansa să vadă direct cum reacționau oamenii la vederea lui. Îl ocoleau pe departe. Oriunde intra, locul se golea cu repeziciune. Proprietarii magazinelor și vânzătorii îi evitau privirea, sperând că dacă-l ignorau avea să plece.

Cassie nu ar fi trebuit să fie surprinsă. În ciuda celor întâmplate în noaptea precedentă, Angel o făcea încă și pe ea să se simtă inconfortabil, mai ales atunci când era tăcut, așa cum fusese de când plecaseră dimineață de la fermă. Lăsase trăsura acasă tocmai din acest motiv. Și totuși, se simțea stânjenită pentru el de felul în care îl tratau ceilalți.

La ieșirea din magazinul universal își adună suficient curaj pentru a aborda subiectul.

– Te deranjează felul în care îi tulburi pe cei din jur, Angel?

Era mai ușor acum să-i rostească numele fără să roșească.

El scana strada în ambele direcții, așa că nu se uită la ea.

– De ce să mă deranjeze?

– E dificil să ajungi să-i cunoști cu adevărat așa.

El îi aruncă o privire, însă ochii lui negri nu dezvăluiau nimic.

– Cine spune că vreau asta?

Ea ridică din umeri, renunțând la discuție. Însă răspunsul lui o întristă într-un fel inconfortabil, ceea o făcu să se supere pe ea însăși pentru că încercase din nou să-i deslușească sentimentele. Probabil că nu avea nici unul. Probabil era rece ca gheața în interior, așa cum sugerau ochii lui. Și de ce i-ar fi păsat ei dacă era așa?

Ochii lui cercetau din nou strada, un obicei pe care ea-l asocia cu profesia lui. Observă însă că privirea i se opri de mai multe ori asupra barului Last Keg, puțin mai jos pe stradă. Își dorea probabil o băutură, dar nu era dispus să o lase singură suficient de mult pentru a bea ceva. Sau poate voia altceva de-acolo. Cele mai multe baruri din Caully aveau angajate câteva femei care lucrau atât jos, cât și sus, în camere.

Gândul acesta o făcu să-și strângă buzele și să-i spună pe un ton înțepat:

– Am terminat pentru astăzi. Pot merge acasă fără să cad într-o ambuscadă, dacă ai și tu ceva de rezolvat în oraș.

– Am vrut să întreb despre Slater, de vreme ce prietenul lui, Sam, nu a putut spune încotro a plecat, dar pot aștepta până când sunt singur.

El o privi din nou când îi răspunse, așa că nu-l văzu pe bărbatul care se apropie călare de după colț, chiar în spatele lui. Cassie îl văzu și rămase cu gura căscată. Vorbeau de lup, iar lupul venea în direcția lor.

– De fapt... am uitat ceva... în magazin, spuse Cassie repede. Trebuie să ne întoarcem înăuntru...

– Du-te înainte. Eu aduc caii.

– Nu! El îl apucă de braț și încercă să-l tragă înapoi în magazin. Am nevoie de ajutorul tău să aleg...

Fu întreruptă din nou, dar de această dată întreruperea veni din spatele lor.

– Hei, tu!

Angel se întoarse atât de repede încât Cassie fu trasă după el. Acum nu mai putea face nimic pentru a-l împiedica să-l vadă pe Rafferty Slater, care își oprise calul la doar câțiva metri distanță de ei.

– Tu ești Angel? întrebă Rafferty odată ce descălecă și păși pe caldarâm. Angel dădu doar din cap. Am auzit că mă cauți.

– Și cine ai fi tu?

– Rafferty Slater.

Crezuse Cassie că ochii lui Angel nu arătau nici o emoție? Acum străluceau cu o așa satisfacție, că ea se umplu de groază, știind motivul acesteia. Însă un nou sentiment, neașteptat, se alătură groazei, nevoia de a preveni și proteja. Nu mai trăise niciodată un asemenea sentiment, și era de-a dreptul ridicol. Nimeni nu avea nevoie de mai puțină protecție decât Angel. Însă emoțiile ei nu luară acest fapt în considerare.

Pentru cineva care nu era o persoană impulsivă, Cassie se lăsă condusă de emoții direct în bătaia focului.

– Te provoc la duel, Rafferty, spuse ea, înaintând. Cred că știi de ce.

Angel lăsă să-i scape o înjurătură. Rafferty o privi fără nici o expresie o secundă înainte de a începe să râdă.

Cassie își dori ca oamenii să o ia mai în serios, atât pe ea, cât și Coltul ei.

– Ai o secundă să pleci, îi spuse Angel.

Ea-l privi scurt pentru a-și da seama dacă expresia lui era la fel de furioasă ca și tonul pe care i se adresase. Era, așa că se uită înapoi la Rafferty în timp ce încercă să îl convingă pe Angel.

În mod uimitor, în ciuda circumstanțelor, reuși să fie calmă și rațională.

– Cred că ar trebui să mă lași să-l împușc. Am jurat că așa voi face dacă mă mai atinge vreodată.

– Jură altceva. Ăsta e al meu.

– Dar eu sunt cea pe care a atacat-o noaptea trecută, îi aminti ea.

Angel nu răspunse la asta; spuse doar:

– Du-te înapoi în magazin, Cassie.

– Nu mă asculți.

– Sigur că nu, la naiba! Acum pleacă!

Cu un ordin ca acesta, și cu un braț care o împingea de la spate, ar fi trebuit să plece, dar nu o făcu. Își frământă mâinile, storcându-și mintea pentru a găsi alte metode de a împiedica duelul care urma, însă Angel nu avea de gând să-i ofere timpul necesar pentru a se gândi la o soluție.

– De obicei nu fac asta, Slater, spuse el în timp ce-și împinse la o parte impermeabilul, dar pentru tine fac o excepție. Unde vrei, pe stradă sau acolo unde stai?

Rafferty nu păru impresionat sau intimidat în vreun fel. Rânji și scuipă o așchie de lemn pe care o mestecase.

– Aș fi rămas aseară dacă n-aș fi avut burta plină de rachiu. Dar acum sunt treaz și nu-mi prea place să te știu pe urmele mele. Strada mi se pare potrivită, prietene, dar dacă mă întrebi pe mine, conița nu merită să mori pentru ea.

– Cine te-a întrebat?

Rafferty chicoti doar și își întinse brațul, poftindu-l pe Angel în stradă. Lui Cassie, încrederea lui Rafferty în sine i se părea înspăimântătoare. Avusese dreptate să se îngrijoreze pentru el, și odată ce Angel coborî de pe trotuarul din scânduri văzu de ce. Rafferty nu avea nici o intenție de a-l înfrunta pe Angel într-o luptă cinstită. Se întinsese după pistol de îndată ce acesta îi întorsese spatele.

Cassie își scoase pistolul, dar strigă, doar pentru a se asigura:

– Atenție!

Trase, totuși. Angel trase de asemenea. Glonțul lui Rafferty lovi pământul de la picioarele sale atunci când el căzu cu fața în jos în stradă.

La o asemenea apropiere, fumul celor trei pistoale îi provocară lui Cassie usturimi la ochi. Își dădu seama, privindu-l pe Angel înghiontindu-l pe bărbatul căzut cu piciorul, că și-ar fi putut ține pistolul la locul său în toc. Angel se întorsese și-l împușcase pe Rafferty înainte ca ea să fi terminat de rostit avertizarea.

Veni lângă Angel și se uită la cele două răni de glonț, una în umăr, menită să imobilizeze, și una deasupra inimii, menită să ucidă. Ambele își îndepliniseră scopul, iar rezultatul era dezgustător.

– Ar fi trebuit să mă lași pe mine să-l înfrunt, spuse ea cu o voce abia auzită. L-aș fi rănit doar. Tu l-ai fi – l-ai – ucis.

Angel o privi cu asprime.

– Ai de gând să-mi spui că nu și-a căutat-o cu lumânarea?

– Ei bine... nu, dar... dar partea cu moartea ar fi putut fi evitată dacă m-ai fi lăsat pe mine să-l înfrunt.

– Nu te păcăli singură. S-ar fi întâmplat același lucru – asta dacă s-ar fi putut opri din râs suficient de mult timp.

Batjocura lui o făcu să se zbârlească.

– Asta nu-i amuzant.

– Lui așa i s-a părut. Dar asta e în afara subiectului. N-o să participi niciodată la un duel cu pistoalele cât sunt eu prin preajmă, doamnă. Nu mă interesează cât de bună crezi că ești...

– *Știu* că sunt, replică ea.

Tonul lui se îndulci oarecum, probabil din cauza condescendenței.

– Trasul la țintă nu e același lucru cu înfruntarea unui bărbat care vrea să te ucidă, Cassie. Crede-mă, nu vrei să afli diferența.

– Poate că ai dreptate, admise ea, dar nu înțelegi ce vreau să spun. Rafferty nu ar trebui să fie mort. O rană ar fi fost suficientă...

– Asta e rezultatul unui foc tras doar să rănească, îi tăie el vorba, arătându-i cicatricea de sub bărbie. Individul s-a vindecat și m-a căutat să se răzbune. Mă voia mort, dar îi era prea teamă pentru a mă înfrunta din nou într-o luptă cinstită, așa că m-a atacat pe la spate. Sunt aici acum doar pentru că îndemânarea lui la mânuirea cuțitului era la fel de proastă ca ținta lui cu pistolul – și pentru că de atunci nu mai trag pentru a răni.

– Ai dreptate.

– Poftim?

Cassie fremătă lăuntric.

– Nu fi atât de surprins. Ceea ce mi-ai spus mi-a amintit de luptele despre care am auzit, în care unul dintre participanți este rănit, iar la câteva zile după aceea oponentul său este găsit pe-o alee dosnică, cu un glonț în spate. Nu spun că așa se întâmplă întotdeauna, dar se întâmplă suficient de des pentru ca felul tău de a rezolva lucrurile să funcționeze, pentru tine cel puțin.

– Ce s-a întâmplat aici?

Cassie se întoarse și-l zări pe șerif făcându-și loc printre oamenii adunați puțin mai încolo, toți încercând să vadă mai bine bărbatul mort, fără a se apropia prea mult de cel care îl omorâse.

Frank Henley era destul de scund, doar puțin mai înalt decât Cassie. Purta cizme cu tocuri de aproape opt centimetri, care nu făceau mare diferență, dar avea o personalitate puternică, care

compensa. Putea intimida bărbați mult mai înalți decât el, acesta fiind motivul pentru care era un șerif bun – sau ar fi fost, dacă nu ar fi avut tendința de a amesteca afacerile familiei cu chestiunile oficiale.

Acum, când aruncă o privire trupului lui Slater, Cassie știu deja că avea să fie una din acele ocazii.

– Hei, îl cunosc pe omul ăsta. Lucrează pentru... Frank făcu o pauză și-l privi cu ochii îngustați pe Angel. Va trebui să vă reții, domnule.

Cassie abia se abținu să nu izbucnească.

– Pe naiba! Păși între cei doi bărbați în loc să spună cu calm: Nu va fi necesar, domnule șerif. Întrebați în jur. Veți găsi cu siguranță unul sau doi martori care l-au văzut pe Slater încercând să-l împuște pe acest bărbat în spate. Eu l-am văzut, de aceea are și un glonț de la mine. Și, ca să știți, Slater nu mai lucra deja pentru mătușa dumneavoastră. Verișorul dumneavoastră Buck l-a concediat ieri-dimineață.

După cum indica expresia lui, această ultimă informație fu cea care îl convinse pe Frank. Cassie nu avea nici o îndoială că Angel ar fi fost arestat fără motiv dacă Slater ar fi fost încă angajatul familiei Catlin. S-ar fi putut ajunge la un proces fictiv și la execuție, dacă Dorothy Catlin ar fi cerut-o, atât era de mare influența ei în cadrul familiei. Însă Cassie nu credea că văduva Catlin ar putea fi atât de ranchiunoasă, și în plus, ea nu avea să-l lase pe Angel să fie arestat pentru o împușcătură perfect justificată. Ar fi scos pistolul la șerif dacă ar fi fost nevoie.

De aceea Cassie fu extrem de ușurată să-l audă pe Frank spunând:

– Te cred pe cuvânt, domnișoară Stuart. Este cu tine?

Minciuna veni foarte ușor de această dată.

– Este logodnicul meu.

Șeriful fu surprins.

– Credeam că tu și Morgan... ei bine, nu contează. Doar ține-l departe de oraș. Nu avem nevoie de dueluri cu pistoalele, urăsc să fac actele necesare în situații din acestea.

Cassie aprobă din cap și își petrecu brațul pe după al lui Angel, conducându-l de acolo înainte ca Frank să se răzgândească din nou. Tăcerea lui Angel ținu până când ajunseră la cai și o ajută să urce pe al ei.

– De ce am impresia că l-ai fi doborât pe șerif dacă nu ar fi dat înapoi?

Cassie roși ușor la întrebarea lui pătrunzătoare. El nu părea prea încântat de idee, așa că spuse:

– Nu știu ce vrei să spui.

El mormăi ceva înainte de a urca în șa.

– Ți-ai mai îmbunătățit – oarecum – abilitatea de a minți.

Capitolul 16

Angel comandă încă un whisky și apoi se întoarse pentru a supraveghea încăperea. Barul The Last Keg era liniștit pentru o sâmbătă seara, dar nu era singurul bar din oraș, iar Angel le evitase din obișnuință pe cele mai aglomerate.

La câteva mese se jucau cărți, însă nu simți nici un îndemn să se alăture jucătorilor. Îi venea mai degrabă să se îmbete și să o ducă sus pe una dintre cele trei fete care lucrau acolo. Una era chiar drăguță, iar el nu putea nega faptul că dorea o femeie, mai ales că-și petrecuse ultimele trei nopți despărțit doar de un perete subțire de o femeie pe care o găsea din ce în ce mai atrăgătoare.

Nu avea să se îmbete, totuși, cel puțin nu într-un loc public. Asta ar fi fost neglijent, iar Angel era rareori neglijent. Nu se hotărâse nici cu privire la cumpărarea unei femei pentru o noapte. Nevoia era prezentă, însă nu era foarte interesat de oferta disponibilă.

Acest lucru era surprinzător. De obicei nu făcea nici un fel de discriminare în privința femeilor. Un trup cald, moale și disponibil fusese mereu de-ajuns pentru a-l satisface. Acum se gândea mult prea mult la o singură femeie, altceva ce nu mai făcuse vreodată, iar asta începea să-l enerveze. Asta, printre alte lucruri.

Nu-i plăcea cum se simțea în ultimul timp. Un prim exemplu era ceea ce simțise cu o zi înainte, după ce-l împușcase pe Slater – prea multă satisfacție. Nu mai trăise niciodată plăcere atunci când împușca pe cineva, și nu era sigur de ce o făcuse de această dată. Fusese un sentiment primitiv. Nu-i plăcuse că celălalt încercase să se culce cu Cassie. Nu-i plăcuse *deloc* asta. Dar singurul motiv la care se gândise pentru a-și explica satisfacția fusese acela că ea era sub protecția lui. Nimic altceva nu avea sens.

Angel ajunsese la al treilea și ultimul pahar când intră Morgan MacKauley. Când intră împleticindu-se, mai degrabă. Era evident că și el băuse, și încă destul de mult. Nu era singur. Îl avea cu el pe unul

din frații lui, al doilea ca vârstă, după cum părea. Angel nu-și amintea numele acestuia, dar se gândi că putea afla, de vreme ce ambii bărbați se îndreptară către el de îndată ce Morgan îl văzu la bar.

– Măi să fie, uite-l pe logodnicul domnișoarei Stuart, îl zeflemisi Morgan. Brown, parcă?

Angel puse paharul jos, pentru a avea libere ambele mâini. Frații îl îngrămădeau, iar expresia lui Morgan conținea o emoție semănând cu neplăcerea pură.

– Numele meu este Angel.

– Da, așa am auzit. Angel Brown.

– Doar Angel.

Morgan se legănă pe călcâie. Angel nu credea că o făcea intenționat. Bărbatul ar fi trebuit să fie deja în pat, dormind, în loc să caute necazuri.

– Spui că domnișoara Cassie a mințit?

– Nu, doar că prefer Angel și atât.

– Ah, la naiba, spuse atunci Richard MacKauley. Las-o baltă, frățioare.

– Stai deoparte...

Morgan fu întrerupt brusc atunci când fratele lui mai mare îl trase deoparte, șoptindu-i furios ceva la ureche. Urmă o scurtă încleștare, deoarece Morgan alese să ignore ce-i spunea Richard. Atunci când mugi în direcția lui Angel

– E adevărat? Ți se spune Îngerul Morții?

Era prins într-o îmbrățișare ca de urs.

Dacă până atunci nu atrăseseră atenția tuturor, lucrurile se schimbară. Angel nu mișcă nici un mușchi.

– Unii sunt destul de nesăbuiți pentru a face asta.

Morgan era prea beat și prea pornit pentru a înțelege aluzia.

– Cum naiba cere un ucigaș ca tine în căsătorie o femeie?

O întrebare al naibii de bună. Nu era ceva ce Angel ar fi făcut, cu nici un motiv. Ideea în sine era ridicolă. Nici o femeie în toate mințile nu l-ar accepta, iar el avea prea multă mândrie pentru a se lăsa expus unei asemenea respingeri umilitoare. Dar din cauză că această femeie era o băgăcioasă care spusese niște minciuni sfruntate pe care *unii* idioți le crezuseră, trebuia să răspundă acestei întrebări – sau nu. Alese cea de-a doua variantă, pentru a se scuti atât pe el, cât și pe Cassie de umilință.

– Cum te privește asta pe tine, MacKauley?

Altcineva din bar era suficient de beat pentru a striga:

– Avea de gând să se căsătorească el cu dânsa!

Morgan se răsuci, luându-și și fratele cu el, de vreme ce Richard îl ținea încă. Însă nu reuși să-l localizeze pe vinovatul care îl făcuse să roșească, dezvăluind acea informație.

Tot cu Angel dorea însă să se bată, așa că se răsuci înapoi, făcând eforturi serioase de a se elibera din mâinile fratelui lui.

Angel se pregăti. Se gândi dacă să scoată pistolul, terminând lupta iminentă înainte de a începe. Însă sentimentul pe care îl avusese mai devreme în acea săptămână, că merita o oarecare pedeapsă, era încă prezent. Își desfăcu tocul pistolului și-l înmână bărbatului din spatele barului.

– Te descurci să păstrezi lupta corectă?

Barmanul nu avu nevoie de detalii.

– Nu va fi nimic corect dacă te bați cu Morgan, spuse el dând din cap. Aș aprecia însă dacă v-ați rezolva treburile afară.

– Eu sunt de acord, dar nu cred că el va aprecia sugestia.

În acel moment, Morgan îi spunea fratelui său:

– Dă-mi drumul, Richard, la naiba! N-o să-l împușc, îi voi rupe doar câteva oase.

Termină de vorbit și se eliberă din strânsoarea fratelui său cu un efort considerabil, care îl făcu să se împleticească. Deoarece, după ceea ce auzise, Angel se hotărâse să nu-l lase pe Morgan să dea primul pumn, își ridică genunchiul pentru a-l întâlni. În timp ce bărbatul mai bine făcut se îndoi, Angel îi mai dădu o lovitură cu mâna dreaptă.

Asta ar fi trebuit să-l trântească pe Morgan la podea. Așa s-ar fi întâmplat cu oricine altcineva, punând capăt întregii povești. Însă Morgan avea peste un metru optzeci înălțime și o mulțime de mușchi. Abia fu năucit. Era de asemenea și mult prea beat pentru a simți durerea. Angel își dori să fi putut spune același lucru, atunci când Morgan își luă avânt pentru a-l lovi.

Zece minute mai târziu, își dorea același lucru, deși acum era bucuros că Morgan băuse prea mult. Nu ar fi reușit niciodată să-l bată altfel, și era destul de uimit că reușise, la sfârșit. Fusese norocos atunci când îi dăduse ultima lovitură. Desigur.

El era încă în picioare numai printr-un efort al voinței.

Angel își întinse mâna către barman, pentru a-și recupera pistolul. Bărbatul i-l înmână, împreună cu o sticlă de whisky și un rânjet.

– Din partea casei, domnule. A fost o plăcere să-l văd pe Morgan pierzând o luptă pentru prima dată. Și nu vă faceți griji din cauza stricăciunilor. Le voi rezolva cu tatăl lui.

Angel dădu doar din cap. În spatele lui, Richard MacKauley ridicase o sticlă de bere de pe una din mesele care rămăseseră în picioare și era pe cale să o verse în capul lui Morgan. Angel își luă sticla și plecă.

Oricât de tare îl durea, se simțea totuși mai bine. Se gândea chiar să o roage pe domnișoara Cassie să-l panseze.

Capitolul 17

Fluieratul o trezi pe Cassie. Îi luă un moment să-și dea seama că *era* fluierat, strident, lipsit de melodie, și părea să vină din spatele ușii ei, sau de undeva foarte aproape. Nu se deranjă să se întrebe cine ar putea scoate acele sunete îngrozitoare, dar se întrebă de ce ar face-o cineva.

Fără a se uita la ceasul de pe biroul ei, știa că trebuia să fie miezul nopții sau mai târziu. Rămăsese trează mai mult timp, așteptând întoarcerea lui Angel, îngrijorată, deoarece acesta-i spusese unde mergea. În oraș, într-o sâmbătă seara, seara rezervată scandalurilor iscate de văcarii locali, noaptea în care necazurile erau ceva aproape garantat. Ce naiba îi făcea pe bărbați să caute necazul cu lumânarea?

Își imaginase cele mai groaznice lucruri, desigur, o luptă cu pistoalele, o altă moarte – care ar fi fost din vina ei, dat fiind faptul că Angel nu ar fi venit niciodată aici dacă ea nu i-ar fi scris lui Lewis Pickens, cerându-i ajutorul. Și-l imaginase aruncat în închisoare de această dată, și cearta ei cu Frank pentru eliberarea lui, eșecul, evadarea și fuga lui, liber acum, dar căutat. Și totul ar fi fost din vina ei, pentru că nu reușise să se descurce singură cu câțiva texani încăpățânați.

Era incredibil că reușise să adoarmă, dar acum era cât se putea de trează. Nu se mișcă însă din patul ei cald. Ascultă în schimb, așteptând să audă liniștea care ar fi indicat că și el reușise să-și găsească patul. Avea să-l întrebe despre fluierat a doua zi. Era pentru prima oară în cele patru zile de când se mutase în casă când fusese atât de lipsit de curtoazie. De obicei trebuia să fie foarte atentă pentru a auzi chiar și cel mai mic zgomot din camera lui.

Însă următorul sunet pe care îl auzi, un duduit surd, ca și cum ar fi căzut pe podea, o făcu să sară din pat într-o secundă și să deschidă ușa. Se opri brusc atunci când îl găsi în picioare, însă abia ținându-se

pe ele. Lumânarea pe care o lăsase aprinsă pe hol pentru el o lăsă să-l vadă cum stătea sprijinit cu spatele de ușa lui, într-un unghi atât de înclinat încât picioarele aveau să-i alunece probabil în orice moment. Și încă fluiera.

După cum era de așteptat, Cassie se enervă.

– *Care* naiba e problema ta?

Capul lui se depărtă de ușă, însă căzu imediat înapoi în loc să se întoarcă spre ea.

– Nu-mi pot deschide ușa.

– Ai pierdut cheia?

– Nu-i încuiată.

Ea se încruntă.

– Atunci de ce nu se deschide?

– Mâna mea e prea umflată, nu pot răsuci mânerul.

– Amândouă?

– Nu.

– Atunci de ce nu folosești cealaltă mână?

– Nu m-am gândit la asta.

În acel moment ea-și dădu seama că era beat, foarte beat, iar asta-i declanșă semnalele de alarmă. Nu voia să discute cu un Angel beat. Ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei și să-l lase să-și găsească drumul spre pat – sau nu. Însă atunci el se întoarse, iar ea-i zări chipul.

Icni.

– Ce ți s-a întâmplat?

Unul din ochii lui era atât de vânăt și de umflat, că nu se putea deschide. Sus pe obraz avea o julitură însângerată, înconjurată de alte câteva zgârieturi. Din nas se vedeau urmele dârelor de sânge care îi curseseră nestingherite înspre bărbie, deși la un moment dat se ștersese, pătându-și cu sânge celălalt obraz. Văzu acum și sticla deschisă de whisky din mâna lui, și sânge pe toate cele patru degete. Mâna, cea cu care-și manevra pistolul, era într-adevăr umflată.

Ochiul nevătămat nu-și putea focaliza prea bine privirea asupra ei; Angel privea doar în direcția din care îi auzea vocea.

– Am avut o mică întâlnire cu drăguțul tău.

– Ce drăguț?

– Morgan.

Dintr-un motiv necunoscut, ea roși. Nu era sigură de ce ar fi preferat ca el să nu știe că Morgan îi făcuse curte. Din fericire, Angel nu era atent la reacțiile ei. Se întorsese puțin, încercând să deschidă ușa cu cealaltă mână. De data aceasta ușa se deschise, dar cum el se sprijinea încă de ea, căzu cu fața în jos.

Cassie își dădu ochii peste cap, uitându-se la picioarele lui, care erau încă pe hol. Nu mai era deloc îngrijorată că ar fi putut fi periculos, dată fiind starea lui. Era evident că era inofensiv și categoric avea nevoie de ajutor.

Când ea aruncă o privire în camera lui, văzu că își odihnea capul pe ambele brațe. În mod miraculos, sticla de whisky nu se vărsase, iar el o ținea încă, într-un mod mai degrabă protector, în îndoitura cotului, deși leșinase.

Se gândi pentru un moment să-l lase acolo unde era, să-i dea numai cizmele jos din picioare și să arunce o pătură peste el. Nu putea s-o facă. Era destul de rănit. O noapte petrecută pe podeaua tare nu avea să ajute. Cu ceva eforturi și cu o mulțime de îndemnuri verbale reuși în cele din urmă să-l bage în pat. El abia se trezi pentru asta. Cât timp fusese inconștient, ea adusese niște apă și niște bucăți curate de pânză pentru a-i curăța fața.

Era într-o stare teribilă. Se întrebă de la ce începuse bătaia și în ce condiție era Morgan. Cel mai mult se întrebă de ce lăsase Angel ca lucrurile să ajungă aici, când își luase pistolul cu el în oraș. Asta nu părea să fie ceva ce ar fi făcut el.

– Ai o atingere delicată, dragă.

Cassie tresări, ridicând pânza udă de pe bărbia lui. El nu-și deschisese ochii atunci când îi vorbise. După cum părea, era posibil să nu fie tocmai treaz, neștiind cu cine vorbea de fapt. Totuși, se simțise ciudat când el îi spusese „dragă", simțise căldură și moleșeală în interior.

– Nu pot spune același lucru despre celelalte femei care m-au cârpit, continuă Angel, tot fără a se uita la ea.

Cassie l-ar fi lăsat să bată câmpii în continuare, presupunând că asta făcea, însă ceva îi trezise curiozitatea.

– Ce alte femei te-au mai cârpit?

– Jessie Summers, de exemplu.

Asta-i aduse aminte de ceva.

– Așa e, îmi amintesc că am auzit ceva despre cum ai fost împușcat de niște hoți de vite pe pământul ei. Cât de rău ai fost rănit atunci?

– Destul de rău.

– Atunci e posibil să-ți amintești mai degrabă rănile decât îngrijirea lor.

– Posibil – nu, aș putea număra pe două degete femeile pe care le cunosc și care sunt la fel de blânde ca tine... de fapt un deget.

Ea zâmbi.

– Încerci să mă flatezi, Angel?

El deschise în cele din urmă un ochi.

– Funcționează?

Da.

– Nu.

– Păcat.

– Ce anume urmăreai?

– Să te întinzi lângă mine. Mi-ar prinde bine niște giugiuleală acum.

Ea rămase cu gura deschisă, însă și-o închise repede.

– Ți-ar prinde bine un doctor, spuse ea cu asprime, uimită de faptul că el sugerase așa ceva. Trebuia să fie din cauza băuturii... la naiba, probabil era atât de beat încât nici măcar *nu* știa cu cine vorbea.

Continuă că creadă acest lucru, deși el replică:

– Un doctor nu mă poate ajuta acum – decât dacă este o femeie doctor.

– Doctorul nostru nu e femeie; îți propun să dormi, în schimb.

– Ești sigură că nu mă poți ajuta cu ce am cerut mai devreme?

– Foarte sigură.

– S-ar putea să-ți placă, Cassie.

Ea inspiră adânc. Știa cine era, așadar, și acest simplu fapt avu un efect uimitor asupra ei. O determină chiar să se răzgândească. De ce ar fi fost rău să se întindă lângă el? Era evident că nu putea face altceva decât să se cuibărească lângă ea, în ciuda remarcilor nelalocul lor pe care le făcea, și... Trebuia să fie nebună!

Cassie sări în picioare și se grăbi să iasă pe balcon, unde pusese o bucată udă de pânză la răcit, pentru ochiul lui. Angel oftă în urma ei. Chiar dacă era beat, nu și-o putea scoate din minte.

Purta același tip de cămașă de noapte albă din bumbac ca în seara precedentă, cu mâneci lungi și volane la manșete, închisă la gât

cu și mai multe volane și puțină dantelă, fără nici o formă – iar aceasta nu era ruptă în partea din față. Nu era nimic tentant în afara faptului că era îmbrăcată cu haine pentru pat, ceea ce nu reprezenta cine știe ce pentru un bărbat aflat în condiția lui.

Dumnezeule, îi plăcea să o vadă cu părul desfăcut. Plutea în jurul ei ca o pânză de culoarea mahonului și arăta atât de îmbietor, că nevoia de a-și îngropa mâinile în el era aproape dureroasă. Nu credea însă că ea ar fi acceptat asta. În seara aceasta ea era cuviincioasa domnișoară Cassandra, deși pentru o secundă păruse că avea să-l devoreze. Probabil că băutura îl făcea să vadă ce dorea să vadă, nu ce se întâmpla de fapt.

Cassie se întoarse cu buzele strânse.

– Asta ar putea micșora umflătura.

Deși era atât de înțepată, atingerea ei fu din nou foarte delicată atunci când îi puse cârpa udă pe ochi.

El o prinse de mână înainte ca ea să se poată retrage.

– Un sărut să adorm?

– Nu sunt sigură că ești treaz. Cel mai probabil e că visezi ceva ce nu-ți vei mai aminti dimineață.

– Fă atunci să fie un vis frumos, drăguță.

Pentru o secundă, văzând-o cum se uită înspre buzele lui, crezu că o convinsese. Însă ea-și smuci mâna și el se scufundă în saltea, simțindu-și dintr-odată toate durerile.

– Te porți foarte nepotrivit, îi spuse ea îndreptându-se spre ușă.

– Am voie, după ce fostul tău curtezan a încercat să mă omoare cu mâinile goale, doar pentru că avea impresia că aș fi logodnicul tău.

– Noapte bună, Angel.

– Ar fi putut să fie, mormăi el.

Capitolul 18

Duminică îi lovi o furtună, suficient de puternică pentru a o ține pe Cassie în casă. Mersul la biserică se dovedise oricum o experiență dificilă în ultimele câteva săptămâni, cu toți foștii ei prieteni care nu-i mai vorbeau acum. Iar Jenny nu mai venise la slujbă de când fugise pentru a se căsători. După cele ce-i spusese Buck lui Angel despre sora lui, Cassie bănuia că nu mai venise pentru că nu se putea opri din plâns suficient de mult pentru a ajunge la biserică.

Era bucuroasă pentru amânare, însă nu apreciase când Angel îi spusese că nu ar fi putut oricum merge, deoarece el nu era apt pentru a o escorta. Plin de îndrăzneală, îi spusese că nu avea încredere s-o scape din ochi. Ea nu apreciase nici acest lucru, dar bărbatul era într-o dispoziție proastă, așa că nu se certase cu el.

De fapt, el nu se ridicase din pat în ziua aceea, și nici în următoarea. Atunci când Cassie trecuse pe la el să vadă cum se simțea, lucrurile fuseseră mult prea neplăcute, așa că nu mai repetase vizita, lăsându-l singur cu mahmureala lui și trimițându-i mâncarea prin intermediul lui Emanuel.

Însă atunci când nu coborâse la micul dejun în cea de-a treia zi, Cassie începu să se îngrijoreze că ar fi putut avea vreo rană serioasă despre care nu-i pomenise și pe care ea nu o observase. Dar când ciocăni la ușa lui și primi permisiunea de a intra, îl găsi sculat și îmbrăcat – și exersând cu pistolul. Nu se opri doar pentru că ea era acolo, așa că așteptă cu răbdare și-i acorde atenție. El își scăpă de două ori pistolul, înjurând cu sete de fiecare dată, înainte de a se opri în cele din urmă.

– Ei bine?

Tonul lui furios ar fi trebuit să o întoarcă din drum fără nici un cuvânt. În schimb ea întrebă:

– Este ruptă?

– Ce?

– Mâna ta.

– Nu, doar câteva articulații zdrobite. MacKauley ăsta are o falcă de fier.

Ea nu comentă nimic în legătură cu asta.

– Nu ar trebui să le lași să se vindece înainte de a le folosi?

– Cu vecini ca ai tăi?

Întrebarea aceea batjocoritoare dovedi că era, fără îndoială, într-o dispoziție foarte proastă.

– Au fost liniștiți de când tu ai stat de vorbă cu una dintre părți, iar eu am putut vorbi cu R.J. – cel puțin *mă* lasă în pace.

Ultima parte îi atrase o privire întunecată pe care ea i-o întoarse, adăugând:

– Credeam că ți-am spus explicit să nu ucizi pe nici unul dintre ei.

– Nu țin să-i ucid, dar ai în continuare nevoie de protecție. Nu pot face asta fără pistol.

– O, nu știu ce să spun. Mabel Koch – care este una dintre bârfitoarele orașului – a trecut ieri pe aici să-mi spună, în caz că nu știam deja, că ai câștigat bătaia cu Morgan MacKauley. Mi se pare că te descurci suficient de bine și fără pistol.

Tonul ei îngâmfat, evident în numele lui, îi atrase o privire și mai întunecată.

– N-am de gând să mai înfrunt vreun MacKauley fără pistol. O dată a fost suficient. Cred că ceilalți nu sunt prea fericiți de rezultatul luptei, așa că mă aștept la mai multe necazuri din partea lor. Este doar o problemă de timp.

Cassie se încruntă.

– Acum că ai pomenit despre asta, s-ar putea să ai dreptate. R.J. era foarte mândru că nimeni de pe-aici nu a câștigat vreo luptă împotriva fiilor lui. Sunt surprinsă că Frazer nu a venit încoace să-mi spună că tatăl lui a avut iarăși o criză de furie. R.J. se pricepe foarte bine la așa ceva. Am crezut că se va lăsa cu moarte de om prima dată când l-am văzut pierzându-și cumpătul. Dar este mai mult gura de el. Așa cum a lăsat Frazer de înțeles, tatălui său îi place să se răcorească.

– Oricum ar fi, aș prefera să nu pleci de la fermă o vreme.

– De data asta mă rogi?

– Cassie...

Ea îi tăie vorba.

– Nu contează. Presupun că nu te descurci la fel de bine cu mâna stângă?

– Pot lovi ținta, dar nu am viteză.

– Atunci nu văd unde ar fi problema, de vreme ce nu te vei implica în alte dueluri care să necesite viteză.

– Nu prea ai de ales dacă să participi sau nu la un duel, replică el. Dar când vei pricepe odată că nu vreau să-mi asum nici un risc în ce te privește? Așa că stai acasă și, la naiba, îți spun să o faci.

Ea se crispă cu repeziciune.

– Nu știu de ce mă deranjez să vorbesc cu tine. Nu ești numai enervant, ești... ești...

El o întrerupse înainte de a trebui să audă ceea ce ar fi fost, fără îndoială, o dojană afectată, în stil feminin.

– Ai venit pentru un motiv anume sau numai pentru a mă enerva?

Obrajii ei înroșiți contrastau puternic cu bluza galbenă ca șofranul.

– Am fost îngrij... nu contează. Nu mai este important.

Se întoarse pentru a pleca. Angel o opri la ușă, iar tonul lui era diferit acum, ezitant.

– Îți... datorez încă o scuză?

Spatele ei se încordă și mai mult, deși părea imposibil.

– Acum da, cu siguranță.

– La naiba cu acum. Cum rămâne cu acea noapte?

Ea se uită în spate, privindu-l cu îndoială.

– Nu-ți amintești?

– Aș întreba dacă mi-aș aminti?

Posibilitățile aduse de răspunsul la această întrebare erau atât de numeroase, și fiecare dintre ele se putu citi deslușit pe fața ei, făcându-l pe Angel să geamă în sinea lui.

– De fapt, începu ea doar pentru a se opri, răzgândindu-se în mod evident. Nu.

Întrebarea despre ce-i făcuse în noaptea aceea avea categoric să-l bântuie, deoarece nu-și amintea mai nimic în afară de deschiderea sticlei de whisky pe care i-o dăduse barmanul pentru a-i amorți durerea în drum spre casă. Nu voia să o facă mincinoasă. Oricum

nu-i plăcea să-și ceară scuze, mai ales pentru ceva ce nu putea remedia, mai ales că era vina ei. Dacă nu s-ar fi făcut tot mai drăguță de fiecare dată când o vedea...

Își dorea să știe cum reușea să facă așa ceva. Chiar și acum, oricât de enervat era pe ea și pe fostul ei curtezan bătăuș, îi venea să o ia în brațe și să o sărute. Dar avea suficiente motive pentru a nu ceda dorințelor pe care i le stârnea ea. Acestea însă deveneau tot mai greu de ținut minte, iar acum era într-o dispoziție în care îi venea să le uite pe toate. Se lăsă condus de această dispoziție.

– Ar trebui să nu mai faci asta, Cassie, îi spuse el pe tonul său leneș, tărăgănat, în timp ce se apropie de ea.

Ea se dădu imediat înapoi, până când ușa îi împiedică mișcările.

– Ce?

– Să mă cauți fără motive întemeiate.

Asta îndepărtă prudența din expresia ei, înlocuind-o cu indignarea.

– Am avut un motiv. M-am gândit, prostește, că ai fost rănit mai rău decât mi se păruse.

El se întinse spre ea, împingând-o deliberat în ușă. Surpriza i se citi cu ușurință pe chip, iar el o auzi icnind atunci când îi cuprinse fața în palme și i-o ridică înspre el. Nu putu rezista să nu-i mângâie buza de jos cu degetele mari. Era o buză atât de fină, de elastică. Își dorea s-o guste – și să-i guste limba – și sfârcurile, dacă l-ar fi lăsat. La naiba, își dorea să guste fiecare centimetru din ea. Păcat că nu voia să-l lase.

Dar odată ce reușise să o uimească, continuă:

– Îngrijorată, Cassie? Pentru un ucigaș înrăit ca mine? Sunt foarte mișcat.

Cassie nu știa ce se întâmpla. Tocmai se răstiseră unul la celălalt, însă acum el folosea tonul acela răgușit pentru a o fermeca. În cel mai ascuns colț al minții, își spuse că el nu arăta deloc mișcat. Arăta flămând, iar din câte se părea, ea era în meniul său.

Trebuia neapărat să-l oprească. Însă în timp ce gura lui cobora încet peste a ei, oferindu-i suficient timp pentru a face asta, ea nu se putu gândi la ce i-ar putea spune. Adevărul era că „trebuia" nu mai era o prioritate în acest moment, cedându-i locul

anticipării. Simplul gând că avea să-i simtă din nou gustul era incredibil de excitant.

Dar nu era nimic în comparație cu realitatea, care o făcu să-și piardă suflul și îi transformă oasele în jeleu. Se sprijini cu mâinile de ușă pentru a-și păstra echilibrul, însă asta nu funcționă, așa că se prinse de umerii lui în schimb. Era mai bine, dar tot simțea că ar cădea dacă ar fi fost lăsată singură, mai ales că acum buza ei de jos era suptă cu blândețe de gura lui.

Un sunet ca un tors luă naștere în gâtul ei; degetele i se îngropară în mușchii lui. Probabil că el simțise că avea o problemă, deoarece șoldurile lui se împinseră în față, lipind-o de ușă, oferindu-i sprijinul de care ea avu nevoie atunci când degetele lui mari îi deschiseră gura. Angel îi căuta acum limba, și o găsi, tachinând-o până când ea i-o oferi cu inocență.

Ce primi în schimb fu un val de căldură care se răspândi cu viteză, și încă multe alte senzații și dorințe pe care nu le înțelese. Era prezentă și frica, deoarece nu avea nici un control asupra a ceea ce i se întâmpla sau simțea. Apoi îl auzi pe Angel gemând, și Cassie fu luată pe sus, cu picioarele atârnând, cu sânii striviți de pieptul lui, iar sărutul lui căpătă o intensitate sălbatică, căreia ea nu avea experiența pentru a-i răspunde.

Frica preluă conducerea și ea-l împinse pe Angel. El îi dădu imediat drumul. Ea se sprijini din nou de ușă, respirând cu greutate. El o privi lung pentru un moment interminabil, iar ea știu că el se lupta cu ceva puternic, primitiv chiar, așa că-și ținu respirația așteptând, nesigură dacă voia într-adevăr ca el să câștige lupta sau nu.

În cele din urmă, el spuse:

– De data asta nu-mi cer scuze. Dacă mai vii aici, voi considera că vrei să termin asta, așa că-ți voi face pe plac.

Cassie nu se prefăcu că nu înțelegea. Pentru un moment, avu probleme în a deschide ușa fără să-i tremure degetele, însă după aceea plecă.

Angel mai rămase acolo puțin, uitându-se la ușa închisă, înainte de a ceda impulsului de a o lovi cu pumnul, apoi înjură când mâna lui deja umflată începu să pulseze. Dar nu era singura parte a trupului său care pulsa.

De ce îi permitea să-l stârnească în asemenea hal? Îi permitea? La naiba, nu părea să fie nimic ce ar fi putut el face, și în cele din urmă admise acest lucru. I-ar fi plăcut să o învețe pe domnișoara Cassandra Stuart să nu mai fie atât de cuviincioasă. Dacă rămânea aici suficient de mult, poate că reușea.

Capitolul 19

După ce se gândi la asta timp de o săptămână, Cassie ajunse la concluzia că Angel o sărutase din nou deoarece fusese furios pe ea. Fusese frustrat din cauza incapacității de a-și folosi mâna cu pistolul. Probabil o învinovățise pe ea pentru bătaia cu Morgan.

Explicația avea sens, și se potrivea cu amenințarea pe care o făcuse el în ziua în care ea-l călcase pe picior. Nu îl luase în serios atunci, dar el îi spusese că îi era datoare și că avea să-și recupereze datoria sărutând-o. Faptul că se înfuriase din nou pe ea îi adusese probabil aminte de cealaltă întâmplare, iar acum se hotărâse să meargă până la capăt și să-și pună amenințarea în practică. La urma urmei, cum altfel se putea răzbuna pe ea? N-o putea provoca la un duel. Nici măcar nu pleca, pentru că nu venise pentru ea, ci pentru Lewis Pickens.

Avea sens. Ce nu avea sens era ideea că ar dori-o. Bărbații nu o doreau – nu pe ea. Chiar și acei bărbați care o curtaseră oarecum acasă nu se deranjaseră să se poarte ca și cum ar fi dorit-o. Pe aceia îi interesase ferma și numărul de vite de pe pășune. Morgan fusese diferit, însă Cassie aflase suficient de repede că sentimentele lui nu fuseseră reale, că și el urmărise doar averea ei, ca toți ceilalți.

Însă cu Angel, ei bine, lucrurile fuseseră ciudate de la bun început. Nu avea cum să evite adevărul. Iar el nu avea nici un interes pentru viața la fermă, așa că nu avea cum să fie tentat de averea ei. Și, dacă se gândea mai bine, nu putea lua în considerare noaptea în care fusese atacată de Slater. Atunci se aflase într-o stare rușinoasă de confuzie. În plus, se lipise de Angel. Probabil el presupusese că voia să fie sărutată, și îi făcuse pe plac. Nu-și caracterizase chiar ea comportamentul din acea seară drept unul nesăbuit? Nu luă în considerare nici prosteala lui din noaptea în care fusese beat. Pur și simplu nu fusese în deplinătatea facultăților mintale atunci.

În sprijinul concluziei ei venea faptul că, de când o sărutase, Angel nu spusese nici un cuvânt pe marginea acestui subiect, se purtase ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Fusese la fel de concis și morocănos ca întotdeauna de fiecare dată când se întâlnise cu el, ceea ce nu fusese prea des, de vreme ce se străduise din toate puterile să-l evite, schimbându-și chiar orele meselor pentru a nu se intersecta cu el pe hol în drumul lui spre bucătărie și al ei spre sufragerie.

Problema era că ea se surprinsese de mai multe ori dorindu-și să nu aibă dreptate. Era o neghiobie, dar nu se putea abține. Nu putea să nu se gândească la acel ultim sărut, regretând că o speriase la sfârșit. Dacă nu l-ar fi împins...

O tulburau sentimentele confuze pe care le trăia. Avea nevoie de cineva cu care să poată vorbi, cineva care să o ajute să-și pună ordine în gânduri. Acasă ar fi mers să vorbească cu Jessie Summers. Aici, singura ei prietenă apropiată fusese Jenny, dar chiar dacă reușea cumva să stea de vorbă cu Jenny, aceasta era prea tânără pentru a-i oferi sfaturi mature. La naiba, Jenny avea mai multă nevoie de ajutor decât Cassie.

Ar fi fost drăguț să nu fi fost așa, deoarece, spre surpriza lui Cassie, Jenny Catlin veni la ea în acea după-masă. Pentru a spori și mai tare suspansul, tânăra ei prietenă arăta în ultimul hal, cu părul blond încâlcit, ca și cum ar fi alergat până acolo, cu hainele șifonate, ca și cum nu s-ar fi schimbat de o săptămână. Iar Buck nu exagerase deloc, frumoșii ochi albaștri ai lui Jenny erau acum roșii și umflați.

Cassie o pofti în salonul din față și încercă să o facă să se așeze, însă nu reuși. Jenny se ridică după câteva secunde și începu să se plimbe agitată prin cameră, ca un animal încolțit.

Adevărul era că Cassie nu știa ce să-i spună fetei, după toate necazurile pe care le pricinuise. „Îmi pare rău" părea prea banal. O spuse, oricum. Jenny dădu doar cu nepăsare din mână în timp ce se opri în fața ferestrei, aruncând o privire neliniștită afară.

Cassie o întrebă:

– Mama ta nu știe că ești aici, nu-i așa?

Jenny clătină din cap și începu să se plimbe din nou în jurul camerei.

– Am așteptat până când ea și Buck au plecat azi în oraș.

– Îți face zile fripte?

– Vrei să spui, în afară de faptul că se uită mereu la mine ca și cum aș fi înjunghiat-o pe la spate?

Cassie tresări, amintindu-i.

– Știai că partea aceea nu avea să fie ușoară.

– Știu.

– Atunci care este problema?

Jenny își puse mâna pe abdomen și apoi izbucni în lacrimi.

Cassie nu era prea grozavă la dezlegarea unor asemenea ghicitori.

– Spune-mi, Jenny.

Jenny își cuprinse abdomenul și hohoti.

– Tocmai ți-am spus. Voi avea un copil cu el.

Cassie rămase cu gura căscată. Dură un timp până reuși să spună:

– Ești sigură?

– Sunt sigură de mai mult de o lună deja. Ce mă fac? Nu-i pot spune mamei. Este suficient de rău că m-am căsătorit cu un MacKauley fără încuviințarea ei, dar asta... mă va da probabil afară.

– Nu ar face...

– Ba da!

– Nu, nu ar face asta – dar dacă o face, poți veni să locuiești cu mine.

Asta nu uscă lacrimile lui Jenny. De fapt, îi înteți plânsul.

– Nu vreau să locuiesc cu tine. Vreau să locuiesc cu Clay, însă el nu mă vrea!

Cassie oftă în sinea ei. Cel puțin nu se înșelase cu privire la sentimentele lui Jenny și, după cum spusese Morgan, probabil avusese dreptate și în legătură cu cele ale lui Clayton. Era o consolare slabă, când pentru părinți nu contau sentimentele copiilor lor, însă tot o eliberă pe Cassie de o parte din vina pe care o simțea – deși nu rezolva nimic. Poate că fata își iubea cu adevărat soțul, dar situația era lipsită de orice speranță când soțul ei era prea lipsit de maturitate pentru a-și înfrunta tatăl.

Cassie oftă din nou, de această dată tare.

– Jenny, cum de a mers totul atât de rău? Tu și Clayton erați atât de încântați și de fericiți când ați plecat la Austin.

Jenny se trânti în cele din urmă pe un scaun și mărturisi:

– Am ajuns cumva să vorbim despre cine s-a îndrăgostit de celălalt prima dată. El a spus că nici nu m-ar fi băgat în seamă dacă nu i-ai fi spus tu că-l iubeam. Asta m-a înfuriat, așa că i-am spus adevărul, ca nici eu nu m-am gândit vreodată la el în acest fel până când mi-ai spus tu că mă iubea. A luat foc atunci. A spus că a fost păcălit. Cred că era deja speriat de ce avea să spună tatăl lui odată ajunși acasă.

Cassie n-ar fi fost surprinsă deloc dacă acesta era adevărul. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună lui Jenny că soțul ei regreta probabil faptul că o abandonase. Cu siguranță nu putea înrăutăți lucrurile.

– Dacă te consolează vreun pic, cred că și Clayton este la fel de nefericit ca și tine acum.

Jenny se ridică imediat în picioare, cu ochii mari și plini de speranță.

– De unde știi asta?

– Am avut o întâlnire neplăcută cu Morgan acum vreo două săptămâni. Mi-a spus că fratele lui nu mai muncește, că nu mai este cu mintea întreagă de când s-a întors din Austin. Morgan a mai spus că Clayton vorbea despre „drepturi" și că ar putea veni să te ia înapoi, dar că R.J. l-a biciuit pentru a-i scoate lucrurile astea din cap.

Jenny sări din nou în picioare, dar de data aceasta din cauza furiei.

– Îl urăsc cu adevărat pe bătrânul ăsta.

Cassie nu o putea contrazice, dar îi arătă totuși.

– Mama ta e la fel de rea, dar pe ea nu o urăști.

– Cine spune că nu?

– Haide, Jenny, de la ură a pornit totul. Dragostea trebuia să pună capăt problemelor.

Jenny se opri și-o privi țintă.

– Dacă asta ai crezut, înseamnă că visai. Dar nu te învinuiesc pentru că te-ai jucat de-a pețitoarea. Înainte de a ne certa în noaptea nunții, totul a fost minunat. Nu regret nici că sunt însărcinată cu copilul lui. Doar că nu știu ce să fac în legătură cu asta. Lacrimile începură să i se adune din nou în ochi. Nu vreau să fiu o mamă divorțată.

– Atunci nu fi. Mama ta nu poate semna actele de divorț în locul tău, Jenny. Așa că nu le semna.

– Mă va obliga.

– Poate că nu. Nu te-ai gândit că bebelușul acesta ar putea schimba perspectiva tuturor asupra situației? Va fi primul nepot al mamei tale, la urma urmei. Și primul nepot al lui R.J.

Jenny oftă.

– Tot nu înțelegi, Cassie. Ura lor are rădăcini prea adânci. Singurul mod în care ei doi ar îngropa securea războiului ar fi în pieptul celuilalt.

Optimismul lui Cassie nu putea face față la așa ceva.

– Nu am prea fost de ajutor, nu-i așa?

– Știu că nu poți face nimic pentru mine, Cassie. Trebuie să mă întorc înainte să mi se simtă lipsa și înainte ca Buck să trimită oameni în toate părțile să mă caute. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Mulțumesc pentru asta.

Cassie dădu din cap, înțelegând prea bine. Propriile ei necazuri păreau nesemnificative acum. Cel puțin ea nu era însărcinată și îndrăgostită fără speranță de un bărbat pe care mama ei nu l-ar fi acceptat niciodată. Însă nu putea suporta gândul că ea avea să plece și să scape din această situație într-o săptămână, în timp ce Jenny ar fi rămas să facă față problemelor create de Cassie.

În timp ce-și conducea prietena la ușă, spuse:

– Mi-ar plăcea să-i pot aduce pe mama ta și pe R.J. în aceeași cameră, să le bag mințile în cap.

– Nu ar sta în aceeași cameră împreună.

– Atunci i-aș încuia.

Jenny râse.

– Asta ar fi ceva – nu, s-ar ucide unul pe celălalt, cu siguranță.

– Sau ar fi obligați să-și rezolve problemele.

– Este o idee drăguță, Cassie, dar ar fi nevoie de un miracol pentru a se întâmpla.

Cassie nu avea nici un miracol la îndemână, însă îl avea pe infamul Angel sub acoperișul ei. În timp ce închidea ușa în urma prietenei ei, se întrebă...

– Nici să nu-ți treacă prin cap.

Cassie tresări la auzul vocii profunde și se întoarse. Îl zări pe Angel stând la baza scărilor. Avea pălăria pe cap, lăsată mult peste ochi. Purta de asemenea impermeabilul lui galben și basmaua neagră legată în jurul gâtului. Era evident că se pregătea să plece sau tocmai se întorcea de undeva. Cât de multe auzise?

Ea ridică dintr-o sprânceană în direcția lui, făcând pe nevinovata.

– Ce să nu-mi treacă prin cap?

Privirea pe care i-o aruncă el sugera că nu apreciase mica ei piesă de teatru.

– Să te amesteci. Dacă te prind că mai faci asta pe-aici, voi fi obligat să fac ceea ce trebuia să facă tatăl tău cu ani în urmă și să îți dau câteva la fund. Nu fi așa țâfnoasă, altfel voi face asta oricum. Jur că nu știi să renunți cât ești în avantaj.

– Ce te faci să crezi că sunt în avantaj?

– Vom pleca amândoi de aici în câteva zile, ferma este încă în picioare, tu ești încă întreagă, iar eu nu a trebuit să ucid pe nimeni. Din punctul meu de vedere, ăsta se numește avantaj. Așa că nu te mai amesteca în nimic până ajungi acasă, unde mama ta se poate ocupa de necazurile pe care le provoci. Pun pariu că este obișnuită să facă asta.

Cassie se îndreptă hotărâtă spre el, însetată să-l pălmuiască, însă nu făcu decât să se oprească lângă el, privindu-l dușmănos.

– Nu eu te-am chemat aici, dacă ții minte. De fapt îmi amintesc că ți-am cerut chiar să pleci. De vreme ce vecinii mei au fost liniștiți, nu văd de ce ai mai rămâne aici. Este evident că mă lasă să aștept până revine tata acasă.

– Și ce vrei să spui?

– Aș spune că ai făcut ceea ce aveai de făcut aici, așa că ar trebui să te gândești la plecare – preferabil astăzi.

– Cine te-a întrebat pe tine?

Mormăi întrebarea în timp ce se ridica, forțând-o pe ea să urce câteva trepte pentru a păstra contactul vizual. N-o făcu imediat, de vreme ce era evident că-l împinsese peste limita în care era doar puțin nervos. Și încă nu terminase.

– Rămân, Cassie, nu doar până când se întoarce tatăl tău, ci până te văd plecată de aici. N-o să se întâmple suficient de repede pentru mine, dar până atunci – *nu te mai amesteca.* Ai înțeles?

Ea fu surprinsă că putea face mai mult decât numai să dea aprobator din cap.

– Da, am înțeles perfect. Ar fi trebuit să știu mai bine decât să mă aștept să îmi înțelegi poziția sau să simți vreun gram de compasiune pentru cei doi tineri care se iubesc. Pentru asta ar trebui să ai o inimă...

Plecă după ce rosti aceste cuvinte, îndepărtându-se pe hol. El privi în urma ei, amuzat de îndrăzneala ei. Curajul ei apărea atunci când se aștepta cel mai puțin. La naiba, îi plăcea lucrul acesta la ea.

– O, am o inimă, drăguță, spuse el încet. Din fericire este înfășurată într-o piele prea rezistentă pentru ca tu s-o poți străpunge.

Capitolul 20

Cassie amână cât putu să facă o altă călătorie în oraș cu Angel, dar adevărul era că tatăl ei nu era adeptul surprizelor, așa că ar fi trebuit deja să o anunțe când avea să sosească. O telegramă ar fi fost adusă acasă, însă o scrisoare ar fi așteptat la oficiul poștal, să fie ridicată. Asta însemna un drum în oraș, iar Angel tot nu voia să o lase să meargă singură.

Cu Crăciunul la distanță de doar o săptămână, avea de făcut și ceva cumpărături. Acesta era un gând lipsit de orice bucurie. Era o sărbătoare pe care o așteptase întotdeauna cu nerăbdare. Anul acesta avea să fie o excepție, deoarece în lipsa altor întârzieri, tatăl ei avea să ajungă acasă în câteva zile, însă ea nu-și putea prelungi vizita nici măcar cu câteva zile, așa că avea să fie primul Crăciun pe care îl petrecea fără nici unul din părinții ei. Sărbătoarea avea să o prindă singură în tren sau într-o diligență ce se îndrepta spre nord.

Totuși, nu la asta se gândea în acea după-masă în drum spre Caully. După ce ea și Angel avuseseră acel schimb neplăcut de cuvinte, cu trei zile în urmă, după vizita lui Jenny, își dăduse brusc seama că el avea să iasă curând, foarte curând, din viața ei și nu avea să-l mai vadă niciodată. Deși proveneau din aceeași zonă din Wyoming, trecuseră ani în care el venise și plecase din Cheyenne fără ca drumurile să li se intersecteze vreodată. Nu avea de ce să creadă că lucrurile ar fi stat altfel, odată ajunsă acasă.

Și chiar dacă s-ar fi întâmplat să-l vadă vreodată prin Cheyenne, Angel ar fi traversat probabil pe cealaltă parte, evitând-o. De ce nu? Nu era ca și cum ar fi devenit prieteni în timpul ședерii lui aici. Ba dimpotrivă. El abia aștepta să plece, iar ea – ei îi venise să plângă în aceste ultime trei zile.

În mod surprinzător, de această dată Cassie nu avu nici un fel de îndoieli cu privire la călătoritul alături de Angel. De fapt, alegând trăsura, ea-l provocase oarecum pe acesta să-i îndure compania

și conversația. El nu se simțise probabil pregătit să facă față. Își luase calul și călărea suficient de departe în față pentru a descuraja conversația pe drum. Nici măcar nu-și dăduse seama că pe sub haina tivită cu blană purta gâteli decorate cu dantelă albă și de culoarea lavandei, ultimul strigăt în moda din Chicago. Cam atâta despre faptul că-și pierduse jumătate din dimineață frământându-se cu ce să se îmbrace.

În oraș o aștepta într-adevăr o scrisoare de la tatăl ei. Nu-i spusese data exactă în care avea să revină, însă promitea să fie acasă înainte de Crăciun.

Când îl informă pe Angel despre asta, el primi veștile cu expresia sa impenetrabilă, care nu-i dezvăluia ei nimic din ce simțea. Însă putea ghici. Trebuia să fie fericit că totul avea să se sfârșească în curând.

Cel puțin nu dădură de nici un necaz în Caully de această dată. Richard era acolo, cu câțiva dintre angajații fermei MacKauley, însă nu făcu decât să-i privească lung în drumul său spre ieșirea din oraș. Cassie nu rămase mai mult decât trebuia, deși se însera deja când ajunse cu trăsura în hambar. Angel o urmă și începu să deshame caii înainte ca ea să fi apucat să coboare.

– Emanuel se ocupă de asta, îl informă ea rece, deja într-o dispoziție foarte proastă.

El replică fără a se opri din ceea ce făcea:

– Nu-l văd aici pe băiat, tu-l vezi?

Cassie își ridică brusc capul la auzul tonului posomorât cu care îi vorbise el. Ea era cea într-o dispoziție proastă. El de ce era țâfnos?

– Luând în considerare cât este ceasul, spuse ea înțepată, presupun că ia cina. Dar mă pot ocupa eu de caii de la trăsură. Tu trebuie să te ocupi de propriul...

– Nu forța limita, Cassie, îi tăie el vorba, tot fără a se opri din ceea ce făcea. Du-te în casă...

– Asta e o idee foarte bună, interveni o nouă voce. De ce nu facem cu toții asta?

Se auziră trei pistoale a căror piedică fu scoasă deodată. Cassie se holbă la Richard MacKauley care ieși din umbră din spatele hambarului. Din cele două părți se apropiară Morgan și Frazer. Fiecare dintre ei avea pistolul ațintit asupra lui Angel.

O capcană? Richard trebuie să se fi grăbit până acasă să-și cheme tatăl, așa cum făcuse Morgan data trecută. Doar că de data aceasta nu veniseră să o înfrunte doar pe Cassie.

– Nu mișca, Angel, altfel numele tău va căpăta un alt înțeles, spuse Richard venind în spatele lui și scoțându-i cu grijă pistolul din toc.

Angel îl lăsă. Nu prea avea de ales, presupunea Cassie, deși era surprinsă că nu spusese sau nu făcuse nimic înainte de a pierde ocazia. Prin prisma profesiei sale, ar fi trebuit să fie familiarizat cu astfel de situații, ar fi trebuit să aibă câțiva ași în mânecă, prin intermediul cărora să fi întors situația în favoarea sa. Desigur, ea nu văzuse încă cel de-al patrulea pistol, ațintit asupra ei.

Oricum nu-i acordă multă atenție atunci când se întoarse către bărbatul care vorbise prima dată. R.J. stătea în ușa lată a hambarului, rânjind larg. Rânjetul acela ar fi trebuit să o avertizeze că nu avea să-i placă ce auzea.

Însă trebui să întrebe:

– Ce aveți de gând, domnule MacKauley?

– Am venit să-ți fac o favoare, domnișoară Stuart, un fel de mulțumire pentru tot ce ai făcut pentru familia mea. Nu te puteam lăsa să te întorci acasă fără să-ți arătăm... aprecierea noastră.

Cassie se uită în jurul ei. Frazer era amuzat de cuvintele pe care le alesese tatăl lui. Richard nu era amuzat, iar Morgan nu părea să dorească să fie acolo deloc. Clayton se remarca prin absență. Iar Angel avea aceeași expresie de nepătruns ca întotdeauna.

Prin mintea lui Cassie trecu gândul că astăzi, tocmai astăzi, decisese să nu-și ia cu ea pistolul în oraș – și de ce? Dintr-o vanitate prostească, încercând să arate cât mai bine pentru cineva care nici măcar nu remarcase. Și totuși, R.J. nu ar fi plănuit ceva foarte grav. Nu ar fi stat acolo rânjind dacă voia să-i facă cu adevărat rău. Nu?

– Aș prefera să nu-mi faceți nici o favoare, domnule MacKauley, începu ea cu prudență, apoi sugeră: De ce nu vă gândiți că am plecat deja? Oricum voi pleca în câteva zile.

– Știu asta. De aceea sunt aici acum, să te ajut înainte de a fi prea târziu.

Cassie se încruntă.

– Cum să mă ajutați?

– Vrem să ne asigurăm că ești la casa ta, înainte ca tânărul ăsta al tău să dispară din nou.

La casa ei? Era prea incredibil pentru a reuși să înțeleagă imediat, însă când o făcu, Cassie începu să râdă.

– Glumiți.

– Nu, doamnă, clătină R.J. din cap. L-am adus deja pe predicator, așteaptă în salonul tău. A fost fericit să ajute, mai ales când a auzit că trăiți sub același acoperiș fără nici un însoțitor potrivit.

Culoarea inundă obrajii lui Cassie la insinuarea făcută de R.J., însă dispăru de îndată ce ea-și dădu seama de implicațiile celor spuse de el. Aveau de gând să-l forțeze pe Angel să se căsătorească cu ea. Însă nimeni nu-i putea face așa ceva unui bărbat ca el. Avea să fie furios, avea să-i ucidă pe toți de îndată ce-și recupera pistolul.

Afurisitul de Frazer. Spusese că tatălui lui avea să-i placă ideea, iar el se asigurase probabil că făcea ceva în legătură cu asta. Îl privi cu o dușmănie care ar fi trebuit să-l lovească asemenea unui trăsnet. El îi rânji înapoi, fără nici o remușcare.

– A ieșit chiar din gura ta, domnișoară Cassie, insistă el. Iar cuplurile logodite se căsătoresc în cele din urmă, nu?

Propria ei minciună, întorcându-se să o bântuie în cel mai monstruos mod. Frazer știa că fusese o minciună. R.J. știa și el probabil. Făceau asta doar pentru a se răzbuna – „răsplata meritată", după cum o numise Frazer. Însă nu-i putea lăsa să meargă până la capăt. Pentru binele lor, trebuia să-i oprească.

Cassie se temea să-l privească pe Angel pentru a vedea cum făcea față acestei dileme, dar știa că nu avea să spună nimic. Nu acesta era modul lui de lucru. Avea să se răfuiască cu ei după aceea, și pe bună dreptate, de vreme ce felul în care procedau ei nu era nici pe departe unul legal.

Totuși, nu putea permite ca lucrurile să meargă mai departe. Trebuia să mai mintă. Iar dacă asta nu funcționa, trebuia să refuze pur și simplu să coopereze.

Se întoarse din nou spre R.J.

– Apreciez grija, domnule MacKauley, însă mama a plănuit deja o nuntă mare la sfârșitul lui ianuarie. Au fost invitați deja sute de oaspeți. Nu m-ar ierta niciodată dacă trebuie s-o anuleze.

Bătrânul chicoti.

– Nu trebuie să-ți dezamăgim mama. Nici o lege nu spune că nu te poți căsători de două ori – cel puțin cu același bărbat.

Cassie scrâșni din dinți.

– Atunci voi aștepta până când se întoarce tata, să mă conducă la altar.

– Mai poți face o nuntă când ajunge Charles, dar nu-l vom dezamăgi pe predicator în seara asta, de vreme ce a bătut drumul până aici pentru a face lucrul corect. Te conduc eu, micuțo. Ar fi o adevărată onoare.

Cassie se înfurie.

– Pe naiba ar fi! Nu mă voi căsători pentru ca dumneavoastră să vă simțiți răzbunat, domnule MacKauley. Dacă v-ați deschide ochii, ați vedea că Jenny și Clayton își doresc să fie împreună. Țâfna dumneavoastră este cea care le stă în cale și cea care v-a adus astăzi aici. Ce aveți de gând să faceți? Să trageți în mine?

– Ei, ei, sigur că nu putem face asta, spuse el după ce se gândi puțin, apoi dădu aprobator din cap în direcția ei. Dar probabil îl voi împușca pe el în schimb.

„El" era Angel, și gândul că ar putea fi împușcat îi îngheță lui Cassie sângele în vine. El tot nu spusese încă nimic, iar ea nu mai putu evita să-l privească. Însă acest lucru fu o greșeală care o făcu să simtă frica așa cum nu putuseră să o facă cei din familia MacKauley. Angel era furios, desigur, și dintr-un oarecare motiv, furia aceea era îndreptată spre ea. Nu, nu dintr-un *oarecare* motiv. Era vina ei, iar el nu făcea decât să pună vina acolo unde îi era locul.

Ea se întoarse din nou, suficient de speriată acum pentru a negocia cu R.J. dacă trebuia. Angel nu-i oferi însă ocazia. Se apropie și o smulse din trăsură. Nimeni nu încercă să-l oprească.

– Să terminăm cu asta, Cassie. O nuntă sau trei, nu e nici o diferență.

Tonul său era la fel de blând ca și expresia feței, dar ea nu se lăsă păcălită. Văzuse furia lui, așa că picioarele i se înfipseră în sol în timp ce el începu să o tragă spre casă. Ajunseră oricum acolo, cu cei din familia MacKauley urmându-i îndeaproape. Predicatorul îi aștepta într-adevăr înăuntru.

Ultima ei speranță. Tot ce trebuia să facă era să-i spună că ea și Angel erau forțați să se căsătorească...

– Nici un cuvânt în afară de „da", îi șuieră Angel în ureche. Ai înțeles?

Cassie îl privi țintă, nesigură cu privire la motivul pentru care cedase. Poate pentru că odată ce se termina totul, el își putea recupera

pistolul, apoi avea să se dezlănțuie iadul. Spera ca măcar predicatorul să fie lăsat să plece întâi. Pentru bărbații MacKauley nu avea nici un pic de simpatie acum. Biata Maria avea să o ia razna la vederea sângelui...

– Ai înțeles? repetă Angel.

Ea dădu din cap. Ce-i păsa ei dacă avea să aibă o baie de sânge în salon? Întâi trebuia să se căsătorească, iar asta se făcu fără prea multă suferință. Exista chiar o mică parte din ea care regreta că nu era adevărat. Era o nebunie. Când se gândi la ce avea să spună mama ei auzind despre această nuntă cu pistolul la tâmplă... desigur, trebuia să fie în viață pentru a-i povesti, și nu era deloc sigură că avea să supraviețuiască nopții.

R.J. râdea în timp ce-l conducea pe predicator afară din casă. Morgan nu venise în salon pentru a asculta jurămintele, deși Cassie îi auzise mormăitul în hol înainte de a pleca împreună cu tatăl său. Richard nu arăta mai amuzat decât înainte. De fapt, părea să se simtă destul de inconfortabil acum. Deștept bărbat. Ar fi fost și mai deștept dacă ar fi luat pistolul lui Angel cu el, dar și-l dăduse jos de la centură în timp ce părăsea camera, dorind evident să-l lase pe o măsuță din hol. Cassie spera să se răzgândească înainte de a pleca.

Însă Frazer, acest ticălos excentric, rămăsese încă acolo, rânjind în direcția proaspătului cuplu de însurăței, parcă așteptând ca și ei să-i împărtășească încântarea. Din fericire, Angel îl ignora. Se dusese la fereastră, urmărind plecarea celorlalți. Cassie nu-l putu ignora. Rânjetul bărbatului o scotea din minți.

Se îndreptă hotărâtă spre el și-l dădu efectiv afară din cameră, împingându-l spre ușă, șoptindu-i plină de furie:

– Ești mulțumit acum? Dacă nu te omoară Angel, cred că o voi face eu.

– Ce mare brânză, Cassie? avu el nerușinarea de a răspunde. Tata e mulțumit acum, iar voi puteți anula căsătoria. Care este așadar problema?

– Problema este că Angel ar putea să nu vadă lucrurile în acest fel, neghiobule. Acum ieși afară din casa mea.

O încercă un sentiment profund de satisfacție când trânti ușa în urma lui Frazer, însă o privire aruncată spre măsuța din hol îi confirmă că Richard nu fusese la fel de deștept pe cât sperase ea. Lăsase

acolo pistolul lui Angel. Ea-l luă, căutând un loc în care să-l ascundă, însă nu găsi nici unul pe hol, așa că-l strecură în haina ei și-l simți cum își găsi o poziție confortabilă în corsajul ei strâmt. Deodată realiză că nici măcar nu-și dăduse jos haina înainte de nuntă.

Simți impulsul nestăpânit de a izbucni în râs. Reuși să se oprească, suspinând mut.

– Cassie?

Ea tresări la auzul vocii lui venind dinspre salon. Încă nu era pregătită pentru asta.

Puteau discuta despre anularea căsătoriei a doua zi. În această seară, nu doar pistolul lui avea nevoie de o ascunzătoare.

Fără să-i răspundă, se grăbi să urce scările și se încuie în camera ei.

Capitolul 21

Când Cassie nu coborî la cină în acea seară, Emanuel fu trimis sus cu o tavă cu mâncare. Maria se depășise pe sine însăși, pregătind câteva dintre felurile preferate de mâncare ale lui Cassie. Ei bine, fusese suficient timp, de vreme ce nu avusese încă de curățat nici o pată de sânge. Probabil că menajera ascultase sau ghicise ce se întâmplase. Însă Cassie abia se atinse de mâncare.

Se plimbă mult dintr-o parte în alta a camerei, cu Marabelle dându-i târcoale și aproape împiedicând-o de câteva ori. Ca de obicei, pantera îi simțise supărarea și nu avea să se liniștească decât deodată cu ea. Însă Cassie era un pachet de nervi, întrebându-se dacă Angel plecase de acasă, întrebându-se ce avea el de gând să facă – și cui. Îi era imposibil să se așeze, cu atât mai puțin să se gândească să se pregătească de culcare.

Când auzi bătaia la ușă, era atât de adâncită în gânduri încât nu se gândi de două ori înainte de a deschide ușa, presupunând că era Emanuel, care se întorsese după tavă. Nu era.

– Nu credeam că-mi vei deschide, spuse Angel.

Nu ar fi făcut-o dacă ar fi știut că era el. Ar fi închis imediat ușa la loc dacă el nu ar fi pășit înăuntru, împiedicând-o să închidă ușa fără să-i zdrobească piciorul. Nu o făcu. În schimb, începu să se îndepărteze de ușă. Părea să facă acest lucru foarte des în preajma lui.

Probabil își voia pistolul. Nu, nu avea de unde să știe că era la ea. Probabil îl voia pe al ei. Trebuia să-l facă să se răzgândească cumva – orice ar fi avut de gând.

– Probabil ți-a fost foame.

Ea-i urmă privirea înspre tava goală.

– Lui Marabelle i-a fost, replică ea, neavând încredere nici măcar pentru o secundă în tonul lui calm. Uite, putem vorbi despre asta?

– Sigur – după ce scapi de felină.

Marabelle era așezată lângă Cassie. Ultimul lucru pe care voia Cassie să-l facă, știind cât de prudent era Angel în prezența panterei, era să o scoată pe aceasta din cameră. Însă presupunea că ar fi fost potrivit să dea dovadă de bună-credință acum, așa că o conduse pe Marabelle înspre ușă și-o scoase pe hol. Angel intrase și mai mult în cameră, lăsându-i panterei calea liberă.

Cassie închise ușa, însă rămase în apropierea acesteia. Angel mai fusese în camera ei o singură dată. Își amintea noaptea aceea și simți fluturi în stomac. El se uita lung la patul ei. De ce se uita așa la patul ei?

Inspiră adânc și începu să vorbească pe un ton firesc, sperând să păstreze discuția la un nivel rațional.

– Știi, nu trebuie să ucizi pe nimeni din cauza asta. Voi obține o anulare. Va fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Ochii lui se opriră asupra lui Cassie, întâlnindu-i pentru scurt timp privirea, înainte de a coborî spre gura ei.

– Va trebui să obții divorțul.

– Nu, nu înțelegi. O anulare este mult mai ușor de obținut.

Ochii lui se fixară într-ai ei acum. Respirația lui Cassie deveni greoaie din cauza intensității cu care o privea.

– Nu, după noaptea asta nu va mai fi, spuse el pe tonul lui tărăgănat, fascinant.

– De ce?

Abia reuși să scoate cuvintele pe gură.

– Pentru că am chef să mă joc de-a soțul.

– *Poftim?*

El porni în direcția ei. Ea era prea uimită pentru a se mișca, așa că el ajunse la Cassie și întinse mâna după ea înainte ca ea să fi apucat măcar să se gândească să fugă.

– Este noaptea nunții, spuse el în timp ce o ridică în brațe.

– Așteaptă...

– De data asta nu, drăguță. Nu ți-am cerut eu să te căsătorești cu mine. Ai fi refuzat dacă ți-aș fi cerut-o. Și totuși, suntem căsătoriți, iar acum te doresc suficient de mult pentru a profita de asta.

Cassie nu avu altă oportunitate de a protesta, cel puțin nu pentru un timp. De îndată ce Angel o așeză pe pat, trupul lui o țintui dedesubt, iar sărutul lui insistent și blând în același timp îi solicită întreaga atenție. Plăcerea o copleși în valuri, ajutată de faptul că trupul lui

o presa în cele mai intime locuri. Îi era imposibil să reziste plăcerii sau lui, iar apoi nu mai vru să o facă.

„Căsătoriți" era un cuvânt magic. Îi oferea permisiunea de a se simți bine, îndepărta vinovăția și cea mai mare parte a fricii. Îndepărta de asemenea inhibițiile, permițându-i să-l ia în brațe și să-i răspundă la sărut. Iar când o făcu, se desfătă auzind geamătul lui profund atunci când înțelese că nu avea să-l mai oprească de această dată.

O dorea, și oricare ar fi fost motivul, răzbunare sau dorință, ei nu-i păsa. Nimic nu conta atunci cu excepția nevoii pe care o împărtășeau, iar Cassie o împărtășea cu siguranță. O simțea ca pe un foc care creștea în interiorul ei. O consuma cu o asemenea intensitate încât abia băgă de seamă când el începu să o dezbrace, își dădu seama doar atunci când mâinile lui îi atinseră pielea – nu avea cum să nu simtă asta, era un adevărat șoc senzual. Însă urmară alte șocuri, deoarece el o atingea peste tot. Veni apoi căldura pielii peste piele și a buzelor care se închiseră peste sfârcul ei erect, intrat adânc în gura lui.

Căldura era incredibil de contrastantă cu răceala părului lui care îi mângâia trupul.

Spatele ei se arcui, iar respirația îi deveni tot mai precipitată. Îi cuprinse capul în mâini și-i înconjură talia cu picioarele, iar intensitatea senzațiilor pe care le avea o făcea să-și dorească să țipe. Nu o făcu, nu încă. Însă ceva continuă să crească în intensitate în interiorul ei, ceva fierbinte și dureros și scăpat de sub control.

Apoi el scăpă deodată din strânsoarea ei. Mâinile lui i se mulară pe sâni, iar limba lui își croi drum în jos pe trupul ei, coborând pe abdomen spre... oh, nu avea de gând așa ceva! Dumnezeule, ba da! Protestul se născu și muri în timpul aceleiași respirații, deoarece în secunda următoare fu asaltată de o explozie de plăcere pulsândă care o făcu să plutească deasupra patului, prinsă într-un tărâm al senzațiilor pure. Era ceva dincolo de realitate, dincolo de înțelegere, iar ea nu putea face nimic în afară de a pluti neajutorată până la ultima pulsație desfătătoare.

Era deja strâns înfășurată în brațele lui, trupului lui musculos mulat peste al ei, iar greutatea lui avea un confort surprinzător. Însă o nouă senzație își făcu loc prin moleșeala ei, o invazie care o făcu să înțepenească. Nu avu timp să simtă frică. Era caldă și umedă,

iar intrarea lui fu atât de blândă încât nu simți decât o presiune ușoară atunci când virginitatea îi fu luată, iar el o umplu cu totul, până în străfunduri.

Angel se ridică apoi, sprijinindu-se cu brațele de o parte și de alta a ei, afundându-se și mai tare în ea. Atunci când Cassie deschise ochii, îl văzu privind-o țintă, cu ochii întunecați și arzători.

– Nu-ți poți imagina cât de mult am vrut asta – cât de mult te-am vrut pe tine.

Nu, nu putea să-și imagineze. Încă nu-i venea să creadă. Și nu era în stare să-i răspundă. Își ținu respirația și își umplu ochii cu privirea lui. El nu se mișca, doar ochii lui o făceau, iar ea simți furnicături atunci când privirea i se opri din nou asupra sânilor ei, simți fluturi în stomac când privirea lui coborî și mai mult, iar atunci când ajunse la locul în care erau uniți, o inundă un nou val de fierbințeală.

– Dumnezeule, icni ea.

El zâmbi și începu să împingă încet, senzual. Își aplecă capul pentru a o săruta. Buzele ei se agățară de ale lui, brațele i se înfășurară strâns în jurul gâtului lui, tot mai strâns pe măsură ce tensiunea începea din nou să crească. Senzația pulsatorie reveni, inundându-i simțurile, înconjurându-l cu totul, iar el se cufundă în ea, legănându-și șoldurile, accentuând pulsațiile, în timp ce capul îi era dat pe spate, iar din gât îi ieși un sunet animalic de plăcere pură.

Capitolul 22

Pentru Cassie fu o experiență unică să se trezească cu un bărbat în pat, una la care nu s-ar fi gândit deloc în alte circumstanțe. Însă la cum stăteau lucrurile, nu știa dacă să se trezească sau să se culce din nou, sperând că el avea să plece înainte ca ea să se trezească. Sigur, nu putu să mai adoarmă odată ce își dădu seama de realitate. Realitatea era un cuvânt atât de urât în această dimineață. Realitatea fusese suspendată în timpul nopții trecute, dar acum se întorsese cu vârf și îndesat.

Căsătorită. Nu la alegerea ei, deși dacă ar fi putut alege... nu, dorințele ei nu contau. Dar avusese parte de noaptea nunții. Iar Jenny avusese dreptate să spună că era minunat – de fapt, era un cuvânt prea blând pentru a descrie ce-i oferise Angel. Însă nu ar fi trebuit să se întâmple, nu cu Angel. În plus, se întâmplase din motivele greșite.

Îi venea să râdă. Fusese atât de sigură că el avea să îi urmărească pe bărbații MacKauley, să se răzbune vărsând sânge. Însă el nu îi învinovățise pe ei pentru ceva ce pornise de la ea. Nu, reușise să vadă exact a cui era vina și se răzbunase doar pe ea. Asta era ceva caracteristic lui, să fie cinstit. Nu știa de ce nu ghicise mai repede ce ar fi ales el să facă. La urma urmei, dacă se răzbuna pentru lucruri lipsite de importanță prin săruturi, era logic să meargă până la capăt pentru ceva atât de serios ca un mariaj forțat.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să se simtă atât de bine. Probabil că nu. Sau poate asta nu conta pentru el, de vreme ce divorțul care urma era adevărata sa răzbunare. Deși în acele zile tot mai mulți oameni puneau capăt căsătoriilor lor în acest fel, divorțul rămânea în continuare ceva scandalos, așa că ea putea să-și ia rămas-bun de la orice speranță de a se căsători într-o bună zi. Nici un bărbat cumsecade nu ar fi luat în căsătorie o femeie divorțată.

Era urât din partea lui Angel să-i facă așa ceva, acum că se gândea mai bine la asta. Meritase asta doar pentru că el fusese pus puțin în dificultate? Nu credea, nu când o anulare ar fi desfăcut căsătoria și i-ar fi lăsat reputația intactă. Angel era norocos că ea nu era genul de persoană răzbunătoare, altfel ar fi putut să refuze să divorțeze. S-ar fi învățat minte dacă ar fi rămas cu ea pe cap. Dar nu-i putea face așa ceva, de vreme ce nimic din toate astea nu era din vina lui.

El se foi tocmai atunci, atrăgându-i atenția. Dormea pe burtă, cu fața întoarsă în cealaltă parte. Nu se vedeau decât brațul pe care și-l petrecuse peste pernă și umerii goi, deoarece cândva în timpul nopții ajunseseră amândoi sub pături. Dedesubt era însă gol. La fel era și ea.

După noaptea trecută, gândul acesta nu ar fi trebuit s-o facă să roșească, însă așa se întâmplă. Iar curiozitatea ei adăugă și mai multă căldură. Nu apucase să se uite prea bine la trupul lui noaptea trecută. Nu putea nega că-și dorea asta. Însă nu era suficient de curajoasă pentru a da jos păturile. Mai mult, nu voia să vorbească nimic cu el cât timp erau încă amândoi în pat. Asta ar fi pus-o într-o poziție de inferioritate, iar ea avea prea puține avantaje – de fapt, acum nu se putea gândi la nici unul. Însă cel puțin avea să se simtă mai confortabil dacă lua ceva haine pe ea înainte ca el să se trezească.

Cu acest gând în minte, se ridică cu grijă și observă imediat coada lui Marabelle măturând podeaua la capătul patului. Își aminti cu greutate cum pantera zgâriase ușa noaptea trecută, pentru a intra. Probabil se ridicase și-o lăsase înăuntru, apoi adormise imediat. Evident, Angel nu fusese deranjat, altfel nu ar mai fi fost acolo.

Trebuia însă să o scoată pe Marabelle de acolo înainte ca el să se trezească. Dacă o găsea înăuntru, ziua lui avea să înceapă prost. Însă Cassie nu scoase imediat pantera din cameră. La urma urmei, Marabelle avea mai mult dreptul de a fi în camera ei decât în curând fostul ei soț. Și de ce să se mai îngrijoreze în privința dispoziției lui? El ar fi trebuit să fie cel îngrijorat, după ce-i făcuse – făcuse dragoste cu ea din răzbunare. Nu-l crezuse atât de crud, dar asta nu făcea

decât să întărească ideea că oamenii care trăiau omorând alți oameni nu prezentau cine știe ce încredere.

Nu avea să-și îndepărteze animalul de companie. Ar fi preferat să-și îndepărteze soțul. Se hotărî să se îmbrace, ieși cu grijă de sub pături și merse tiptil până la șifonier. Însă când ajunse acolo, Cassie era crispată. Nu-și dăduse seama cât de tare scârțâia podeaua și, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu observase niciodată că balamalele șifonierului aveau nevoie să fie unse? Făcea suficient zgomot pentru a trezi morții, iar privirea aruncată peste umăr îi confirmă că Angel nu intra în acea categorie. Primul scârțâit al podelei îl făcuse să deschidă ochii, care erau acum fixați asupra trupului ei gol.

Scandalizată de felul în care o privea, Cassie abia reuși să murmure:

– Închide ochii!

– La naiba, nu, replică el, rânjind de-a dreptul. Să te tot trezești cu așa priveliște, drăguță. De ce nu te întorci, să te văd mai bine?

– De ce nu te duci naibii? ripostă ea și puse mâna pe primul lucru aflat la îndemână, o jupă voluminoasă, pe care și-o petrecu peste cap, strecurând-o apoi pe trup.

– Nu trebuie să-ți iei întâi pantalonașii?

În vocea lui se ghicea râsul, putea jura că așa era.

– Taci, Angel.

– Tragi fusta aia până jos, nu?

Ea lăsase jupa să atârne peste sâni, așa că cel puțin torsul ei era acoperit.

– Nici în ruptul capului.

Îl auzi oftând. Scrâșni din dinți și scoase o cămășuță. Însă, după ce încercă pentru un moment să o tragă pe ea, descoperi că nu o putea încheia peste jupa voluminoasă.

– Duci pudoarea prea departe, Cassie. Ești cu spatele la mine. Las-o în jos.

Se referea la jupă, iar ea se purta ridicol. Nu-i mai rămăsese oricum nimic de văzut. Până și spatele îi era acoperit de păr. Își trase așadar jupa în jos, își aranjă cămășuța dantelată peste sâni și o închise repede. Însă când se întinse după o rochie, văzu reflexia lui Angel în oglinda de la măsuța ei de toaletă, care era așezată în unghi față

de șifonierul ei. El nu se uita la ea, ci se uita țintă în oglindă, iar dacă ea îl putea vedea cu claritate, însemna că și el vedea perfect partea din față a trupului ei.

Se răsuci cu repeziciune cu fața la el.

– Ticălos afurisit...

– De ce te aprinzi așa? o întrerupse el, pe un ton absolut rezonabil. Deocamdată am dreptul să te privesc.

– Pe naiba! Divorțăm, deși nu suficient de repede, după părerea mea.

El se sprijinea pe un cot. La auzul ultimei sale afirmații, se lăsă din nou pe pat, uitându-se țintă la tavan.

Cassie luă asta ca pe un semn că se făcuse înțeleasă și că el nu mai avea să o provoace.

Nu mai spuse nimic și se strecură repede într-o rochie, însă fierbea în continuare. Drepturi! Îndrăznise să vorbească despre drepturile *pe care le avea deocamdată*, când știa foarte bine că mariajul lor nu era unul legal – sau nu ar fi fost dacă ar fi stat departe de patul ei.

Își dădu deodată seama că avea dreptate. El transformase căsătoria lor într-una legală culcându-se cu ea, și așa avea să rămână până la semnarea documentelor de divorț. Așa că – din punct de vedere legal – avea anumite drepturi.

La naiba cu legalitatea. Nu ea ceruse ca lucrurile să se complice din cauza răzbunării. El depășise deja limitele decenței. Așa că, din punctul ei de vedere, Angel nu avea nici un drept, iar ea era gata să se folosească de pistol pentru a-și întări această afirmație.

– Cassie?

Nota de panică din vocea lui o făcu să se întoarcă imediat, din minte dispărându-i toate gândurile de până atunci. Problema deveni evidentă de la prima privire.

Atenția lui Marabelle fusese atrasă de mișcarea păturilor care acopereau degetele lui Angel. Se urcase pe jumătate în pat pentru a investiga, iar acum își freca fața de micul cort din pături format din cauza picioarelor lui încrucișate dedesubt. Cassie fusese trezită astfel în nenumărate dimineți. Însă acum animalul nu saliva peste picioarele ei, ci peste ale lui Angel. Marabelle nu observase diferența.

– Cum a ajuns aici?

Vocea lui era șoptită, iar el rămăsese absolut imobil. Însă îngrijorarea lui Cassie dispăru de îndată ce văzu că nu se afla în nici un pericol, iar asta o readuse în starea în care nu era deloc înclinată să-i fie milă de Angel.

– Îmi amintesc vag că am lăsat-o azi-noapte să intre în cameră, când a zgâriat ușa cu ghearele, răspunse ea cu nonșalanță. La urma urmei, ei *îi este permis* să doarmă cu mine.

El nu avea de gând să se lege de această declarație.

– Scoate-o de aici.

– Nu cred că voi face asta. M-ai făcut soția ta noaptea trecută, în loc de mireasa ta. Mireasa ar fi fost dispusă să-ți facă pe plac. Soția, nu.

– Cassie, începu el pe un ton clar amenințător, însă termină cu o notă de surprindere. Mă mușcă de picioare!

– Nu te mușcă. Doar își curăță dinții. Ți-am spus că-i place să facă asta.

– Oprește-o.

Cassie oftă și se duse la capul patului, plimbându-și mâna pe spatele lui Marabelle.

– Sincer, Angel, ai stat destul în preajma ei să știi că nu este periculoasă.

El tot nu-și luă ochii de la panteră – și nici nu se mișcă.

– Nu știu așa ceva. Un glonț e clar. Mă pot descurca cu gloanțele. Dar gândul că aș putea fi cina unei feline...

– Lui Marabelle nici măcar nu-i place carnea crudă. O preferă gătită, dar adevărul e că-i plac mai mult biscuiții și clătitele.

– Biscuiții? reuși el să întrebe. Și clătitele?

Îi aruncă o privire scurtă, care spunea cu limpezime că o credea nebună, înainte de a reveni cu ochii la panteră. Însă după ce se mai gândi un moment – biscuiți! – își trase picioarele de sub Marabelle. Iar când felina îl privi fără să se miște, merse și mai departe și sări din pat.

Cassie nu se aștepta la asta. Ochii ei se rotunjiră a mirare. Respirația i se opri în gât. Însă nici nu-i trecu prin cap să-și întoarcă privirea. Avea un trup frumos, un amestec de grație fină și putere subtilă – la fel ca pantera ei. Observă câteva răni vechi de gloanțe,

trei sau patru, dar ceea ce o fascina era pielea aceea masculină. Umerii largi, abdomenul plat, picioarele lungi – pe care le îndesa acum în pantaloni. Era supărat. Vedea asta în fiecare linie a trupului său. Iar ea era motivul.

El o confirmă.

– Asta a fost urât din partea ta.

Știa foarte bine că se referea la faptul că nu îl ajutase deloc cu Marabelle.

– Asta ne facem să semănăm, nu-i așa?

– Cucoană, când mă răzbun, o fac pe termen lung.

Ea se așeză pe pat, ferindu-și privirea de el. Vocea ei era deosebit de liniștită.

– Știu.

El veni deodată în fața ei, în ciuda faptului că Marabelle era chiar lângă ea. Nu-și găsise cămașa încă. Pantalonii nu îi erau încheiați și abia-i stăteau pe șolduri. Nu avea în fața ochilor decât pielea lui, la câțiva centimetri de fața ei – și impulsul nebunesc de a-și lipi buzele de ea.

– Noaptea trecută nu a avut nimic de-a face cu răzbunarea, Cassie. A fost o tentație căreia nu i-am putu rezista. De dragul tău, îmi pare rău că s-a întâmplat. Pentru mine... al naibii să fiu dacă regret ceva.

Ea nu se așteptase ca el să încerce să-i dea o explicație. Ar fi putut să nu se osteneacă, totuși, de vreme ce ea nu crezu nici un cuvânt – decât că lui nu-i părea rău. De ce să-i fi părut? Nu-l costase nimic și cu siguranță nu avea să-i distrugă reputația.

Nu-i răspunse și nici nu se uită la el. Însă tresări atunci când mâna lui Angel se întinse către obrazul ei. Se opri chiar înainte de a o atinge, ezitând, apoi și-o retrase. De ce-i venea brusc să plângă?

Nu avea însă de gând să o facă. Se forță să se ridice de pe pat și să se strecoare pe lângă el.

– Găsește-ți cizmele și pleacă, îi spuse în drum spre biroul ei. Acolo deschise un sertar și-i scoase pistolul. Vei avea nevoie de ăsta. Se întoarse și-l aruncă în direcția lui. Nu se știe niciodată când trebuie să împuști pe cineva.

El prinse pistolul, însă nu făcu nici o altă mișcare, se uită doar la ea pentru un moment interminabil. Ea aproape putu vedea

schimbarea care se petrecea în el, duritatea care se apropia de suprafață, preluând controlul.

– Așa e, nu se știe niciodată.

Cassie se crispă în sinea ei. În fața ei stătea din nou bărbatul care sosise la fermă cu trei săptămâni în urmă, un bărbat violent, nemilos la nevoie, lipsit de conștiință – și de inimă. Ea-l făcuse să se transforme înapoi, cu răceala ei. Dar nu conta. Cu acest bărbat era mai obișnuită, nu cu cel care se temea să-i atingă obrazul.

Capitolul 23

Angel era așezat în salon cu o sticlă de tequila pe care i-o adusese Maria, din rezerva ei secretă. Charles Stuart nu obișnuia să bea băuturi tari, așa că nu se găsea nici o sticlă de whisky în casă. Iar Angel nu avea chef să călărească până în oraș pentru a-și cumpăra. În starea sa actuală, un asemenea drum ar fi adus cu siguranță necazuri.

Nu-și văzuse *soția* de când părăsise camera acesteia – a doua oară în acea dimineață. Prima oară fusese suficient de nervos pentru a pleca fără să-și ia cizmele. Ajunsese până la jumătatea drumului spre grajd înainte să-și dea seama că nu avea nimic în picioare. Trebuise să se întoarcă. Avea o singură pereche de cizme. Însă așteptase să se mai răcorească puțin înainte de a bate la ușa ei din nou.

Până atunci reușise și ea să se mai calmeze. Cel puțin folosise un ton politicos atunci când nu reușiră nici unul să găsească cizmele.

– Cu Marabelle în cameră, ar trebui să te uiți sub pat, sugerase ea. Acolo ascunde lucrurile pe care dorește să le păstreze.

– Pe care dorește să le păstreze? Gândurile războinice care îi răsăriră în minte îl făcură să se încrunte. Nu am de gând să mă lupt cu Marabelle a ta pentru cizmele mele.

– Nu va trebui să o faci. În caz că nu ai observat, nu este aici.

Nu observase. Era greu să observe orice altceva atunci când abia reușea să-și dezlipească privirea de la Cassie.

Chiar cu părul prins strâns într-un coc și cu rochia încheiată corect – fără îndoială că-și pusese și o pereche de pantalonași între timp – el o vedea așa cum o văzuse cu o noapte în urmă, întinsă lângă el, cu părul castaniu lung împrăștiat pe pernă, cu sânii plini și ridicați – și fără pantalonași.

Se întâmpla din nou. Pierduse șirul erecțiilor pe care le avusese în această zi amintindu-și cum arătase ea în noaptea care trecuse. Își întinse picioarele și luă încă o înghițitură de tequila, dar asta nu-l ajuta să uite.

Se așezase în genunchi pentru a căuta sub pat. Ea îngenunchease de cealaltă parte. Cizmele erau acolo, într-adevăr. La fel erau și o grămadă de alte lucruri greu de recunoscut – pe lângă rochia lui Cassie de dantelă albă și de culoarea levănțicii. El scoase întâi rochia și o ridică.

– A fost o rochie de mireasă potrivită, Cassie. Ar fi trebuit să-ți dai jos haina.

Ea nu replică, se uită doar țintă la el, cu ochii mari. El nu știa de ce spusese asta, și adăugă, simțindu-se inconfortabil.

– Nu pare să fi fost distrusă de pisică.

– Nu ar face asta. Știe mai bine decât să-mi rontăie hainele.

– Dar cizmele mele?

– Asta-i altă poveste. Marabelle e înnebunită după ele.

– Din cauza mirosului de piele?

– De fapt, al celui de transpirație.

Lui îi veni să râdă la auzul felului în care o spusese, ca și cum el ar fi trebuit să știe. Îl făcea să dorească să râdă în cele mai ciudate momente, de obicei atunci când nu era nimic amuzant. Nu râse. Își apucă cizmele și ieși înainte de a ceda impulsului de a face din nou dragoste cu ea.

Nu ar fi trebuit să urce în camera ei în noaptea precedentă. Știuse asta. Fusese un lucru cu adevărat prostesc. Și totuși, fără să fie vina lui, îi fusese acordat dreptul legal de a face dragoste cu femeia pe care o dorea nebunește.

Nu putuse să ignore acest fapt odată ce înțelesese. Nu avea cum să lupte cu asemenea tentație puternică. Nu o mințise în această dimineață. Însă pe ea nu o interesaseră motivele sale, sau faptul că devenise slăbiciunea lui. Era încă prea supărată că transformase mariajul lor silit într-unul temporar adevărat.

R.J. MacKauley fusese un individ răutăcios, însă ce făcuse nu fusese mare lucru. Știau cu toții asta – cu excepția lui Cassie. Ea nu dorise ca mariajul să aibă loc pentru nici un motiv. Angel era încă furios pentru felul în care ea luptase din greu pentru a preveni căsătoria lor forțată. Iar asta era ceva la fel de prostesc, felul în care pusese la suflet respingerea aceasta, când știa deja că nu avea nici o șansă cu o femeie ca ea.

Nu-și amintea să mai fi avut vreodată asemenea emoții. Și nici nu știa ce putea face în legătură cu asta – în afară să plece. Asta avea

să o poată face în doar câteva zile. De atâta avea nevoie pentru a se îndepărta de tentație. Distanța avea să aibă grijă de ceea ce simțea, să-i pună gândurile în ordine și să-l întoarcă din nou pe calea sa solitară, punând în sfârșit capăt dorului acestuia prostesc pentru ceva diferit.

Avea să pornească la drum fără nici o datorie. Nu mai datora nimic nimănui...

Pe naiba nu mai datora. Știa încă din noaptea trecută că, dacă urca în camera ei, avea să-i datoreze ceva lui Cassie. Ea nu i-ar fi oferit inocența ei dacă ar fi avut de ales. Îl oprise de fiecare dată când fusese aproape să i-o ia. Dar cum îți puteai plăti datoria față de o femeie care-ți oferise așa ceva?

Răspunsul veni destul de repede, de vreme ce tequila nu-l ajuta să-și amorțească gândurile. Știa ce voia Cassie. Amestecul ei înrăutățise o situație suficient de rea, rezultatul fiind acela că urma să lase în urma ei niște oameni nefericiți. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să rezolve lucrurile și să plece acasă cu conștiința curată. Angel nu acționa astfel, însă știa că probabil ar fi reușit să facă acest lucru pentru ea. Ei nu aveau să-i placă metodele lui – la naiba, nimănui nu avea să îi placă – însă era ceva ce putea fi făcut.

Începu prin a lua încă o înghițitură, apoi se crispă, auzind-o *pe ea* venind. La naiba, un tors atât de puternic se putea auzi prin pereți. Privi ușile deschise, în timp ce degetele îi strânseră mai tare paharul. De obicei nu-l deranja. Se mai intersectase cu ea prin casă, însă ea se mulțumise să-l privească țintă cu ochii aceia aurii uriași.

Făcu la fel și acum, când apăru în pragul ușii și se așeză pe labele din spate. Angel se relaxă oarecum atunci când felina nu făcu nici o mișcare pentru a intra în cameră.

– Deșteaptă fată, spuse el dând din cap. După urmele acelea de dinți pe care le-am găsit pe cizme, sunt cel mai mare dușman al tău. Ține-ți...

Marabelle ajunse la picioarele lui din câteva salturi, le adulmecă de câteva ori, apoi se lăsă pe podea și se încolăci de-a dreptul în jurul lor. O labă uriașă fu trântită peste gleznele lui Angel, ca pentru a-l împiedica să se miște. Nu avea de gând, oricum.

– Dacă începi să-ți cureți dinții de picioarele mele, te împușc, amenință el felina.

Ea nu privi în direcția vocii lui. Începu în schimb să-și frece fața de marginea uneia din cizmele lui. Angel nu se întinse după pistol.

– La naiba, ești la fel de rea ca ea. Nu știi când să renunți.

Pantera continuă să toarcă. Angel o privi îndeaproape și văzu cum dinții ei zgâriau suprafața cizmei. Clătină din cap, hotărând că tequila fusese mai tare decât crezuse. Altfel de ce ar fi stat acolo, lăsând o panteră matură să-i rontăie picioarele?

Capitolul 24

Cassie deschise ochii și descoperi că nu fusese totul doar un vis. Angel venise din nou în camera ei în noaptea care trecuse. De această dată fusese însă foarte târziu. Ea adormise deja. Nu pentru mult timp, totuși.

Se trezise sărutată de el, în timp ce trupul lui o acoperea pe jumătate, iar el îi șoptea răgușit:

– Încă nu suntem divorțați, drăguță.

Asta era perfect adevărat. Aveau să fie, dar deocamdată nu erau. Iar ei nu-i venise să-și aducă aminte că-și promisese să nu-l mai lase să-și exercite drepturile temporare. Cel puțin, noaptea trecută nu dorise. Dar lumina strălucitoare a dimineții punea lucrurile într-o altă perspectivă, în timp ce scânteierea unui foc pe cale să se stingă nu o lăsa să gândească cu claritate.

Nu regreta faptul că Angel venise la ea. Nu putea spune asta. Dar nu-l putea lăsa să continue să o facă. Sigur, avea să mai fie acolo doar pentru câteva zile, și dacă nu ar fi fost câteva consecințe pe care trebuia să le ia în considerare, și-ar fi petrecut fiecare minut rămas în brațele lui.

Însă Jenny ar fi fost prima care să-i spună că nu trebuia mult până să rămână însărcinată. Și, oricât de mult își dorea Cassie să aibă copiii ei într-o bună zi, nu voia să se afle în aceeași situație cu Jenny – fiind o mamă divorțată.

De fapt, dacă se ajungea la asta, avea să-și urmeze propriul sfat și să nu semneze nici un document de divorț. Desigur, asta nu i-ar fi câștigat un soț, cel puțin nu unul care să trăiască alături de ea. Angel își voia libertatea. Se aștepta să o recupereze în întregime. Un mic detaliu precum o hârtie care spunea că este căsătorit legal nu avea să-l facă să rămână.

– Niște gânduri atât de serioase atât de devreme?

Ea-și întoarse capul și zări ochii aceia negri ațintiți asupra ei. Crezuse că încă dormea, de aceea nici nu încercase să-i îndepărteze brațul petrecut peste pieptul ei. Brațul acesta se mișcă acum, când el ridică mâna pentru a trasa cu degetul sprâncenele încruntate.

– Pot să te fac să te gândești la ceva mult mai plăcut, adăugă el, și se ridică, aplecându-se asupra ei.

Ea aproape că-l lăsă să o sărute. Era atât de atrăgător, cu părul în dezordine, ochii somnoroși și expresia atât de senzuală. Angel hotărât să facă dragoste era ceva prea devastator pentru simțurile ei proaspăt trezite. Doar încă o dată. Ce s-ar putea...

Mâna ei se întinse în ultimul moment pentru a-l opri. În sinea ei gemu pentru această pierdere. Pe dinafară își aranjă expresia astfel încât să transmită hotărâre.

– Din câte am auzit, așa se fac copiii, spuse ea, încercând să nu aibă un ton prea acuzator. Intenționezi să mă lași cu un copil când pleci?

El nu spuse absolut nimic timp de vreo cinci secunde, apoi se lăsă din nou pe pat și se uită în tavan.

– Nu te abții când dai, nu-i așa?

– Este o întrebare absolut rezonabilă.

– Știu. Angel oftă. Dar nu, nu asta este intenția mea. Sincer să fiu, nu a trebuit niciodată să mă gândesc la asta, nu cu femeile cu care de obicei...

Lăsă fraza neterminată, dar ea pricepu suficient de ușor aluzia. Era obișnuit să-și plătească plăcerile, iar bărbații considerau că femeile de acest fel știau să se asigure că nu avea să se întâmple așa ceva. Probabil știau, de vreme ce altfel ar fi rămas fără slujbă.

Se rostogoli deodată spre ea, deși fu atent să nu o atingă. Pe fața lui apăruse o expresie de interes autentic.

– Vrei să ai un copil?

Ochii lui Cassie se deschiseră larg.

– Ce fel de întrebare e *asta*?

– Una absolut rezonabilă.

– Pe naiba, mormăi ea, apoi se ridică și-l privi cu dușmănie, trăgându-și cearșaful strâns peste sâni. Am nevoie de un soț înainte să încep să am copii, un soț adevărat, unul care va fi prin preajmă și mă va ajuta cu creșterea lor. Atunci mi-ar plăcea să am o mulțime – dar nu înainte de asta.

Resentimentele din vocea ei se auzeau clar și răspicat. Se lăsaseră auzite deoarece Cassie nu credea că avea să-și mai găsească un asemenea soț acum. El o luă ca pe o altă respingere, considerând că ea nu-l credea potrivit pentru această poziție, și nici nu avea să o facă vreodată.

Se ridică și el, gata să iasă din pat și să se îmbrace. De data aceasta ea nu avea să-l privească. Își încrucișă brațele în jurul genunchilor strânși la piept și își întoarse capul în cealaltă direcție, pentru a îndepărta tentația. Era furioasă pe ea însăși, dar ce altceva i-ar fi putut spune? Că n-ar avea nimic împotrivă să aibă copilul *lui*. De ce pusese întrebarea aceea, oricum?

– Ar fi trebuit să-l împușc pe ticălosul ăla răzbunător de MacKauley când am avut ocazia.

Cassie își întoarse capul la auzul cuvintelor mormăite pe un ton jos. Angel era îmbrăcat și își punea tocul pistolului la centură.

– Nu e amuzant, spuse ea tăios.

– Ți se pare că râd? replică el al fel de tăios.

– Nu știu ce naiba faci sau gândești, dar nu te poți apuca să-l împuști pe R.J. Nu el te-a împins în patul meu, Angel.

– Nu, el și-a dat doar seama de singura mea slăbiciune. De ce naiba crezi că era așa de amuzat?

– Ce slăbiciune?

El nu apucă să răspundă nimic. Ușa începu să se deschidă, făcând zgomot. Angel se întoarse și scoase pistolul în aceeași secundă. Salutul pe care se pregătea Charles Stuart să îl emită fu foarte aproape să nu mai iasă niciodată.

Cassie icni.

– Tată!

Angel aruncă o singură privire spre expresia ei îngrozită și spuse:

– Presupun că nici pe el nu-l pot împușca?

O spusese suficient de încet, dar Cassie se temu că tatăl ei auzise, așa că-l asigură repede pe Charles.

– Glumește doar, tată. Nu a vrut să spună asta.

Angel se abținu să spună.

– Pe naiba nu am vrut, în timp ce-și punea pistolul deoparte. Nu știa de ce, dar conversațiile cu „soția" lui îl făceau să simtă nevoia să împuște pe cineva, pe oricine, nu conta cine. Păcat că nu MacKauley

fusese cel care intrase pe ușă. Charles Stuart era o problemă cu totul diferită.

Bărbatul era mai tânăr decât s-ar fi așteptat Angel, avea probabil în jur de patruzeci de ani. Părul lui era la fel de întunecat și lucios ca și al lui Cassie și avea ochii de un maro ciocolatiu. Nasul lui avea o ușoară îndoitură care sugera că fusese rupt la un moment dat. Acum se sprijinea într-un baston, protejându-și piciorul rănit. Acest lucru îl făcea să fie cam de înălțimea lui Angel, deoarece altfel ar fi avut cu vreo patru-cinci centimetri în plus.

Tatăl ei.

Angel nu mai avusese de-a face niciodată cu un tată înfuriat. Și deoarece *era* tatăl lui Cassie, nu-l putea împușca, nu-l putea provoca la duel, nu se putea lupta cu el. La naiba, lucrurile aveau să fie interesante.

Charles era obosit, piciorul îl durea și, deși avea un temperament cumplit, nu-și pierduse niciodată cumpătul când venise vorba de fiica lui. Mai mult, acum era prea sceptic pentru a-și arăta mânia.

– Cassie, ce face bărbatul ăsta în dormitorul tău?

Atenția lui Cassie fusese distrasă de gluma lui Angel despre împușcat, dar își dădu deodată seama cum trebuie să fi arătat lucrurile pentru tatăl ei, găsind-o în pat fără nimic pe sub cearșaf, cu cămașa de noapte pe podea, lângă picioarele lui Angel. Angel era îmbrăcat, dar nu complet. Cămașa lui neagră era băgată în pantaloni, dar aceștia nu erau încheiați. Nu-și pusese nici cizmele încă. Nu așa își imaginase că avea să-i explice tatălui ei lucrurile, așa că obrajii îi deveniră atât de roșii încât o dureau de-a dreptul.

– Nu e ceea ce pare, tată... ei bine, de fapt e, dar... suntem căsătoriți – cel puțin deocamdată suntem căsătoriți... o, la naiba, s-au întâmplat atât de multe de când ai plecat!

– Evident, replică Charles și continuă fără nici o pauză: Căsătoriți? Pentru numele lui Dumnezeu, nu am lipsit *atât* e mult timp. Nu puteai aștepta să ajung acasă?

– Am încercat să-l conving pe R.J. să aștepte, dar nu a fost deloc rezonabil.

Charles se uită la Angel.

– Și tu ești tot R.J.?

– Nu, domnule. Numele meu este Angel.

– Angel și mai cum?

– Doar Angel.

– Asta înseamnă că acum ești doamna Angel, Cassie?

– Bănuiesc că da, sau... se albi deodată și se întoarse spre Angel. Ar fi putut folosi Brown. Te-ai uitat să vezi ce nume au pus pe certificatul de căsătorie?

– Cu atât de mulți martori, nu contează ce nume au trecut pe certificat. Totul a fost legal, indiferent de cum privești lucrurile.

Charles își plimbă privirea de la unul la celălalt, apoi rămase cu ochii ațintiți asupra lui Cassie.

– Dacă pe el îl cheamă Angel, ce are de-a face R.J. cu toate astea?

– A fost ideea lui, explică Cassie. Adevărul este că R.J. a cam insistat, ne-a amenințat cu pistolul. Apoi oftă sonor. Va dura puțin până să înțelegi totul, tată. De ce nu mă aștepți jos? Cobor și eu de îndată ce mă îmbrac.

Charles rămase nemișcat timp de un moment. În cele din urmă se uită cu subînțeles la Angel.

– Vii și tu?

Urmă un alt moment lung de tăcere în timp ce Angel se gândea cât aveau să se certe dacă refuza. Riscă și presupuse că, cel puțin deocamdată, tatăl avea să cedeze în fața „soțului"

– Într-un minut, spuse el.

Lui Charles îi mai trebuiră niște secunde înainte de a da aprobator din cap, ieșind din încăpere. Angel privi imediat înspre Cassie, și ei doi rămaseră uitându-se lung unul la celălalt timp de aproape un minut, ambii perfect conștienți că timpul lor împreună luase sfârșit.

Ea își mută privirea și spuse:

– Nu-i va plăcea deloc, dar nu poate face nimic deocamdată. Nu este un om violent. Mama ar vrea să meargă și să-l taie pe R.J. în bucăți dacă ar ști despre asta, dar tata nu procedează așa.

Angel acceptă acest fapt. Ea își cunoștea părintele mai bine decât el.

– Amână depunerea actelor pentru divorț, Cassie, până știi ceva cu siguranță.

Era ca și cum tatăl ei nu-i întrerupsese. Amândoi să gândeau încă la subiectul despre care discutau înainte de intrarea lui.

– Voi aștepta să ajung acasă înainte de a face orice altceva, îl asigură ea.

– Îmi vei spune și mie?

– Când vei primi documentele de divorț, vei ști, fu tot ce spuse ea.

– Foarte bine.

Ochii ei reveniră asupra lui, larg deschiși, aproape sticloși.

– Acum... pleci?

El nu observă sensul întrebării ei, fiind deja întors către ușă.

– Mai am ceva de făcut înainte să plec. Ne vedem diseară.

Ușa se închise în urma lui, dar ea mai câștigase o amânare. Câteva ore în plus. Suficient timp pentru a-și înghiți mândria și pentru a-l ruga să rămână.

Capitolul 25

Se apropia ora de culcare, însă Cassie nu făcu nici o mișcare pentru a ieși din salon. Nu-l mai văzuse pe Angel în restul zilei, însă el îi spusese că aveau să se întâlnească seara, așa că ea nu avea de gând să se retragă în dormitor înainte de asta.

Tatăl ei stătea alături de ea, ținându-i companie în tăcere. Durase aproape toată dimineața să-i explice totul. Fusese, pe rând, uimit și șocat, apoi se înfuriase pe R.J. pentru că se purtase atât de aspru cu ea. Îi spuse că nu trebuia să plece, că avea să rezolve el lucrurile cu familiile MacKauley și Catlin, dacă se ajungea până acolo. Sigur că nu-l putea lăsa să facă asta. Cauzase oricum prea multe proleme.

Din fericire, odată ce înțelesese că mariajul era doar temporar, tatăl ei nu mai întrebase ce căuta Angel în dormitorul ei dimineață. Dar Cassie știa de ce era treaz și stătea cu ea. Poate că nu spusese nimic, dar nu avea nici o intenție de a o lăsa singură cu Angel din nou, oricât și-ar fi dorit ea. Dimineață fusese obosit, deoarece venise înaintea oamenilor săi, care nu erau așteptați să ajungă cu noul său taur decât a doua zi. Însă dormise după-masă, așa că oboseala nu avea să-i câștige timp singură cu Angel.

Cassie se încordă când auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se. Trebuia să-i ceară tatălui ei câteva minute de intimitate. Probabil nu avea să fie de acord, dar avea să i le ceară, oricum. Însă nu Angel fu cel atras de lumina și căldura din salon. Arătând și mai obosită și dărâmată decât fusese Charles dimineață, în prag apăru Catherine Stuart.

– Sunt în Texas sau furtuna pe care am lăsat-o în nord m-a purtat din nou în Wyoming?

Catherine se referea la casă, pe care nu o văzuse înainte, și la cât de bine semăna cu cea de la ferma Lazy S. Însă nu primi nici un răspuns. Cassie rămăsese pentru moment fără cuvinte. Charles

nu i-ar fi răspuns oricum, dar tot ce putea face acum era să se uite uluit la ea.

Catherine făcu și ea la fel de îndată ce privirea i se opri asupra lui. Cei zece ani aduseseră suficiente schimbări în amândoi, schimbări pe care le luau acum în seamă plini de curiozitate.

Încă se uitau țintă unul la celălalt când Cassie își regăsi în cele din urmă vocea.

– Mamă, ce faci aici?

– Cred că glumești, replică Catherine și se apropie de fiica ei pentru a o îmbrățișa. După ce aproape că m-ai provocat să vin?

– Nu am făcut așa ceva, protestă Cassie, încercând să-și amintească ce scrisese în ultima ei scrisoare către mama ei. Te-am invitat, nu-i așa?

– Da, într-un fel care garanta refuzul meu de a accepta. Dar uiți că te cunosc mai bine decât oricine, puiule. Nu aveam de gând să aștept până ajungeai acasă pentru a afla *de ce* nu ai vrut să vin aici.

Cassie tresări. Cam atât despre tentativa ei, înșelăciunea nu-i stătea în fire. Ar fi trebuit să știe că asta avea să se întâmple când mama ei nu-i răspunsese și nici nu-i telegrafiase. Sperase că asta însemna că nu avea să vină, dar ar fi trebuit să știe mai bine. Acum își aminti și ce amenințase mama ei că avea să facă.

– Nu... nu ai adus o armată cu tine, nu? întrebă Cassie.

– Doar câteva ajutoare.

– Câte?

– Cincisprezece, spuse Catherine apropiindu-se mai mult de foc. Își scoase pălăria, apoi îi aruncă o privire scurtă lui Charles înainte de a o scutura de costumul ei de călărie, provocând un mic nor de praf care se așeză pe covorul lui oriental.

– Deocamdată i-am lăsat în oraș.

Privindu-și mama, Cassie gemu în sinea ei. Deja începea vechea poveste, micile lucruri pe care le făceau părinții ei pentru a se enerva unul pe celălalt. Nici măcar nu încercau să fie subtili în legătură cu acest lucru deoarece știau că nici unul nu avea să spună nimic celuilalt – cel puțin nu direct. După separarea de zece ani, ar fi crezut că uitase de acest aspect particular al relației lor. Dar nu, era ca și cum nu s-ar fi despărțit niciodată.

– Îmi pare rău să spun că ai bătut atâta drum degeaba, mamă. Plecam oricum mâine.

– Înseamnă că problema s-a rezolvat?

– Cu puțin ajutor de la noul meu înger păzitor.

– Ei bine, îmi pare rău că nu am ajuns la timp, dar cel puțin domnul Pickens a ajuns. Sunt încântată că te întorci acasă, dar de ce îți scurtezi vizita?

– S-ar putea spune că nu mai sunt prea bine-venită prin părțile acestea, replică Cassie, încercând să nu sune prea deprimată în legătură cu acest lucru. Explicațiile despre înlocuitorul lui Lewis Pickens mai puteau aștepta puțin.

– Dacă vrei să mai rămâi, iubito, pot aranja asta, fu răspunsul lui Catherine.

Cassie scutură repede din cap.

– S-a oferit deja și tata, dar nu vreau să provoc și alte necazuri. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă m-aș întoarce acasă.

– Tatăl tău s-a oferit să facă ceva?

Întrebarea era prea plină de batjocură, pentru a nu mai vorbi de scepticismul simulat, pentru ca Charles să rămână tăcut.

– Îi poți spune mamei tale, Cassie, că mă pot ocupa de problemele fiicei mele la fel de bine ca ea.

– Îi poți spune tatălui tău că am spus „ha!", ripostă Catherine.

Cassie își privi cu exasperare părinții. Când avea zece ani, conversațiile lor prin intermediul ei păruseră un joc. Acum păreau de-a dreptul ridicole. De ce nu încercase niciodată să facă ceva în legătură cu asta?

– Nu glumeai deloc, drăguță, nu-i așa? întrebă o altă voce.

Cassie se întoarse și-l văzu pe Angel în pragul ușii deschise, sprijinindu-se de tocul acesteia, cu brațele încrucișate, pălăria dată pe spate și prinsă cu un șnur de gât. Avea pe el impermeabilul său galben. Murea de curiozitate să știe unde fusese, însă...

– Nu este un moment potrivit, fu ea forțată să spună în schimb.

– Este sigurul moment, replică el. Adevărul e că mica voastră reuniune va trebui să aștepte.

– Nu te cunosc de undeva, tinere? întrebă Catherine.

Angel aprobă din cap.

– Ba da, doamnă. Ne-am întâlnit acum câțiva ani. Numele meu este Angel.

Surprinderea lui Catherine era evidentă.

– Da, este adevărat, ai lucrat la Rocky Valley pentru un timp, nu-i așa? Dar ce te aduce atât de departe în sud?

Ochii lui Angel se întâlniră cu ai lui Cassie pentru o clipă înainte de a răspunde:

– Am grijă de fiica dumneavoastră ca o favoare pentru Lewis Pickens.

Catherine se uită la Cassie.

– Dar credeam...

– Domnul Pickens nu a putut veni, mamă, așa că l-a trimis pe Angel – și ce nu poate aștepta?

Întrebarea îi era adresată lui Angel, iar acesta își abandonă poziția relaxată pentru a răspunde:

– Trebuie să vii cu mine.

– Unde?

– În hambar.

Asta nu era ceva la care Cassie se aștepta – sau spera – să audă.

– Ce este în hambar?

– Niște prieteni de-ai tăi, pregătiți să asculte cum te amesteci pentru ultima oară.

Ochii ei se aprinseră a înțelegere.

– Nu ai făcut-o! Amândoi?

– Încă și mai mult.

– Ați putea vorbi pe înțelesul nostru? interveni atunci Catherine.

– Angel a reușit să adune câțiva membri ai familiilor Catlin și MacKauley sub același acoperiș, ca să pot sta de vorbă cu ei, explică Cassie, iar apoi adăugă, pentru Angel: De asta ai făcut-o, nu?

– Am presupus că-ți datorez asta, fu tot ce spuse el.

Cassie roși și zâmbi în același timp – până când se gândi la o altă întrebare.

– Au venit de bunăvoie?

– N-am avut de gând să-mi pierd timpul întrebându-i.

– Stați puțin, ceru Catherine. Vrei să spui că i-ai adus aici pe oamenii aceia sub amenințarea pistolului?

Angel ridică din umeri.

– Cu astfel de oameni nu era altă cale, doamnă. Puteți veni și voi dacă vreți, dar Cassie trebuie să vină cu mine. Cred că va dura un timp, așa că nu trebuie să o așteptați prea repede.

Charles vorbi în cele din urmă.

– Nu ești în toate mințile dacă îți închipui că te las să pleci singur cu fiica mea, oricare ar fi motivul. De altfel, am și eu să-i spun câteva lui R.J. Cassie, spune-i mamei tale că nu este nevoie să ne aștepte. Se poate simți ca acasă.

– Cassie, spune-i tatălui tău că *el* nu e în toate mințile dacă are impresia că voi rămâne în urmă, ripostă Catherine.

Catherine nu spuse nimic nimănui, însă Angel îi avertiză:

– Dacă intrați în hambar, veți juca după regulile mele. Nimeni nu pleacă decât când spun eu. Vă rog să-mi dați pistolul, doamnă Stuart. Doar de al meu va fi nevoie în această seară.

Catherine acceptă asta și-i înmână pistolul, însă îi șopti lui Cassie:

– Ce anume crede îți datorează, de este dispus să încalce legea pentru asta?

– Este ceva personal, mamă.

La auzul acestor cuvinte, ochii argintii, de aceeași culoare ca a lui Cassie se îngustară.

– Va trebui să-l împușc înainte să plecăm de aici, iubito?

Cassie își dorea ca mama ei să nu vorbească serios, dar știa că vorbea serios.

– Te rog, nu trage concluzii pripite, îi spuse ea. Îți voi explica totul când terminăm.

– Sper să fie ceva bun, deoarece nu cred că-mi place foarte mult tânărul ăsta.

Cassie își dorea ca și ea să simtă încă la fel.

Capitolul 26

Angel îi înmânã lui Cassie un cuțit de îndatã ce intrarã în hambar. Cu câteva felinare aprinse, ea vãzu imediat de ce era nevoie de un cuțit. Privirea pe care i-o aruncã lui Angel era încãrcatã de reproș.

El ridicã cu indiferențã din umeri, spunând:

– Chiar credeai cã te vor aștepta aici liniștiți, stând la taclale?

– Presupun cã nu, dar asta nu-i va face sã fie foarte deschiși.

– Nu vor pleca înainte de a fi receptivi.

– Te aștepți sã le întinzi bunul-simț pe gât?

El rânji în direcția ei.

– Mã aștept sã te strãduiești.

Ea rânji înapoi, știind cã așa avea sã facã. Însã întâi trebuia sã-și dezlege vecinii. Mama ei o ajutã, de vreme ce Angel nu-i luase singura armã. Încã mai avea asupra ei un cuțit de vânãtoare ascuns în cizmã, pe care îl folosi pentru a-i elibera pe membrii familiei MacKauley. Cassie se duse direct la Jenny.

– Îmi pare rãu pentru asta, îi spuse prietenei ei în timp ce tãia sfoara care îi imobiliza încheieturile.

– Ce se întâmplã? fu primul lucru pe care îl întrebã Jenny de îndatã ce-i îndepãrtã cãlușul de la gurã.

– Angel m-a auzit exprimându-mi o dorințã zilele trecute și s-a gândit sã mi-o îndeplineascã.

– Nu va funcționa, Cassie.

– Sã sperãm cã te înșeli. Vrei sã faci tu onorurile?

Cassie arãtã din cap spre Dorothy.

– Ar fi mai bine. Ar fi în stare sã te atace.

Dorothy nu era chiar atât de furioasã, însã era clar cã era deranjatã sã fie acolo. Stinghereala juca un rol important, de vreme ce Angel o luase direct din pat. Era în cãmașã de noapte, cu pãrul blond desfãcut, plutind în jurul ei. Arãta mai tânãrã cu câțiva ani, iar pentru o femeie ca Dorothy, obișnuitã sã își exercite mereu autoritatea, acest

lucru constituia un dezavantaj, iar ea o știa. Dar mai exista o consecință pe care încă nici măcar nu o băgase de seamă. R.J. nu părea să-și poată lua ochii de la ea.

Și el fusese luat din pat și purta niște izmene lungi, de culoare roșie, dar un bărbat ca R.J. nu era deranjat de un lucru atât de neînsemnat. Ce-l înfuria era faptul că fusese prins pe nepregătite și că nu avea nici o armă la el, în timp ce Angel stătea în fața ușii închise a hambarului, cu brațele încrucișate, arătând relaxat și detașat de ceea ce avea să se întâmple, însă Coltul lui, ținut la vedere, spunea o altă poveste.

Singurii MacKauley și Catlini care nu erau prezenți erau Buck și Richard, care fuseseră inaccesibili din cauză că aveau partenere de pat pe care Angel nu dorise să le implice. Frazer râse după ce fu dezlegat, fiind de altfel primul care spuse ceva.

– Trebuie să recunosc, domnișoară Cassie. Lucrurile au fost foarte interesante de când ai venit aici de data aceasta.

Umorul lui, ca de obicei, o făcu să-i sară țandăra.

– Nu intenționam să te distrez, Frazer.

– Nu prea te poți abține, nu-i așa?

Ea ignoră remarca asta. Nu însă și R.J.

– Ține-ți gura, Frazer, îi ordonă el, apoi îi spuse lui Cassie pe cel mai beligerant ton de care era capabil:

– Ce mama naibii pui la cale acum, fetițo?

Tocmai termina de tăiat legăturile de la încheieturile lui Morgan, când Catherine își ridică privirea și spuse:

– Ai grijă la tonul cu care îi vorbești fiicei mele, domnule.

– Fiica *ta*? Asta le întrece pe toate. Ai cam întârziat, doamnă, apărând atât de târziu pentru a te ocupa de fiica dumitale. Ar fi trebuit să...

R.J. nu mai continuă.

– Ai grijă cum vorbești cu soția *și* cu fiica mea, spuse Charles apropiindu-se de R.J. și dându-i un pumn în gură.

Bărbatul bine făcut se dădu doi pași înapoi, scutură din cap o dată, apoi îl privi cu surprindere pe tatăl lui Cassie.

– De ce ai făcut asta, Charley? Credeam că suntem prieteni.

– După ce i-ai făcut fiicei mele? Consideră-te norocos că nu te sfâșii în bucăți.

– Ce am făcut, în afară să grăbesc ce voia oricum să facă?

Auzind asta, Frazer să lăsă să cadă pe un balot de fân, răzând înfundat. Doar Cassie observă, dar nu avu timp să-i arunce nici o privire dezgustată. Crezuse că-și convinsese tatăl să nu se răzbune pe R.J. Aparent, nu reușise, iar cearta lor nu era ce sperase ea să realizeze în această seară.

– Tată...

El nu o auzi deoarece tocmai atunci spuse:

– Ce plănuia ea nu are nici o importanță, R.J., iar tu știi foarte bine asta.

R.J. ridică o mână când Charles făcu un pas în direcția lui.

– Haide, Charley, nu vreau să te rănesc.

Spusele lui arătau încrederea pe care o avea în sine, dar furia lui Charles îl făcu să nu-i pese de asta. Acesta își ridică din nou pumnul, R.J. făcu o mișcare pentru a-l bloca, iar Angel trase un glonț în acoperiș, deasupra capetelor lor.

Pe cei doi bărbați se scutură un nor de praf și de așchii de lemn, în timp ce ei și toți ceilalți din hambar se întoarseră spre intrare. Angel își băga calm pistolul înapoi în toc.

– Îmi pare rău să vă stric distracția, spuse el pe tonul său tărăgănat, dar dacă se comite vreun act de violență aici, va fi din partea mea. Se uită direct la Charles și adăugă: Dacă ceea ce a făcut MacKauley ar fi meritat o bătaie, l-aș fi ucis deja, așa că renunță, domnule Stuart. Deocamdată Cassie este responsabilitatea mea, nu a dumitale, și tot ce vrea ea este să le spună câteva cuvinte oamenilor ăstora.

Charles își coborî pumnul și dădu din cap în silă, deși îi aruncă lui R.J. o privire de tipul „asta nu s-a terminat" înainte de a se îndepărta de el. Între timp, Catherine veni lângă Cassie.

– Mi se pare că mi s-a ascuns ceva important înainte de a mă alătura acestei mici adunări, spuse ea. Vrei să-mi spui de ce este tatăl tău atât de pornit și de ce pistolarul ăsta consideră că ești responsabilitatea *lui*?

– Este soțul meu, șopti Cassie.

– *Ce* este? țipă Catherine.

– Mamă, te rog, nu este momentul pentru explicații.

– Pe naiba nu este!

– Mamă, te rog!

Catherine ar fi spus mai multe, mult mai multe, însă expresia de pe fața lui Cassie o opri. Nu era una imploratoare, ci o expresie de o determinare încăpățânată, pe care Catherine nu era obișnuită să o vadă pe chipul fiicei sale. Cassie nu avea de gând să discute această problemă acum, indiferent de ce ar fi spus Catherine.

Nici ea nu era obișnuită să cedeze, însă în acest caz o făcu – cel puțin deocamdată.

– În regulă, dar trebuie să stăm de vorbă de îndată ce terminăm aici.

– Foarte bine, replică Cassie, apoi se întoarse către Dorothy și R.J.

Trase adânc aer în piept înainte de a le spune:

– Am încercat și înainte să îmi cer scuze, dar nu o mai fac, deoarece intențiile mele au fost bune, indiferent de ce credeți. Am crezut că o căsătorie între familiile voastre va pune capăt dușmăniei cu care ați trăit atâția ani. Așa ar fi trebuit – dar nu ați lăsat să se întâmple asta, nu-i așa? Iar ironia este că v-ați crescut amândoi copiii învățându-i să se urască, fără ca măcar să știe de ce. De ce nu le spuneți motivul?

Fața lui R.J. deveni roșie ca racul din cauză că fusese pus astfel la zid. Dorothy își întoarse ochii, refuzând cu îndârjire să discute despre vrajba dintre ei sau despre orice altceva.

Cassie oftă.

– Sunteți foarte încăpățânați amândoi, dar nu v-ați dat seama că încăpățânarea aceasta a voastră vă rănește copiii – cel puțin pe Jenny și pe Clayton? Dacă le-ați da pace, ar putea avea o căsnicie fericită. Nu v-ați dat seama că amândoi sunt extrem de nefericiți acum?

– Băiatul meu nu e nefericit, mugi R.J. Iar tu, fetițo, nu poți spune nimic din ce vreau să aud, așa că spune-i soțului ăluia al tău să ne deschidă ușa.

– Încă nu, domnule MacKauley. M-ați forțat să mă căsătoresc. Eu vă forțez să mă ascultați.

Răspunsul lui R.J. fu să-i întoarcă spatele, făcând-o pe Cassie să scrâșnească din dinți de exasperare. Dar știuse cu ce se confrunta. Nu mai întâlnise pe nimeni la fel de încăpățânat, de nerezonabil, de țâfnos. Însă înainte să se poată gândi la ce să spună pentru a trece de încăpățânarea lui, vorbi Dorothy Catlin, care era fără îndoială luată prin surprindere de ceea ce tocmai auzise.

– R.J., doar n-ai făcut-o din nou. Ai făcut aceeași greșeală prostească?

– Ei, Dotty, începu R.J., într-o încercare evidentă de a o opri, însă nu ajunse prea departe.

– Nu mă lua cu „Dotty", ticălosule. Spune-mi că n-ai mai aranjat o altă nuntă sub amenințarea pistolului. Haide, spune-mi.

– Nu a fost același lucru, la naiba, protestă R.J. A pretins că era logodnicul ei.

– Și ai crezut-o? exclamă Dorothy fără să-i vină să creadă. O fată inocentă ca ea și un ucigaș nemilos?

Angel tresări. Cassie se crispă. Băieții MacKauley, inclusiv Frazer, care nu găsi nimic amuzant de spus, se uitau cu ochii mari la perechea ce se certa. Însă Jenny Catlin devenea tot mai furioasă, dându-și seama cum informațiile pe care le aflase de-a lungul anilor dezvăluiau o parte din adevăr.

– Ce vrei să spui cu *din nou*, mamă? întrebă Jenny plecând de lângă Clayton – nimeni nu ajunsese să-l dezlege, așa că o făcuse ea – și confruntându-și mama. Pe cine a mai forțat să se căsătorească?

Furia lui Dorothy fu repede înlocuită de defensivă.

– Nu este important.

– Nu este? Este vorba de tine, nu-i așa?

– Jenny...

Dar de data aceasta Jenny rămase fermă pe poziții.

– Vreau să știu ce mă ține departe de soțul meu, mamă. Mi-ai evitat de fiecare dată întrebarea, dar acum nu te mai las. *A fost* vorba de tine, nu? Acesta a fost motivul vrajbei dintre familiile noastre?

Dorothy se uită înspre R.J., așteptând ajutor. Când Jenny o văzu, explodă.

– La naiba, am dreptul să știu! *Copilul* meu are dreptul să știe.

– *Copilul tău?*

Trei oameni puseseră întrebarea deodată. Clayton adăugase un țipăt de bucurie la a lui și alergă la Jenny, cuprinzând-o în brațe. Nu dorise să-i spună în acest fel. De fapt, nu crezuse că avea să aibă oportunitatea de a-i spune. Fericirea lui dizolvă o parte din furia pe care o simțea față de părinții lor.

– Un copil, repetă R.J. și se așeză pe o ladă de lemn, digerând veștile. Asta le întrece pe toate. Observă apoi expresia șocată

de pe fața lui Dorothy și rânji. Ai auzit asta, Dotty? Vom împărți un nepot.

Dorothy îl privi cu ochii îngustați.

– Cine a spus ceva de împărțit? Băiatul tău poate veni să locuiască la ferma mea.

– Pe naiba! R.J. sări în picioare. Fiica ta va naște copilul în casa mea, sau... trebui să se oprească, deoarece nu găsi nici o amenințare potrivită acestei situații.

Dorothy profită de pauza pe care o făcuse el și spuse:

– Aha, *acum* e bine-venită?

R.J. ignoră acest comentariu și insistă cu încăpățânare.

– Locul unei soții este lângă soțul ei.

Dorothy ajunse lângă el și-l împunse atât de tare cu degetul în piept încât el fu împins înapoi pe lada de lemn de pe care se ridicase.

– Nu și dacă e divorțată.

– La naiba, Dotty, doar nu...

– Crezi că nu...

– Opriți-vă, amândoi! spuse Jenny îndepărtându-se de lângă Clayton, deși el o ținea cu un braț pe după talie, arătând în mod evident că făceau front comun. Este treaba mea unde voi naște copilul acesta, și este posibil să nici nu-l nasc în Texas dacă nu primesc câteva răspunsuri. Adevărul, mamă, și fără alte ocolișuri.

Dorothy se întorsese cu fața către fiica ei. R.J. mormăi în spatele lor.

– De unde naiba a adunat atâta curaj?

– De unde naiba crezi? replică Dorothy astfel încât numai el să o audă, înainte să-și îndrepte umerii și să înceapă să-i răspundă fiicei sale.

– Am fost îndrăgostiți, eu și ticălosul ăsta bătrân.

Pentru Frazer, care-și recăpătase simțul umorului, fu prea mult. Morgan se aplecă, încercând cu o lovitură să-l facă să tacă. Acest lucru nu funcționă însă, astfel încât Clayton fu nevoit să meargă la el și să-l pocnească.

Asta readuse liniștea în hambar, suficient de mult timp pentru ca Jenny să exprime uimirea tuturor.

– Nu tu și R.J.!

– Ba da, eu și R.J., spuse Dorothy plină de iritare. Vrei să auzi povestea sau nu?

– Nu te mai întrerup, promise Jenny.

– Trebuia să ne căsătorim...

– Tu și *R.J.*?

– Jenny!

– Ei bine, nu mă pot abține. Îl urăști pe individ.

– Nu l-am urât întotdeauna, spuse Dorothy pe un ton defensiv. A existat un timp în care l-aș fi împușcat pe nemernic dacă s-ar fi uitat măcar la o altă femeie. Problema era că el era și mai gelos decât mine. Într-o zi a venit și m-a văzut stând în tindă cu supraveghetorul tatălui meu, Ned Catlin. Îi mângâiam mâna din simpatie, deoarece tocmai auzise despre moartea mamei lui, lucru care îl dăduse peste cap. R.J. a tras concluziile greșite, așa că s-a dus și s-a îmbătat atât de tare, încât atunci când s-a întors ne-a dus pe mine și pe Ned la biserică, unde ne-a forțat să ne căsătorim. Avea ideea asta nebunească de a mă face soție și văduvă în aceeași zi, doar că a leșinat înainte să ajungă la partea legată de văduvie. Iar Ned nu fusese nici el tocmai cinstit. Nu l-a deranjat deloc să fie căsătorit cu mine, deoarece așa a avansat de la supraveghetor la șef, lucru care i-a adus o parte din profiturile fermei. Nu mi-a acordat divorțul, deși știa că nu-l iubeam și nici nu aveam să-l iubesc vreodată. Lucrurile nu s-au terminat aici. R.J. a rămas beat pentru următoarele câteva luni și, de fiecare dată când îl vedea pe Ned, trăgea în direcția lui. Beat fiind, nu nimerea nici pe departe ținta. Însă Ned s-a enervat suficient de tare pentru a trage înapoi. El a avut ceva mai mult noroc și l-a nimerit pe R.J. o dată.

– Numești noroc faptul că m-a împușcat în picior? interveni R.J.

Dorothy ignoră întreruperea, continuând:

– Atunci a început R.J. să renunțe la băutură și să se ocupe serios de planul de a-mi ucide soțul. Ned s-a gândit că, de vreme ce nu-l doream oricum prin preajmă, ar fi mai bine să plece. Însă înainte de a pleca l-a pornit pe tata atât de rău, încât l-a dat în judecată pe R.J. Tot ce a reușit însă a fost să-l facă pe R.J. să se simtă stingherit și să devină și mai rău. Atunci s-a căsătorit cu cea mai bună prietenă a mea, crezând că asta mă va răni. Recunosc că așa a fost, mai ales când ea a rămas însărcinată atât de repede. Eu aveam un soț de care nu puteam divorța, iar R.J. își întemeia o familie. Atunci

am început să-l urăsc. Ned venea acasă doar atunci când rămânea fără bani. Nu rămânea însă mult, deoarece atunci când R.J. afla că s-a întors, începeau iarăși împușcăturile.

– Știu că tata nu era niciodată prin preajmă, spuse Jenny încet. Dar de ce nu ne-ai spus niciodată că a fost așa un ticălos?

– Pentru că am avut motive să-i fiu recunoscătoare, Jen. Nu venea des acasă, dar de fiecare dată când se întorcea, mă lăsa însărcinată. Ferma și voi, copiii, erați motivele pentru care trăiam. Pe lângă toate astea, nu ar fi devenit niciodată atât de lacom dacă R.J. nu i-ar fi fluturat tentațiile pe la nas. Înainte de asta, Ned a fost un bun muncitor și supraveghetor.

O tăcere grea urmă poveștii lui Dorothy. R.J. fu cel care o întrerupse.

– Dumnezeule, eu nu așa-mi amintesc lucrurile, Dotty.

Ea se întoarse către el și-l privi netulburată.

– Nu sunt surprinsă. Nu ai fost treaz suficient de mult pe-atunci pentru a-ți aminti mare lucru.

– Dacă așa s-au întâmplat lucrurile, cred că-ți datorez scuze.

Ea nu se lăsă impresionată.

– Serios?

El păru să se simtă extrem de inconfortabil.

– Crezi că... am putea să dăm totul uitării și să o luăm de la început?

– Nu.

El oftă.

– Nici nu credeam.

– Dar mă poți scoate mâine-seară la cină și vom discuta despre asta.

Frazer nu putea lăsa să-i scape așa ceva. Râsul lui izbucni din nou. R.J. își scoase una din cizme și o aruncă în direcția fiului său.

Dorothy remarcă:

– Te-ai ales cu unul ciudat, R.J.

– Știu, mormăi R.J. Idiotul ar râde și la propria înmormântare. Haine, Dotty, te voi conduce acasă așa cum o făceam... adică...

Se întoarse către Cassie.

– Mai vrei să ne forțezi și cu alte conversații, fetițo?

Cassie rânjea. Nu se putea abține.

– Nu, domnule, nu cred că a mai rămas ceva în care să mă amestec prin părțile astea.

Angel deschisese deja ușa hambarului și stătea lângă ea. Aerul răcoros al nopții care pătrunse înăuntru nu îndemna la leneveală. R.J. deschise drumul, fără una din cizme, dar se opri lângă Angel și-l măsură cu privirea.

– Cred că putem spune că suntem chit, spuse R.J.

– Mi se pare că ați ieșit în avantaj, replică Angel.

R.J. rânji.

– Presupun că da. Dar satisfă-mi curiozitatea, fiule. Cum de te numește lumea Îngerul Morții?

– Probabil pentru că nimeni nu a supraviețuit unei lupte cu mine.

Lui R.J. i se păru amuzant răspunsul și plecă chicotind. Fiilor lui însă nu li se păru la fel de amuzant, așa că în drumul spre ieșire îl ocoliră cât putură pe Angel. Jenny se opri lângă Cassie și o îmbrățișă.

– Nu-mi vine să cred că asta s-a întâmplat cu adevărat, dar îți mulțumesc, spuse Jenny.

– Știi ce se spune despre iubire și ură. Jumătate din timp nu le poți deosebi.

– Știu, totuși, mama și R.J.?

Ambele fete rânjiră.

– Ai grijă de tine, Jenny, și de noua ta familie.

– Voi avea. Acum că totul s-a schimbat, nu mai trebuie să pleci.

– De fapt, cu mama aici, trebuie. Nu-ți imaginezi cât de neplăcute pot deveni lucrurile cu mama și tata sub același acoperiș.

– Dar ai făcut o mulțime de miracole în seara asta. De ce nu mai faci unul?

– Aș vrea să pot face, dar nu am dispoziția necesară pentru a mă amesteca în problemele părinților mei.

– Ei bine, atunci ai grijă de tine și scrie-mi!

– Așa voi face.

Jenny alergă la Clayton, care o aștepta la intrarea în hambar. Se îndepărtară ținându-se de braț. Cassie oftă, gândindu-se la ce mai avea încă de rezolvat. Se uită în jur, căutându-și mama care tocmai se ridica de pe un balot de fân. Tatăl ei se sprijinea de cușca în care

era transportată Marabelle, însă se desprinse de aceasta și veni în direcția ei.

– Este bine să știu că nu sunt singura care are secrete, remarcă Catherine cu falsitate, îndreptându-se și ea către Cassie.

– Mama ta nu are deloc compasiune, îi poți spune că am spus asta, spuse Charles.

Cassie nu făcu asta. Tot ce voia era să scape pentru a-și savura triumful pentru un timp înainte de a trebui să facă față temperamentului formidabil al mamei sale. Cu acest lucru în minte, nu-și mai aștepta părinții, ci se grăbi spre Angel.

– Mulțumesc, începu ea, dar el îi tăie vorba.

– Nu ai terminat încă.

– Nu?

– Nu, spuse el și se mișcă, blocând intrarea tocmai când părinții ei ajunseră acolo.

– Ați ajuns la un armistițiu acum douăzeci de ani în războiul vostru privat, le spuse el. Poate că ar fi trebuit să-l luptați până la capăt. Ați dori să mai rămâneți înăuntru puțin?

– La naiba, nu, replică Catherine.

– Da, spuse Charles, ceea ce-i atrase un icnet uimit din partea soției sale și un rânjet din partea lui Angel înainte ca acesta să o împingă pe Cassie afară și să închidă ușa hambarului în urma lor.

Desigur, Catherine începu imediat să țipe și să bată cu pumnii în ușă. Cassie îl privi uluită pe Angel, care bloca ușa hambarului cu un drug greu de lemn.

– Nu poți face asta, spuse ea.

– Tocmai am făcut-o.

– Dar...

– Taci, Cassie. Faptul că ești încuiat undeva scoate ce e mai rău – și ce e mai bun – din tine. Lasă-i pe părinții tăi să experimenteze asta. S-ar putea să le facă foarte bine.

– Sau s-ar putea ucide unul pe celălalt.

El chicoti și o trase în brațele sale.

– Unde e optimismul acela care te face să te amesteci în viețile celorlalți?

Ea nu apucă să răspundă. El o sărută lung și apăsat, iar ea fu atât de uluită când termină, încât nici nu-și dădu seama că loviturile și țipetele din hambar încetaseră.

– Du-te în casă, dragă. Angel o împinse ușor în direcția casei. Le poți da drumul dimineață.

Ea plecă, însă numai pentru că se aștepta ca el să o urmeze. Angel nu făcu asta însă. Ieși călare din viața ei în noaptea aceea.

Capitolul 27

Cassie nu părăsi Texasul a doua zi, așa cum planificase. Își petrecuse noaptea într-un scaun din salon, unde adormise așteptând ca Angel să i se alăture. Când se trezi, cu lumina soarelui intrând prin ferestre, se duse întâi în camera lui. Acolo găsi patul nedesfăcut, văzu că lipseau coburii lui din colțul în care fuseseră aruncați, iar în cameră nu mai era nimic altceva care să sugereze că fusese vreodată acolo.

Se grăbi apoi la grajd, unde își confirmă suspiciunea. Calul lui nu mai era acolo.

El nu mai era. Cassie se așeză jos și plânse.

Când reuși să-și șteargă ochii, hotărî că oricum nu ar fi avut suficient curaj să-i ceară lui Angel să rămână, chiar dacă ar fi avut ocazia. Respingerea era ceva groaznic, la urma urmei. Trebuia să se considere norocoasă că o evitase. De ce nu o făcea asta să se simtă mai bine?

Ajunse la hambar târându-și picioarele, fără să-i pese prea mult de dispoziția în care avea să-și găsească mama. Își dorea doar să nu aibă de discutat din nou despre Angel, nu acum. Avu parte de o scurtă amânare, însă numai din cauză că părinții ei dormeau – unul lângă celălalt, pe un balot de fân.

Lui Cassie nu i se păru nimic deosebit în legătură cu proximitatea lor. Îi lăsă acolo, cu ușa descuiată și se întoarse în casă. Până când făcu o baie și se îmbrăcă cu haine curate, mama ei ciocănea deja la ușă.

– N-a fost deloc frumos să-i faci mamei tale așa ceva, Cassie, fură primele cuvinte ale lui Catherine.

– Știu, replică Cassie liniștită și se așeză în scaunul ei pentru citit. Ar fi trebuit să mă încui pe mine și pe Angel în hambar în locul vostru.

– O, nu. Tatăl tău a avut ideea potrivită. Nu o să mai rămâi singură cu bărbatul ăla.

– Nu trebuie să-ți mai faci griji în legătură cu asta, spuse Cassie încet, ridicându-și genunchii pentru a-și sprijini bărbia de ei. A plecat deja.

– Foarte bine.

– De ce „foarte bine"? Nici măcar nu-l cunoști, mamă.

– Bine-nțeles că-l cunosc, replică Catherine. Cine nu-l cunoaște în Wyoming?

– Vorbești despre reputația lui. Nu știi cum este el cu adevărat.

– Nici nu intenționez să aflu. Tatăl tău mi-a spus ce s-a întâmplat. Eu...

Cassie își ridică privirea, plină de uimire.

– Tu și tata ați vorbit unul cu celălalt?

– Nu schimba subiectul, ripostă Catherine pe un ton aspru. Am doar o întrebare pentru tine. De ce naiba le-ai spus oamenilor ălora că era logodnicul tău?

– Pentru că era pe cale să le spună adevărul, iar spiritele erau prea încinse atunci. Mi-a fost teamă că aveau să rămână cu o impresie greșită și să creadă că-l angajasem pentru a mă război cu ei.

– Exact asta ar fi trebuit să faci. La urma urmei asta face el.

– Mamă, eu am pornit întreaga situație, spuse Cassie exasperată.

– Din ce am auzit noaptea trecută, ai rezolvat-o destul de bine. Ei bine, nu mai contează de ce ai sfârșit căsătorită. Va fi ușor să dizolvăm mariajul, ne vom ocupa de asta înainte să plecăm din Texas.

– Nu.

Catherine veni în fața fiicei sale.

– Ce vrei să spui cu *nu*?

Cassie își lăsă din nou capul pe genunchi.

– I-am promis lui Angel că voi aștepta până ajung acasă – în caz că am rămas însărcinată.

– Oh... Dumnezeule, de ce mă simt brusc la fel ca biata femeie de azi-noapte... cum o chema? Dotty?

– Dorothy Catlin, spuse Cassie. Dar este numai o posibilitate, mamă.

– Numai? Catherine se aplecă până când capetele li se atinseră, iar ea-și putut petrece brațele în jurul lui Cassie, peste genunchi.

Biata mea fetiță. Ești atât de curajoasă că nu te plângi de asta. De ce nu mi-a spus tatăl tău și partea asta – sau nu știe că bărbatul ăla te-a violat?

Cassie se trase înapoi indignată.

– Mamă, nu a făcut așa ceva!

– Nu? întrebă Catherine plină de confuzie, apoi își schimbă repede tonul. Păi de ce naiba nu?

– Evident, pentru că nu a trebuit.

Catherine digeră cele spuse de Cassie pe un ton atât de sec, apoi o admonestă.

– Cassandra Stuart, nu îndrăzni să-mi spui...

– Mamă, e cam târziu pentru o predică, nu crezi?

Catherine fu forțată să admită asta.

– Presupun că e. Apoi oftă. Of, iubito, ce te-a apucat de ai făcut o asemenea greșeală prostească?

– M-a dorit, spuse Cassie simplu. Și asta a fost ce a contat pentru mine atunci – ei bine, plus faptul că și eu îl doream.

– Nu cred că vreau să aud asta.

– Nici eu nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Cassie posomorâtă. Nici măcar nu știu *de ce* m-a dorit.

Catherine obiectă.

– Prostii. Ești o fata frumoasă. De ce nu te-ar dori?

Cassie dădu din mână.

– Ești mama mea. Sigur că ai spune așa ceva. Dar sunt perfect conștientă de faptul că bărbații nu mă găsesc foarte atrăgătoare.

Catherine zâmbi larg.

– Și asta te deranjează?

– Nu este amuzant, mamă.

– De fapt, este, pentru că atunci când aveam vârsta ta credeam exact același lucru. Nu aveam nici măcar un pețitor, deși orașul meu era plin de tineri buni de însurătoare. Apoi deodată am avut nu unul, ci trei pețitori care erau atât de serioși în eforturile lor de a mă cuceri încât lucrurile au devenit stânjenitoare. Nu puteam merge nicăieri fără ca unul sau doi dintre ei să nu apară – iar uneori, toți trei. Am avut parte de bârfe și gelozie, deși acești trei tineri erau prieteni de-o viață. Lucrurile au degenerat în cele din urmă într-o bătaie, cu unul dintre ei provocându-i pe ceilalți doi – deodată. A câștigat cu greu,

dar mi s-a părut atât de romantic, încât am acceptat cererea lui în căsătorie în aceeași zi. Era tatăl tău.

– Nu seamănă deloc cu situația mea, mamă. Tu ești o femeie foarte frumoasă.

– Iar tu încă ești convinsă că nu? Lasă-mă să-ți spun un secret, iubito, o confesiune pe care mi-a făcut-o odată tatăl tău. Mi-a spus că m-a îndrăgit în timp, că într-o zi a observat că eram mai drăguță decât credea el. Vezi tu, ne cunoșteam de ani de zile, iar el nu-mi acordase nici o atenție înainte. Mi-a mai spus că după aceea, de fiecare dată când mă vedea, îi păream tot mai drăguță, până când, în cele din urmă, i s-a părut că eram cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

– Mă iei peste picior, mamă?

– Nu aș face așa ceva. Încerc doar să-ți spun că arăți diferit și că durează puțin până când cei din jur se obișnuiesc cu asta, așa cum a fost și cu mine. Pe măsură ce am crescut, trăsăturile mi s-au schimbat și au căpătat linii mai clasice. Mă aștept ca și cu tine să se întâmple același lucru, și nu va mai dura mult până când bărbații te vor considera drăguță de la prima întâlnire, nu după câteva săptămâni.

Cassie nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Este o poveste frumoasă, mamă, dar nu o cred.

– Nu? Ei bine, cred că pistolarul acela a stat suficient pe aici ca să înceapă să te considere drăguță. Nu-ți dai seama de ce te-a dorit? Presupunerea mea este că nu s-a putut abține.

Cassie roși auzind asta, însă numai din cauză că își dorea să fie adevărat. Sigur că nu era, dar oricum nu mai conta acum.

Spuse asta:

– Nu mai contează acum. A plecat și se așteaptă să divorțez de el.

– Iar noi nu-l vom dezamăgi, spuse Catherine cu fermitate.

Era evident că mama ei nu îl plăcea pe Angel, dar acest ultim comentariu o irită pe Cassie. Voia o schimbare de subiect și știa exact ce să facă.

– Ce ați găsit tu și tata de discutat după douăzeci de ani?

– Nimic ce să te privească pe tine, replică Catherine și plecă înainte ca fiica ei să o mai poată întreba și altceva.

Capitolul 28

Cassie nu află niciodată ce se întâmplase între părinții ei în hambar în acea noapte – sau *dacă* se întâmplase ceva. Mama ei refuza categoric să vorbească despre asta. Tatăl ei o tachina doar, spunând că încetaseră să se mai poarte ca niște copii, orice ar fi însemnat asta. Însă păreau să fi ajuns la un fel de armistițiu. Cel puțin, începuseră să vorbească unul cu celălalt. Nimic de natură personală, cel puțin nu din ceea ce auzise Cassie, însă era totuși o formă de comunicare: prudentă, ezitantă, ca și cum s-ar fi întâlnit pentru prima oară, însă era comunicare.

Catherine insistase chiar să amâne plecarea ei și a lui Cassie cu câteva zile, până după trecerea sărbătorilor, astfel încât Cassie să-și petreacă Crăciunul cu ambii părinții pentru prima dată în zece ani. Reuși astfel să o vadă încă o dată pe Jenny la slujba de duminică. Aceasta se mutase deja împreună cu soțul ei – R.J. obținuse ce dorise – și pretindea că bărbații MacKauley o tratau ca pe o regină. Trecuseră destul de mulți ani de când frâiele fuseseră ținute de o femeie în casa lor, așa că lucrurile promiteau să fie interesante pentru un timp.

Desigur, R.J. și Dorothy erau în prezent subiectul bârfelor din oraș. Mabel Koch trecuse pe la fermă pentru a-i spune lui Cassie, în caz că nu auzise deja, despre cum fuseseră văzuți luând cina împreună și întârziind atât de mult încât nici nu mai ajunseseră acasă. Închiriaseră două camere la hotel, însă Mabel insinuase că numai unul dintre paturi fusese folosit.

Catherine râse jumătate de oră după ce auzise bârfa. Cu toate lucrurile prin care trecuse Cassie, nu i se păruse la fel de amuzant. Însă, în mod ironic, vecinii nu mai erau furioși pe ea. R.J. chiar îi trimisese un bilet

Simte-te liberă să te amesteci oricând în treburile din orașul meu.

Nici asta nu i se păru amuzant lui Cassie. Adevărul era că nimic nu i se mai părea amuzant în această perioadă.

Îi ducea dorul lui Angel.

Când Catherine văzu că era cu adevărat deprimată din această cauză, hotărî să meargă împreună la cumpărături în est înainte de a se întoarce acasă, poate chiar până la New York de această dată.

– Mai bine să mergem în St. Louis, sugeră impulsiv Cassie.

– Cum vrei tu, iubito. Și acolo putem găsi un avocat de divorțuri care să trimită actele. Nu are rost să afle toată lumea din Wyoming, dacă nu este neapărat necesar.

Cassie nu spuse nimic în legătură cu asta, dar îi veni să întrebe: „Dacă divorțurile te fac atât de fericită, de ce nu ai divorțat niciodată de tata?"

Dar nu ar fi fost foarte drăguț din partea ei – uneori își dorea să nu fie atât de drăguță. Câte un pic de răutate i-ar fi fost de ajutor în a face față oamenilor exagerat de aroganți.

Mama ei avea intenții bune, desigur; avea însă o istorie îndelungată în care o protejase exagerat de mult și luase toate deciziile în locul lui Cassie. Cassie nu protestase niciodată, deoarece Catherine era cea mai fericită atunci când putea controla lucrurile. Dar pentru Cassie venise timpul să-și ia singură deciziile. Călătoria la St. Louis era una dintre acestea, chiar dacă era o hotărâre luată sub impulsul momentului.

O altă decizie fu trimiterea unei telegrame, despre care nu se deranjă să-i spună mamei ei. Dar Angel era atât de prezent în mintea ei, încât ideea pur și simplu nu-i dăduse pace. Trimise așadar o cerere agenției de detectivi Pinkerton, solicitând o întâlnire în St. Louis pentru a putea vedea dacă se putea face ceva în legătură cu găsirea părinților lui Angel. Nu credea că ar mai fi încercat el singur să o facă, și, pe lângă asta, reunirea familiei de mult pierdute era genul de situație în care ei îi plăcea să se amestece.

Cassie și Catherine părăsiră Caully la câteva zile după începerea noului an. Cu lucrurile rezolvate surprinzător de bine în privința vecinilor lui Charles, Cassie știa că putea veni într-o altă vizită în toamna următoare, dacă dorea asta. Nu se așteptase însă la remarca de despărțire făcută de tatăl ei, și anume că probabil avea să vină

el în vizită într-o lună sau două – promisiune care adusese un zâmbet discret pe fața mamei sale.

Evident, *ceva* se întâmplase în hambar. Dezvăluirea acestui mister era exact lucrul de care Cassie avea nevoie pentru a și-l scoate pe Angel din minte. Doar că până acum nu avusese nici un succes în a obține informații de la mama ei. Poate că abordase lucrurile într-un mod greșit.

Își aminti că fusese extrem de uimită când își dăduse seama pentru prima dată că nici unul dintre copiii familiilor MacKauley și Catlin nu știa de la ce pornise vrajba în care erau cu toții atât de implicați. Însă Cassie era atât de obișnuită să nu se amestece în treburile părinților ei, încât atunci nu realizase că era la fel de ignorantă în privința motivului neînțelegerii părinților ei. Se hotărî să înceapă cu acest lucru.

O trăsură aglomerată nu era însă locul cel mai potrivit pentru o discuție confidențială, astfel încât Cassie așteptă până când ajunseră la linia ferată către est, care oferea o călătorie mult mai confortabilă și o oarecare intimitate. De altfel, își începu conversația în vagonul restaurant în prima zi, întârziind deliberat cu desertul și cafeaua în față până când mesele din jurul lor se eliberară.

Pe-atunci, la mai mult de o săptămână de la plecarea lor din Caully, Cassie era nerăbdătoare să-și încerce noua strategie.

Într-un mod cu totul nevinovat, își întrebă mama:

– Cum se face că tu și tata ați încetat să vă mai iubiți?

Catherine aproape se înecă cu ultima bucată de plăcintă cu cireșe.

– Ce fel de întrebare este asta?

Cassie ridică din umeri.

– Probabil una pe care ar fi trebuit să o pun cu mult timp în urmă.

– Mica petrecere din hambarul tatălui tău te-a făcut îndrăzneață, Cassie – sau ar trebui să spun impertinentă?

– Crezi? Încerc...

– Nu îndrăzni să fii răutăcioasă cu mine, domnișoară.

– Atunci nu fi evazivă, mamă. A fost o simplă întrebare, una pe care cred că am dreptul să o pun.

– Este ceva prea... personal.

Catherine încă evita răspunsul. Cassie cunoștea prea bine semnele. Nu avea să renunțe de data aceasta.

– Nu sunt o vecină băgăreață. Sunt fiica ta. El e tatăl *meu*. Ar fi trebuit să-mi spuneți cu mult timp în urmă ce s-a întâmplat, mamă. De ce nu l-ai mai iubit?

Catherine privi pe fereastră la peisajul monoton de iarnă, care nu-i atrăgea deloc atenția. Cassie știa din experiență că nu avea să mai scoată nici un cuvânt din gura ei. Acesta era modul în care reacționa ea. Dacă nu putea intimida oamenii, făcându-i să se oprească din a face ce o deranja, îi ignora, pur și simplu.

Astfel încât Cassie fu uimită când, câteva momente mai târziu, mama ei spuse:

– Nu am încetat niciodată să-l iubesc.

Cassie și-ar fi putut imagina o duzină de răspunsuri. Nici unul dintre acestea nu ar fi fost cel pe care îl primise. De fapt, era atât de uimită, încât nu se putu gândi la nici o replică.

Catherine privea încă afară pe fereastră, însă putea ghici șocul pe care îl provocase.

– Știu că probabil nu ți s-a părut niciodată așa, spuse ea.

– Nu e nici un „probabil" aici. Nu cred să existe nici o persoană care să te cunoască, mamă, și care să se fi îndoit vreodată de ura pe care v-o purtați unul altuia. Nu înțeleg.

– Știu că nu înțelegi. Nici eu, să fiu sinceră. Catherine oftă. Furia poate fi ceva foarte puternic. La fel și teama. Ambele te pot determina să faci lucruri pe care nu le-ai face în mod obișnuit. Și ambele m-au controlat timp îndelungat.

Cassie nu putea accepta nici asta.

– Teamă, mamă? Vorbim despre femeia care a stat în mijlocul străzii din Cheyenne, fără apărătoare, cu gloanțe șuierând în toate părțile, și care a împușcat doi dintre cei patru jefuitori de bănci, dintre care unul avea asupra lui banii pe care tocmai îi furaseră. Nu poți să-mi spui că nu ești una dintre cele mai neînfricate femei pe care le cunosc.

Catherine privi în sfârșit de cealaltă parte a mesei, cu buzele formând un surâs timid.

– Aveam o mulțime de bani în banca aceea. Nu voiam să-i las să plece din oraș, dacă puteam face ceva în privința lor. Dar nu am spus niciodată că mi-a fost teamă de moarte.

– Atunci de ce ți-a fost teamă?

– Cassie...

Cassie cunoștea tonul acela, așa că spuse repede:

– Nu te poți opri acum, mamă. Îmi ies din fire dacă nu aud toată povestea.

Catherine o privi exasperată.

– Moștenești încăpățânarea de la tatăl tău.

– O moștenesc de la tine.

Catherine oftă din nou.

– În regulă, dar întâi trebuie să știi cât de mult mi-am dorit să am copii. După ce eu și tatăl tău ne-am căsătorit, obișnuiam să plâng în fiecare lună când... când știam că încă nu rămăsesem însărcinată. Apoi, când s-a întâmplat în sfârșit, am fost cea mai fericită femeie din lume. Cred că am zâmbit într-una în timpul celor nouă luni.

Lui Cassie *asta* i se păru greu de crezut, de vreme ce mama ei zâmbea rareori.

– Ce are asta de-a face cu teama ta?

– Asta a venit mai târziu. Vezi tu, nu știam cum avea să fie nașterea. Mama mea a murit când eram tânără, așa că nu mi-a spus niciodată. Eu și tatăl tău tocmai ne mutaserăm în Wyoming, așa că nu aveam prea multe prietene care m-ar fi putut avertiza. Nici nu asistasem la vreo naștere. Eram atât de ignorantă, încât atunci când mi s-a rupt apa am crezut că te pierd. Însă după aceea au început durerile. Nimeni n-ar putea spune, uitându-se la tine, însă doctorul mi-a spus că ai fost unul dintre cei mai mari bebeluși pe care i-a văzut vreodată. Nașterea ta a durat aproape două zile. În tot acest timp, am crezut că mor de vreo duzină de ori. Adevărul e că îmi doream să mor. Chiar și doctorul își pierduse speranța la un moment dat, atât de fără vlagă eram. Însă cumva ai reușit să te naști. Nu-mi aduc aminte exact cum. Eram scoasă din minți de durere atunci. După naștere, am avut complicații. Mă rupsesem destul de tare. Sângerarea nu se oprea... o, nu face fața asta. Cassie se făcuse destul de palidă. Nu a fost vina ta. Dacă vrei să știi adevărul, nu aș fi luptat să-mi revin dacă nu ai fi existat tu.

– Dar, mamă...

– Fără nici un *dar*, o întrerupse aspru Catherine. Înțelegi acum de ce nu am vrut să-ți povestesc? Dar cu siguranță nu a fost vina ta, iubito, trebuie să mă crezi, niciodată nu te-am învinuit. L-am învinuit însă pe tatăl tău. Știu că nu ar fi trebuit să fac asta. Lucrurile de felul ăsta se întâmplă. Nu e vina nimănui. Însă pe atunci nu așa funcționa mintea mea. Catherine izbucni deodată în râs, deși era unul mai degrabă amar. Mă întreb și astăzi dacă lucrurile ar fi fost diferite dacă aș fi aflat mai repede ceea ce am aflat apoi. Cât de repede poate dispărea ignoranța, fie că vrei, fie că nu... Este uimitor cum femeile care te văd cu un bebeluș, chiar dacă nu te cunosc, se apropie și încep să povestească despre experiențele lor. Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le aflu înainte de naștere, care m-ar fi putut avertiza ce urma să se întâmple, le-am aflat abia după aceea; am auzit că prima naștere e cea mai grea, că amintirea durerii dispare repede, că femeile cu șolduri înguste, ca mine, au de obicei nașteri mai grele – lucruri de genul ăsta, plus faptul că, așa cum spuneau toate, merită să treci prin așa ceva. Sunt de acord din toată inima cu această ultimă parte. Nu am regretat niciodată că te am, Cassie. Însă după cele îndurate nu mai aveam de gând să mai am și alți copii, dacă puteam alege. Și am putut alege. I-am spus tatălui tău că-l împușc dacă îi mai trece vreodată prin minte să mai vină în patul meu.

Ochii lui Cassie se căscară.

– Bănuiesc că nu a fost încântat de asta.

– Probabil că nu.

– Și asta a fost tot?

– Doar începutul. Vezi tu, eu nu-i cerusem să-mi dea timp. Am spus clar că era vorba de niciodată. La început a fost extrem de răbdător, crezând că aveam să mă răzgândesc. Poate că aș fi făcut-o – amintirea durerii chiar dispare. Dar după ce au trecut opt luni, în cele din urmă a izbucnit. Bănuiesc că nu-l pot învinovăți, deși atunci am făcut-o. Nu știu. Cred că mă gândeam că dacă eu nu mai fac dragoste niciodată, și el ar putea foarte bine să se abțină. A fost nerealist din partea mea, știu. Dar eram tânără și sentimentală și, așa cum am spus, mintea mea nu funcționa tocmai bine pe atunci.

– Asta a înrăutățit lucrurile, enervarea lui?

– Nu, ci faptul că am aflat că s-a dus la bordelul lui Gladis.

Cassie cunoștea bordelul lui Gladis. Arsese în urmă cu șapte ani, iar Gladis se mutase într-un alt oraș. Dar pe vremuri fusese unul dintre cele mai rafinate bordeluri din Wyoming. Bărbații mai vorbeau până în ziua de azi de bordelul lui Gladis – iar Cassie nu și-l imagina pe tatăl ei mergând acolo.

– Ești sigură? întrebă ea.

– Sigur că da. Doar nu-ți închipui că aș pune capăt unui mariaj pe baza unor simple suspiciuni? Pe-atunci locuia în Cheyenne un bărbat al cărui nume nu mi-l mai amintesc, care mă plăcea și mă tachina mereu, întrebându-mă când am să-l părăsesc pe tatăl tău pentru el. M-a bătut la cap inclusiv când am fost însărcinată. Ei bine, și-a închipuit că-mi face o favoare spunându-mi că jumătate din oraș l-a văzut pe Charles vizitând bordelul.

– Ce mai favoare, remarcă Cassie pe un ton sec.

– De acord. Dacă-mi amintesc corect, cred că mi-am rupt două degete de falca lui, mulțumindu-i. După aceea nu l-am mai văzut niciodată. Oricum, însă, eram suficient de furioasă când l-am confruntat pe tatăl tău și el a recunoscut, încât să-l dau afară din casă. El nu a vrut. Așa că i-am spus să nu îmi mai vorbească niciodată.

– Și nu a mai făcut-o – și nici tu.

– Ăsta e temperamentul meu, Cassie, spuse Catherine pe un ton defensiv. Sunt o femeie neiertătoare. O știu. Ce a spus femeia aia, Dotty, este perfect adevărat. Tatăl tău este norocos că nu l-am împușcat pentru ce a făcut. Într-o seară, târziu, m-am dus la Gladis, să aflu pe cine vizita acolo. Pe ea aș fi împușcat-o. Însă Gladis își proteja fetele foarte bine. Nu mi-a spus.

– Și totuși, spui că nu ai încetat să-l iubești, îi aminti Cassie.

– Nu am încotro. Și deși sunt conștientă că eu l-am împins în direcția aceea, nu am putut ierta așa ceva. Teama și furia... sunt o combinație teribilă. Nu le lăsa niciodată să pună stăpânire pe tine, așa cum au făcut cu mine.

Cassie dădu din cap, uluită. Totul fusese din cauza geloziei. Își dori să nu empatizeze cu ambele părți, însă așa simțea. Într-o astfel de situație nu existau învingători. Totuși, acum își vorbeau, își aminti ea. Ceva trecuse dincolo de zidul acela de furie.

– Mamă, ce s-a întâmplat în hambar în noaptea aceea?

– Nimic care să te privească.

După toate lucrurile pe care tocmai i le dezvăluise Catherine, Cassie trebui să izbucnească în râs la acest răspuns. Își păstră buna-dispoziție până peste câteva ore. În acea seară își dădu seama că nu avea nici un motiv să-i refuze lui Angel divorțul. Nu era însărcinată.

Capitolul 29

Cu o populație de peste trei sute de mii de locuitori, St. Louis avea aproape aceeași mărime cu New Yorkul sau Philadelphia. Deși Catherine prefera să meargă la Chicago pentru excursia lor anuală la cumpărături, veniseră în St. Louis de două ori de-a lungul anilor.

Ultima lor vizită fusese în '75, nu mult după terminarea podului East Bridge, care traversa fluviul Mississippi. De atunci, suburbiile se dezvoltaseră spectaculos. De fapt, întregul oraș crescuse vizibil în ultimii șase ani. Însă Catherine era o persoană a obiceiurilor. Oriunde mergeau, stătea mereu în aceleași hoteluri, care de obicei erau cele mai bune din oraș, nu neapărat cele mai noi.

Cassie presupuse așadar că aveau să se cazeze la același hotel în care stătuseră înainte, așa că acolo îl rugase pe detectivul renumitei agenții Pinkerton să o aștepte. Spera doar să se poată întâlni cu el fără să-și alerteze mama cu privire la planurile ei.

Catherine nu mai pomenise de întâlnirea cu avocatul, însă Cassie știa că avea să o facă, de îndată ce se plictisea de cumpărături. Asta-i oferea lui Cassie cam o săptămână, poate două, pentru a decide ce dorea *ea* să facă în legătură cu divorțul. Sigur, de fapt nu era nimic de hotărât. Trebuia să divorțeze. Nu mai avea nici un motiv să refuze. Doar pentru că i-ar fi plăcut să rămână căsătorită cu soțul pe care îl primise în mod neașteptat nu însemna că o și putea face.

Ar fi avut și el ceva de spus despre asta, și nimic drăguț. Mama ei ar fi făcut și ea scandal dacă Cassie ar fi pomenit măcar că-l place pe Angel suficient de mult încât să-l păstreze. I-ar fi enumerat toate motivele pentru care nu ar fi fost un soț potrivit. Cassie nu dorea să le audă. Le știa deja, dar nu aveau nimic de-a face cu sentimentele.

Bătrânii orașului preziceau că avea să ningă curând, însă soarele continua să strălucească. Nu încălzea prea mult – luna ianuarie în St. Louis semăna mai mult decât cea din Texas cu iernile cu care era obișnuită Cassie – dar făcea plimbările prin oraș mai plăcute decât

dacă ar fi fost zăpadă. Nu aveau de mers foarte departe. Nu fusese greu să ajungă la cea mai vestită croitoreasă din oraș. Madame Cecilia, la care fuseseră și ultima oară, deținea încă acest titlu, iar atelierul ei era la o distanță mică de hotel. Se duseseră de câteva ori până acolo pe jos, când vântul nu era prea aspru.

În această după-masă, pentru a patra vizită și ultima probă, Catherine închirie o trăsură. Cassie ar fi preferat să meargă pe jos, de vreme ce nu simțea dorința de a participa la conversația obișnuită a mamei ei. Era din nou deprimată. Erau în oraș de patru zile, dar detectivul de la Pinkerton nu sosise încă. Cassie se gândea deja cum să întârzie plecarea din St. Louis dacă acesta nu avea să apară în cursul următoarei săptămâni.

Găsirea părinților lui Angel nu mai era doar un capriciu. Devenise ceva important pentru ea din simplul motiv că, dacă ar fi avut succes, ar fi avut o scuză perfect valabilă nu doar pentru a-l vedea din nou pe Angel, ci și pentru a sta de vorbă cu el. Își dorea acest lucru. La urma urmei putea oricând să-l vadă. Își imagină că avea să meargă mult mai des ca înainte în Cheyenne, doar pentru a-l zări din când în când. Însă el nu ar vorbi cu ea decât dacă ar fi nevoie. Știa asta. Chiar dacă nu ar fi ocolit-o din cauză că nu ar fi vrut să fie deranjat, ar fi făcut-o pentru reputația ei. Erau amândoi bine cunoscuți în oraș. S-ar fi iscat bârfe dintre cele mai urâte dacă ar fi fost văzută în compania lui Angel cel notoriu.

– Ești posomorâtă din nou, remarcă Catherine pe când se apropiau de atelierul lui Madame Cecilia.

– Nu sunt.

– Ba da, ești.

– Bine, sunt. Mi-e dor de Marabelle.

Ajutoarele pe care Catherine le adusese cu ea în Texas, pentru cazul în care ar fi avut nevoie să facă o demonstrație de forță, o luaseră pe Marabelle înapoi acasă, de vreme ce hotelurile nu priveau cu ochi buni animalele de companie de acest gen. Cassie spusese numai pe jumătate o minciună. Doar că-i era mai mult dor de Angel.

– Știu că am telegrafiat să ne fie trimis vagonul nostru personal de dormit, spuse Catherine, dar nu trebuie să așteptăm până ajunge dacă vrei deja să ne întoarcem acasă.

– Nu! spuse Cassie puțin prea hotărâtă. Își modifică de îndată răspunsul negativ. Vreau să spun că mă descurc fără ea câteva săptămâni, la fel și ea.

– Nu sunt sigură despre ea, remarcă Catherine. Nu tu a trebuit să o urmărești până la jumătatea drumului spre Denver atunci când ai plecat prima dată să-ți vizitezi tatăl, și să explici tuturor pe drum că nu vânau o panteră sălbatică, ci animalul de companie al fiicei mele, care nu a putut rămâne acasă, unde nu ar fi speriat oamenii de moarte.

Cassie rânji, amintindu-și de scrisoarea lungă și mustrătoare care o însoțise pe Marabelle în Texas în cușca cea mare pe care Catherine pusese să fie făcută pentru ea, ca să i-o poată trimite lui Cassie. Marabelle încercase să o urmeze pe Cassie, însă-i pierduse mirosul după prima oprire a trenului dincolo de granița cu Colorado, nu la jumătatea drumului spre Denver, așa cum povestise mama ei, exagerând. Însă Catherine fusese categoric iritată atunci atât de fiica ei, cât și de animalul acesteia.

– A rămas acasă fără probleme vara trecută, când am plecat amândouă la Chicago, îi aminti Cassie.

– Am lipsit doar zece zile atunci, iar ea a fost încuiată în hambar, unde bătrânul Mac i-a ținut întruna companie, pentru a o împiedica să sfâșie pereții.

Cassie avu de obiectat.

– Nu sfâșie pereți, mamă. Dar dacă vrei să vorbim despre pereți și animale de companie, să vorbim despre Short Tail, dragul tău elefant. Crezi că hambarul va mai fi în picioare când vom ajunge acasă?

Catherine o privi tăios.

– Încep să cred că bărbatul acela a avut o influență proastă asupra ta.

– Care bărbat? întrebă Cassie cu nevinovăție.

– Știi prea bine care, o admonestă Catherine sever. Impertinența ta devine tot mai rea.

– Credeam că devine tot mai bună.

– Înțelegi ce vreau să spun?

Cassie își dădu ochii peste cap.

– Mamă, în caz că nu ai observat, am crescut. Când o să încetezi să mă mai tratezi ca pe un copil?

– Când vei avea șaizeci și cinci de ani, iar eu voi fi moartă, nici o zi mai devreme.

Dacă tonul lui Catherine nu ar fi fost atât de serios, Cassie nu ar fi râs.

– Bine, mamă, ai câștigat. Îmi voi păstra impertinența pentru mine. Dar ai putea să nu-mi mai spui „iubito" în public?

Buzele lui Catherine zvâcniră ușor.

– Dacă tot facem concesii, presupun că aș putea...

Nu-și termină propoziția. Birjarul lor trase brusc de hățuri, oprind trăsura și aproape făcându-le să cadă de pe locurile lor. De pe o stradă laterală le ieșise în cale o căruță mare, care le intrase în față, încercând, după toate aparențele, să întoarcă în direcția din care venea trăsura lor. Traficul era însă greoi, iar căruțașul nu putu intra între celelalte vehicule, așa că rămase acolo, blocându-le și lor trecerea.

Birjarul lor era suficient de nervos din cauza accidentului pe care aproape ca-l avuseseră, așa că începu să strige. Celălalt birjar se uită la el și-i făcu un gest nepoliticos, la care birjarul lor răspunse cu un șir de înjurături strigate din adâncul plămânilor.

Fața lui Catherine deveni roșie ca racul la auzul unora dintre cuvintele ce ieșeau din gura birjarului și care se auzeau până departe.

– Acoperă-ți urechile, Cassie, spuse ea și aruncă un dolar pe bancheta birjarului. De aici mergem pe jos.

– Dar lucrurile tocmai devin interesante, protestă Cassie.

– Mergem pe jos, repetă Catherine, cu mai multă forță de această dată.

Era cu adevărat stânjenită. Lui Cassie acest lucru i se păru amuzant, mai ales că auzise cuvinte mai urâte din gurile ajutoarelor de la ferma Lazy S, și cel puțin la fel de urâte din gura mamei ei, atunci când își certa angajații. Dar asta era una din excentricitățile lui Catherine. Spre deosebire de Cassie, care-și purta pistolul Colt doar la fermă, Catherine nu pleca nicăieri fără al ei – mai puțin atunci când mergea în est. Atunci se transforma într-un model de etichetă și eleganță potrivit unei matroane din înalta societate, plină de atitudine și aroganță.

Merita să o tachineze puțin.

– Știi, așa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă era Angel aici.

– Te umfli în pene pentru că individul sperie oamenii doar uitându-se la ei? spuse Catherine neîncrezătoare.

– Cred că da. Această caracteristică a lui prinde bine câteodată. Închipuie-ți cât de ușor ai scăpa de domnișoarele Potter dacă ar intra Angel în cameră.

Catherine pufni.

– Nu te păcăli singură. *El* ar fi cel speriat de cele două mori stricate.

– Atunci gândește-te la Willy Gate, care te bate la cap în fiecare duminică cu poveștile lui despre Războiul Civil, iar tu ești prea bună ca să-l poți ignora.

– A fost un erou – dar sper că nu vrei să insinuezi că ar fi drăguț să-l avem pe Angel prin preajmă.

Privirea lui Catherine era atât de aspră încât Cassie alese să nu răspundă.

– Vom întârzia dacă nu ne grăbim, spuse ea înaintând pe trotuarul aglomerat, blocând astfel orice tentativă de tachinare – sau insinuare.

Câteva minute mai târziu ajunseră la atelierul de croitorie, exact la timp pentru ca intrarea să le fie întârziată de o altă sosire, a unui tânăr domn foarte bine îmbrăcat împreună cu însoțitoarea lui prea împopoțonată. Bărbatul era atât de frumos, încât Cassie nu se putu abține să nu-l privească lung. Catherine nu observă acest lucru, observă însă că după ce le aruncă o scurtă privire, bărbatul și le scoase atât de complet din minte că nici nu se obosi să țină ușa deschisă pentru ele, ci-și urmă însoțitoarea în magazin.

– Unii oameni nu au nici un fel de maniere.

Catherine o spuse înainte ca ușa să se închidă în urma domnului. El o auzi și se întoarse, privind-o cu un dispreț care îi făcu obrajii să se înroșească. Cassie se gândi să nu mai menționeze că nici acest lucru nu s-ar mai fi întâmplat dacă Angel ar fi fost acolo.

Însă conversația lor pe marginea acestui subiect era prea recentă, iar Catherine se încruntă la ea, amenințând.

– Nu o spune.

– Nu aveam de gând.

– Mă gândesc serios să mă plâng lui Madame Cecilia, continuă Catherine, și să ne găsim un alt atelier.

– Nu este vina ei, protestă Cassie.

– Nu? Când ne programează proba în același timp cu femeia asta deșucheată?

– Ce te face să crezi că nu este o doamnă?

– Pot recunoaște cum arată amanta unui domn, replică Catherine cu năduf.

Cassie își dădu ochii peste cap.

– Mamă, te superi pentru nimic.

– Oare? ripostă Catherine. Când tu te gândești încă la pistolarul acela?

Despre asta era așadar totul? Cassie ar fi trebuit să-și dea seama că mama ei nu s-ar fi supărat atât din cauza unei mici lipse a bunei creșteri, nu când întâlniseră situații mult mai grave în orașele mari.

Cedă pentru a evita o ceartă.

– Nu voi mai pomeni de el.

– Bie. Iar acum cred că-i voi arăta acelui individ prost crescut puțină nepolitețe de-a mea, în stilul Wyoming.

Pe când intra în atelierul lui Madame Cecilia, Cassie o auzi adăugând:

– Mi-aș dori să am la mine Coltul.

Cassie își dori ca și Angel să fi fost acolo.

Capitolul 30

În seara aceea, Cassie nu-și aștepta mama, care se oprise să complimenteze personalul restaurantului pentru cina excelentă. Ieși în holul hotelului, suficient de departe pentru ca Catherine să nu o mai vadă, apoi se grăbi la recepție, întrebând dacă nu fusese lăsat vreun mesaj pentru ea.

Reușise să plece de lângă mama ei de câteva ori în fiecare zi pentru a verifica la recepție, chiar dacă trebuise să aștepte până când Catherine se dusese la culcare. De vreme ce aveau camere separate, chiar dacă interconectate, fusese ușor să facă asta, însă nu-i plăcea să coboare singură în hol atât de târziu.

În seara asta nu avea să fie nevoie, sau cel puțin așa spera. Însă când fu la numai vreo doi metri distanță, fu oprită.

– Nu vă cunosc de undeva, domnișoară?

Cassie nu se putu abține să nu se holbeze – din nou. Era tânărul bărbat de la atelierul de croitorie, care o făcuse pe Catherine să fie dezamăgită când nu-l găsise acolo după ce intrase. Fusese condus într-o încăpere din spate, împreună cu prietena sa, astfel încât ea nu putuse să-i răspundă impoliteții în acea după-amiază. Cassie era și ea nepoliticoasă acum, uitându-se așa la el, dar era fermecător cu frumusețea lui, cu părul blond cu reflexe roșcate, ochi de culoarea smaraldelor, verde-închis, obraji rași și fini, fără vreo imperfecțiune, și un costum impecabil din trei piese, de culoarea cărbunelui.

– Domnișoară? repetă el.

– Nu, replică Cassie tăios.

Reuși să-și controleze stingherealа de a fi întrebată de două ori, consolându-se că era probabil obișnuit ca femeile de toate vârstele să-l privească atât de intens. Se întrebă unde era însoțitoarea lui în această seară, și dacă era într-adevăr întreținuta lui.

– Sunteți sigură că nu ne-am mai întâlnit?

– Foarte sigură, îl asigură Cassie. Frecventăm pur și simplu același atelier de croitorie.

El zâmbi atunci.

– Ah, da, tânăra domnișoară însoțită de babornița.

Ea își arcui o sprânceană. El era constant în comportamentul său insultător.

– Babornița aceea era mama mea. Aroganța vă face atât de nepoliticos, domnule, sau pur și simplu nu știți mai mult?

– De fapt este o formă de artă, iar cunoscutele mele găsesc asta incitant.

Cassie avea sentimentul că el chiar credea asta. Aproape că izbucni în râs, dar se abținu. În schimb, îl avertiză:

– Veți avea parte de o provocare adevărată, domnule, dacă mai rămâneți în zonă, deoarece mama își va despacheta probabil pistolul dacă vă va găsi stând de vorbă cu mine.

Crezuse că asta avea să-l facă să-și vadă de drum, însă el o privi condescendent și intră în jocul ei, întrebând:

– Mama dumitale poartă pistol?

– Doar atunci când vine în oraș.

– Dar St. Louis nu este periculos.

– De aceea-l ține împachetat. De obicei îl poartă la ea.

– Nu-mi spuneți că sunteți din vest.

Cassie se miră de surprinderea bruscă a bărbatului.

– Și dacă am fi?

– Mi se pare fascinant, replică el, iar ea nu se îndoi nici pentru o clipă de sinceritatea interesului său. Ați văzut vreodată indieni adevărați? Sau vreun duel de stradă, despre care am tot auzit?

Ea nu avea de gând să răspundă la așa ceva. Mai întâlnise și altă dată oameni ca el, avizi să audă despre „vestul sălbatic", dar care nu ar fi vrut niciodată să-l experimenteze singuri. Chiar și cu explozia de noi orașe care apăreau odată cu extinderea căii ferate, orașele ridicate în funcție de zăcămintele de aur și argint descoperite, orașele de fermieri, toate aflate acum la distanță de doar câteva zile cu trenul, oamenii ca el nu-și părăseau orașele lor civilizate și sigure pentru a le vizita pe cele din vest, deși le plăcea să audă povești despre frontiera primitivă și toate aspectele ei sângeroase.

Se hotărî să fie răutăcioasă și să răspundă până la urmă.

– Vedem uneori bande de indieni renegați, dar nu fac decât să deranjeze coloniștii izolați sau câte-o diligență. Nu mai cauzează probleme așa cum o făceau mai demult. Dar eu am fost implicată într-un duel chiar luna trecută. S-a terminat totul prea repede pentru a fi interesant, și nu glonțul meu a fost cel fatal. Onoarea i-a revenit unui pistolar pe nume Angel. De fapt, i se spune Îngerul Morții. Ați auzit vreodată de el?

– Nu pot spune că am auzit, răspunse el. De ce „Îngerul Morții"?

– Pentru că nu ratează niciodată și trage mereu pentru a ucide. Își pierduse însă suficient timp fiind meschină. Acum, dacă mă scuzați, domnule...

– Bartholomew Lawrence, dar prietenii îmi spun Bart. Iar dumneavoastră sunteți?

– Cassandra.... Angel.

Făcuse o pauză prea lungă înainte de „Angel" Expresia lui arăta că se îndoia de adevărul spuselor ei. Ei nu-i păsa ce credea el. Nu făcea decât s-o împiedice, iar timpul i se apropia de sfârșit. Catherine apăruse deodată la intrarea în sala de mese și o căuta cu privirea prin hol.

– Dar pentru dumneavoastră ar fi doamna Angel, adăugă Cassie, tăios acum, de vreme ce era enervată pe ea însăși pentru că stătuse de vorbă cu bărbatul.

Se îndepărtă fără ca el să mai spună vreun cuvânt. Mai avea cam zece secunde să întrebe de mesaje la recepție, înainte ca mama ei să i se alăture. Făcu asta și fu uimită când i se înmână un bilet. Cassie tocmai reușise să îl ascundă când Catherine ajunse în spatele ei. Trecuse chiar pe lângă Bartholomew Lawrence, fără să-l recunoască.

– Ce faci, Cassie?

Cassie se întoarse și-l văzu pe Lawrence acolo unde-l lăsase, la o distanță de la care le putea auzi.

Însă, dacă se pricepea la ceva, era la a găsi scuze ridicole sub impulsul momentului.

– Am verificat dacă Angel a ajuns deja, mamă. Apoi adăugă cu subînțeles: Acuma este unul din acele momente în care prezența lui ar prinde bine.

Catherine îi urmări privirea până la Lawrence și înțelese imediat. Bărbatul izbucni în râs, auzind-o pe Cassie, deși plecă, totuși.

Dar Catherine era acum vizibil supărată.

– Te-a deranjat cumva?

– Nu chiar. M-a recunoscut imediat și a deschis o conversație, prezentându-se.

– Și-a cerut scuze?

– Am făcut aluzie că ar trebui, dar spune despre nepolitețea lui că este o formă de artă, evident una pe care se străduiește să o perfecționeze. Oricum, mi s-a părut suficient de enervant, așa că am încercat să-l sperii cu Angel. Nu m-a crezut.

– Trebuie să-l vezi pe pistolarul acela al tău pentru ca să înțelegi că e un ucigaș cu sânge-rece.

– Nu e...

– Nu contează, o întrerupse Catherine și porniră spre scări. Dar cu siguranță îmi voi despacheta pistolul.

Capitolul 31

Numele detectivului era Phineas Kirby. Își închiriase o cameră în același hotel, de fapt chiar la același etaj. Cassie nu se grăbi însă spre camera lui de îndată ce citi biletul. Oricât de mult ar fi urât să-i deranjeze bărbatului somnul, ura și mai mult gândul de a-i explica mamei sale de ce angajase un detectiv.

Așteptă așadar până când Catherine se culcă. Nu voia să-și asume nici un risc. Se pregăti ea însăși de culcare și rămase în pat câteva ore, în caz că mama ei nu putea dormi și voia să vină să stea de vorbă puțin – mai făcuse asta și altă dată.

Era trecut puțin de miezul nopții când Cassie se îmbrăcă din nou și părăsi cu prudență camera de hotel. Găsi camera domnului Kirby la capătul îndepărtat al holului. Ciocăni atât de încet, încât dură un timp până auzi mormăituri de cealaltă parte a ușii. Câteva momente mai târziu, aceasta se întredeschise și un bărbat foarte deranjat, îmbrăcat într-un halat galben pufos, cu șosetele ițindu-se de sub tivul lung al acestuia, se pregăti să se răstească la ea. Era de vârstă mijlocie, mai degrabă corpolent, cu trăsături comune și ochi albaștri, pătrunzători.

Probabil se răzgândise cu privire la răsteală după ce o privise cu atenție.

– Îmi pare rău, domnișoară. Am crezut că faceți parte din personalul hotelului. V-ați rătăcit?

– Nu, domnul. Sunt Cassie Stuart. Eu v-am rugat să veniți.

El se încruntă din nou.

– Știți cât este ceasul, domnișoară Stuart?

Ea tresări.

– Da, știu, dar nu am putut aștepta până dimineață. Sunt aici cu mama, și aș prefera ca ea să nu știe că v-am angajat. Nu-i place soțul meu, înțelegeți, iar asta are legătură cu el.

Phineas oftă.

– Atunci mai bine ați intra și ați ocupa un loc.

În fața șemineului erau două scaune. El aruncă încă un buștean pe foc înainte de a se așeza pe scaunul pe care îi atârnau hainele. Luă jacheta de pe spătarul scaunului și căută până găsi un carnețel într-unul din buzunarele interioare.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară Stuart? Începu să scrie în grabă încă în timp ce vorbea.

Cassie se așeză pe scaunul din fața lui.

– Aș dori să-i găsesc pe părinții soțului meu.

– Au dispărut?

– Nu chiar, spuse ea. Și de fapt nu este chiar soțul meu – adică este, dar vom divorța în curând. La vederea sprâncenei lui ridicate, îl asigură. Nu are de-a face cu asta. Aș vrea doar să-l reunesc cu familia lui, este un fel de cadou de rămas-bun.

– Foarte lăudabil din partea dumitale, remarcă el. Cum îi cheamă pe acești oameni?

– Asta este partea dificilă. Era prea mic să-și amintească numele lor. Vedeți, a fost răpit de către un muntean chiar din acest oraș acum vreo douăzeci și ceva de ani și și-a petrecut următorii nouă ani într-o cabană izolată din Rocky Mountains. Nu este sigur dacă avea cinci sau șase ani când a fost răpit. Iar părinții lui nu erau de aici. Își amintește un drum cu trenul, așa că erau fie în trecere, fie veniseră într-o vizită.

– Era cu ambii părinți?

– Probabil că nu. Nu-și amintește ca tatăl lui să fi fost prin preajmă prea mult.

– Ei bine, cel puțin avem numele băiatului. Phineas spusese acest lucru ca și cum ar fi fost un lucru sigur.

Cassie îi zâmbi, neajutorată.

– Nu chiar. Folosește numele Angel deoarece așa își amintește că-i spunea mama lui.

Detectivul păru surprins.

– Asta este ciudat, spuse el, mai mult pentru sine. După un moment de gândire, întrebă: Sunteți sigură că nu vreți să-l găsiți mai degrabă pe el?

– Nu, pe el știu unde să-l găsesc. Mi-ar plăcea să-i găsesc părinții, pe amândoi dacă sunt încă în viață. M-am gândit că cineva trebuie să-și amintească o asemenea tragedie întâmplată unui băiețel

dispărut și niciodată găsit. Eu nu aș ști cum să caut pe cineva care ar putea ști ceva despre asta. Nici Angel nu a reușit, de vreme ce s-a întors aici după ce răpitorul lui a murit, dar nu a avut norocul să afle nimic. Cassie oftă. Știu că nu sunt prea multe informații...

– Dimpotrivă. Ar trebui să am numele pe care le căutați într-o zi sau două. S-ar putea să dureze mai mult să aflu o adresă a acestor persoane, dar agenția mea dispune de resurse excelente în aproape toate statele, iar telegraful îmi simplifică enorm munca. Este o invenție excelentă. A ajutat la prinderea multor criminali. Începu apoi să murmure din nou pentru sine. Angel? Mă întreb câți poartă numele acesta de partea asta a fluviului Mississippi.

– Poftim?

– Nimic, doamnă. Phineas se ridică și o conduse la ușă. Sper să nu vă supărați dacă încep să lucrez la asta dimineață.

Ea roși.

– Desigur. Îmi pare rău pentru ora târzie, dar nu este ușor să plec de lângă mama în timpul zilei, și nu aș mai avea liniște dacă ar afla ce fac. *Chiar* nu-l place pe soțul meu.

– Așadar, ea este cea care insistă cu divorțul?

– Da, dar era deja o hotărâre comună, de vreme ce ne-am căsătorit accidental.

– Ăsta e un nou mod de a prezenta lucrurile.

– Vă puteți gândi la un nume mai bun pentru o căsătorie făcută sub amenințarea pistolului? întrebă ea.

El rânji.

– Presupun că nu. Înțeleg de ce ați dori să divorțați. Nu poate fi ușor să fiți căsătorită cu un pistolar, nici măcar pentru o perioadă scurtă.

– De unde știți că este pistolar?

– Cu un nume ca Angel... am ghicit.

Cassie era impresionată. Bărbatul era evident un geniu, iar banii ei aveau să fie bine cheltuiți.

Phineas nu era un geniu, însă fusese trimis aici direct de la ultima lui misiune, din Denver, iar în tren se așezase lângă un pistolar pe nume Angel. Petrecuse o oră plăcută, punându-i bărbatului întrebări, instinctul spunându-i că oricine care arăta ca Angel trebuia să fie pe lista cuiva. Instinctele lui îl înșelaseră din acest punct de vedere, iar

el ajunsese foarte aproape să fie împușcat pentru insistența sa, dar îi plăcea să trăiască periculos, altfel nu și-ar fi ales această meserie.

Nu se întoarse la culcare. O oră mai târziu, după ce încercase la alte trei hoteluri și avusese noroc la cel de-al patrulea, bătea el însuși la o ușă.

Un pistol îi apăru în față de îndată ce ușa se deschise. El se holbă la țeava acestuia înainte de a-l privi pe bărbatul care îl ținea.

– Tocmai v-am întâlnit soția, spuse Phineas pe un ton plăcut.

– Ce?

– Este aici, în St. Louis.

– Pe naiba. Este pe drumul spre Wyoming.

Phineas zâmbi.

– O doamnă micuță, cu ochi gri-argintii mari?

Angel lăsă jos pistolul, mișcare însoțită de o înjurătură. Ajunsese la jumătatea drumului spre Wyoming înainte de a decide că prefera să nu fie în Cheyenne când Cassie ajungea acasă. Distanța fizică nu îl ajutase însă să și-o scoată din minte, așa că revenise în St. Louis, încercând încă o dată să-și găsească mama. Acesta era unul dintre motivele pentru care era acolo. Celălalt era faptul că se gândise se se îndepărteze de soția sa – și de afurisitele acelea de hârtii de divorț.

– Presupun că ați spus adevărul când mi-ați povestit că nu aveți alt nume în afară de Angel, spunea Phineas. Cel puțin, nu unul pe care să-l cunoașteți. Îmi pare rău că v-am bătut la cap.

– Încă o faci, spuse Angel pe un ton neplăcut. De data asta ce mai vrei, Kirby?

– Doar niște informații. Soția ta m-a angajat să-ți găsesc părinții. Ar fi de ajutor dacă...

– *Ce* a făcut? explodă Angel. Nu pot crede că femeia asta se amestecă din nou în ceva atât de curând. Nici măcar nu a putut aștepta să ajungă acasă. Iar de data asta se amestecă în treburile *mele!*

Phineas se legănă pe călcâie. Îi plăcea să vadă reacțiile oamenilor. La auzul cuvântului sau al frazei potrivite, oamenii se manifestau în cele mai fascinante moduri. Nu se așteptase totuși ca bărbatul din fața lui să-și piardă controlul. Asta demonstra că fiecare avea cel puțin o slăbiciune.

Phineas încercă din nou.

– M-ar ajuta dacă mi-ai oferi o descriere a părinților dumitale și orice altceva îți amintești despre ei.

Ochii negri, plini de o încărcătură emoțională, se ațintiră asupra detectivului.

– Ea te-a angajat. Află-ți informațiile de la ea.

– Oare de ce bănuiam că nu vei coopera? replică Phineas. Sunt părinții dumitale, dar presupun că tânăra cu care te-ai căsătorit este singura care vrea să fie găsiți.

– În regulă, Kirby, te-ai făcut înțeles, spuse Angel neplăcut. Nu-mi amintesc de tatăl meu, dar mama avea părul negru, cârlionțat și ochi închiși la culoare.

Phineas își scoase carnețelul înainte să întrebe:

– La fel de închiși ca ai tăi?

– Nu. Cred că erau căprui.

– Avea vreo cicatrice sau vreun semn distinctiv?

– Nu, din câte-mi amintesc.

– Dar ceva despre vârsta sau naționalitatea ei?

– Era tânără și drăguță.

– Toate mamele sunt drăguțe în ochii copiilor lor de cinci ani. Avea vreun accent poate?

– Dacă avea, atunci l-aș fi avut și eu și nu aș fi observat vreo diferență. Angel făcu o pauză, arătând ușor stingherit. Acum că ai menționat asta, îmi amintesc că Old Bear mi-a spus că vorbesc ciudat atunci când m-a luat. Sigur, nici el nu vorbea prea grozav, așa că poate totuși nu aveam nici un accent.

– Atunci, adăugă Phineas cu o privire încruntată. Dar, desigur, ești produsul propriei creșteri, care îmi închipui că a fost destul de primitivă.

– Nu am probleme în a mă face înțeles, spuse Angel pe un ton clar amenințător.

Phineas chicoti.

– Nu-mi imaginez că ai avea. Pistoalele vorbesc întotdeauna mai tare decât cuvintele. Reveni apoi la subiect. Acum, prima mea ipoteză ar fi că, dată fiind culoarea pielii dumitale, ești pe jumătate indian, dar nu ai structura osoasă necesară, iar munteanul care te-a răpit ar fi trebuit să vorbească suficient limba indiană pentru a nu remarca dacă ai fi vorbit vreunul din dialecte. A doua ipoteză este că ești spaniol, poate pursânge. Oricum, probabilitatea ca ea să fi fost străină mă va ajuta să restrâng interogatoriile, în cazul în care nu reușesc să găsesc vreun ziar vechi.

– Chiar crezi că într-un oraș de asemenea dimensiuni dispariția unui copil ar fi fost menționată în ziare?

– Absolut. Problema va fi găsirea unuia care păstrează edițiile vechi. Cele mai multe nu-și permit să închirieze spațiu de depozitare, deși unele fac eforturi să-și păstreze măcar primele pagini. Apoi există, desigur, situația în care ziarele apar și dispar, ca oricare alte afaceri. Dar, cum spuneai, este un oraș mare și a fost astfel mult timp, așa că, dacă am puțin noroc, voi găsi cel puțin un ziar care rezistă de vreo douăzeci de ani.

– Cu norocul meu, va fi unul care nu păstrează edițiile vechi.

– Te simți lipsit de noroc zilele astea?

Angel mormăi doar, făcându-l pe Phineas să izbucnească în râs.

– Ei bine, norocul dumitale este pe cale să se schimbe. Asta este una dintre cele mai ușoare misiuni ale mele. Ce-mi mănâncă mult timp este găsirea indivizilor certați cu legea, care nu vor să fie găsiți. Cazul acesta nu-mi va lua deloc mult timp.

Angel nu avea de gând să-și țină respirația.

– Dacă îi găsești, adu-mi mie nota de plată. Nu am de gând sa-i mai datorez ceva femeii cu care m-am căsătorit.

– Mă îndoiesc că va aprecia asta. Părea să aștepte cu nerăbdare să-i găsească pentru tine.

– Păcat.

– Dar este o problemă de etică la mijloc. Ea m-a angajat prima dată.

– Atunci te concediez în numele ei și te angajez în numele meu. Din câte am auzit, un soț poate face încă asta.

– Până divorțează, poate.

– Ieși afară, Kirby!

Phineas plecă chicotind. Angel trânti ușa în urma lui. Câteva momente mai târziu, totuși, îl lovi cu putere realizarea faptului că Cassie era aici, în oraș, probabil la doar câteva străzi distanță – iar afurisitul lui de trup reacționă din plin la această informație.

Capitolul 32

– Am divorțat deja?

Cassie se trezi speriată, cu ecoul vocii tărăgănate sunându-i în urechi.

– Poftim?

– Am divorțat deja?

Știu de îndată cine era, însă nu-i venea să creadă că era acolo.

– Angel?

Mâna lui îi alunecă în păr în timp ce trupul lui cobora peste al ei.

– Răspunde-mi la întrebare, Cassie.

– Nu am divorțat.

– Ești...

– Nu! îl asigură ea repede. Doar că nu am avut încă timp...

Gura lui coborî peste a ei, tăindu-i restul explicației. Era evident că nu-l interesau scuzele ei tocmai acum. Ceea ce-l interesa cu adevărat era învelit în cămașa de noapte din flanelă.

– Cum se face că nu dormi dezbrăcată?

Era o întrebare născută din frustrare, nu una pe care o doamnă să o ia în serios. Cassie răspunse oricum:

– Dorm dezbrăcată vara.

El gemu, știind perfect că imaginea ei goală avea să-l bântuie. Limba lui pătrunse adânc în gura lui Cassie, făcând-o să geamă, drept răspuns. Dură un timp până reușiră să respire din nou.

– Ai cele mai moi și dulci buze pe care le-am gustat vreodată, spuse el, cu gura încă lipită de a ei.

– Vocea ta mă gâdilă, Angel.

– Dar gura mea ce-ți face?

– Mă face să mă simt slăbită.

Gura lui se mută spre lobul urechii.

– Și mai cum?

– Și fierbinte, șopti ea.

– Dumnezeule, Cassie, o să explodez dacă nu intru în tine acum.

– Atunci ce mai aștepți?

El râse și o sărută din nou. Se rostogoli apoi lângă ea, pentru a-i putea înlătura păturile cu care era acoperită. Ea își sfâșie partea de sus a cămășii de noapte, rupându-și trei nasturi în graba de a scăpa de ea. El își smulse cămașa din pantaloni și își trimise nasturii pe podea și pe pat, alături de ai ei. În câteva secunde fu din nou deasupra ei, făcând-o să se scufunde în saltea. Brațele și picioarele ei i se înfășurară în jurul trupului lui, ținându-l strâns. Apoi o pătrunse, adânc, iar pulsația aceea familiară sosi atât de repede, încât îi făcu toate simțurile să explodeze, palpitând în jurul lui, făcându-l și pe el să ajungă la punctul culminant deodată cu ea.

Cassie își coborî încet picioarele. Degetele ei alunecare pe piele. Angel purta încă cizmele și pantalonii. Își dori să râdă, dar se simțea ca și cum i-ar fi venit să plângă.

Dumnezeule, ura realitatea care-și ițea capul după trecerea valului de pasiune. Își dorea ca măcar o dată să stea departe. Dar asta era ca și cum și-ar fi dorit ca iarna să se termine în ianuarie. Ambele erau acolo pentru a rămâne.

Acest lucru o enerva teribil. În acel moment o enerva și Angel. Dar cel mai mult o deranja faptul că nu-și scosese cizmele din picioare.

Îi transmise asta, spunându-i pe un ton tăios:

– Data viitoare dă-ți jos cizmele.

– E Marabelle aici?

– Nu.

– Atunci mi le dau jos acum.

– Nu, nu ți le da. Nu rămâi aici.

– Încă nu sunt gata să plec, Cassie. Iar ce am avut acum a fost prea intens. Trebuie să încercăm din nou, mai încet și mai blând.

Ea simți fluturi în stomac ca răspuns la cuvintele lui. Își înăbuși însă sentimentul.

– Nu încercăm nimic, îi spuse ea bătoasă. Trebuie să ieși de aici înainte ca mama să te audă și să vină încoace cu pistolul încărcat.

– Unde e?

– În camera alăturată.

– Atunci va trebui să facem liniște, nu?

– Angel...

Gura lui veni înapoi, alunecând peste a ei cu o îndemânare chinuitoare. Nu trebuia să se lase furată de data aceasta.

Nu putea.

Se lăsă, însă. Îi fusese prea dor de el, îl dorise prea mult pentru a putea fi rațională acum. Pe lângă asta, de când el plecase, fusese bântuită de gândul că nu avea să-i mai simtă niciodată atingerea.

Acum atingerea lui îi înfrângea și ultima rezistență, odată cu mângâierea ușoară a sânilor și a abdomenului ei. Mâna lui îi lăsa în urmă pielea de găină; sfârcurile i se întăriră, pline de furnicături. Tocmai avusese cea mai incredibilă explozie de pasiune imaginabilă, însă trupul ei se pregătea să o trăiască din nou. Angel nu o grăbi în nici un fel. Spusese că vrea să fie încet și blând, și exact așa o făcu.

Înainte ca el să termine, Cassie era sigură că-i cunoștea trupul mai bine decât ea însăși. Nici o bucățică nu fusese lăsată neatinsă. La un moment dat, Angel chiar o întorsese cu fața în jos și coborâse cu limba pe spatele ei. Dinții lui îi mușcară ușor fesele, provocându-i un hohot de râs, pentru că-și amintise de obiceiul lui Marabelle. Limba lui trasă apoi cercuri în dosul genunchilor ei. Nu știuse niciodată câte zone sensibile avea. El le găsi pe toate, condus de gemetele și fiorii ei de plăcere, în timp ce mâinile îi alunecară sub ea, tachinând cele mai cunoscute zone dătătoare de plăcere.

Aproape că răsărise soarele când Angel termină în sfârșit cu ea. Cassie era prea sătulă pentru a mai simți vreun resentiment. Angel avusese dreptate. Prima dată se terminase prea repede. Restul... Dumnezeule, omul era la fel de priceput în pat ca și cu pistolul.

Nu-și dorea nimic mai mult în acest moment decât să adoarmă, dar nu îndrăznea să o facă cât timp Angel mai era acolo. Însă el nu părea grăbit să plece, iar ea nu avea inima să-l zorească.

Stătea întins lângă ea, cu brațele încrucișate sub cap, cu ochii închiși, dar ea știa că nu dormea. Pe buzele lui plutea urma unui zâmbet. Se întrebă numai pentru un moment despre ce era zâmbetul. Angel era imaginea leită a unui bărbat satisfăcut, de ce să nu fi zâmbit? Făcuse așa cum dorise – întru totul. Ea nu-i putea purta pică pentru acest lucru. Și ei îi venea să zâmbească. Asta până când o lovi realitatea – din nou.

Avea de înfruntat din nou posibilitatea unei sarcini și o nouă întârziere a divorțului. Nu ar fi deranjat-o atât de mult dacă nu ar fi trebuit să-i explice mamei ei întârzierea. *Acest* lucru nu avea să fie ușor.

Simplul gând la înfruntarea cu mama îi strică leneveala plăcută. Nefericirii îi plăcea compania, așa că se grăbi să strice și dispoziția lui Angel.

– Știi că acum va trebui să aștept din nou înainte de a putea obține divorțul.

Umerii lui se ridicară ușor.

– Ce mai contează încă o lună?

El era cel care dorea divorțul. Cum îndrăznea să pară atât de indiferent în legătură cu momentul obținerii acestuia? Însă nu terminase.

– De ce nu ai început deja procedurile?

– Am fost prea ocupată.

El se întoarse și se uită la ea.

– Prea ocupată ca să tai legăturile dintre noi? Ar fi trebuit să găsești timp, drăguță. Nu ne face nici unuia bine să mă lași să am asupra ta drepturi cărora nu le pot rezista.

Acum părea să fie iritat. Cassie deveni defensivă.

– Ce faci aici, Angel?

– Asta era întrebarea mea, replică el. De ce nu ești acasă deja, ascunsă bine la ferma ta, unde nu pot ajunge la tine?

Reușise să „ajungă" la ea în această seară, ceea ce-i aduse aminte de ceva.

– Apropo, cum ai reușit să intri în camera mea în noaptea asta?

– Întâi răspunde-mi tu, Cassie.

– De ce?

– Pentru că ultima oară când am verificat, eram mai mare și mai puternic decât tine, iar soțul este întotdeauna cel care primește primul răspunsurile.

Afirmația lui i se păru prea plină de îngâmfare pentru a o trece cu vederea.

– Unde ai auzit prostia asta?

– Vrei să spui că nu este adevărat?

– Nu în familiile pe care le cunosc eu, dar mai ales nu într-a mea.

– Vorbești despre mama ta, dar nu semeni deloc cu ea.

– Aș putea semăna, dacă mi-aș propune asta.

Angel răspunse cu un zâmbet neîncrezător și-i dădu cu un deget peste nas.

– Abilitățile tale de a minți nu s-au prea îmbunătățit, nu-i așa?

Cassie scrâșni din dinți.

– M-ai văzut având de-a face doar cu persoane cărora le-am greșit. Nu m-ai văzut având de-a face cu oameni care au greșit față de mine.

– Ca mine, Cassie? întrebă el cu blândețe.

Ea putea simți cum îi urca roșeața în obraji.

– Dacă aș fi simțit că ai greșit față de mine, Angel, aș fi făcut ceva în legătură cu acest lucru.

– Ce ai fi făcut?

– Nu ți-ar plăcea răspunsul meu sub impulsul momentului, așa că lasă-mă să mă gândesc puțin.

El izbucni în râs.

– Voi admite că tu *crezi* că ai putea fi la fel de formidabilă ca mama ta, așa că vom apela la încăpățânare, în schimb. Pot aștepta mai mult decât tine, drăguță, până când mama ta va bate la ușă.

Ea deschise gura pentru a-l acuza de cacealma, dar după ce se gândi puțin, decise că era mai înțelept să nu facă asta. Nu voia să-i vadă pe el și pe mama ei înfruntându-se din nou dacă putea evita asta, iar el *era* suficient de încăpățânat pentru a o face.

– La ce întrebare doreai un răspuns? întrebă ea morocănoasă.

Expresia lui se schimbă cu repeziciune, orice sclipire jucăușă dispărând de pe chipul său.

– De ce nu ai plecat acasă, unde ți-e locul?

– Când mama vrea să meargă la cumpărături, mergem la cumpărături, explică ea cu o ridicare din umeri.

– În miezul iernii?

– Și-a spus că de vreme ce eram oricum atât de departe de casă, un mic ocol nu avea să ne încurce prea mult socotelile.

– Iar St. Louis a fost alegerea ei?

– Nu, a fost alegerea mea.

– Așa mi-am închipuit și eu. Ce vreau să știu este cum de am ajuns în capul listei tale de oameni în a căror viață trebuie să te amesteci?

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea cu precauție.

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

Ea se ridică, făcând ochii mari. Nu avea cum să știe. Nu era posibil.

– Cum ai aflat?

– Detectivul tău a presupus că aș putea să-i ofer câteva informații în plus față de tine, așa că mi-a făcut o vizită în noaptea aceasta.

– Bărbatul ăsta e absolut uimitor, remarcă ea uluită. A reușit să te găsească în orașul acesta mare, când nici măcar nu știa că ești aici...

– Știa, îi tăie Angel vorba. Am venit cu același tren.

– Oh, spuse ea, puțin dezumflată. Ei bine, totuși...

– Nici un totuși, o întrerupse el tăios. De ce l-ai angajat, Cassie?

– Deoarece nu credeam că ai face din nou efortul de a-ți găsi singur părinții.

– Nu-mi datorezi nici un fel de favoare.

– Eu cred că da.

– Cum așa? întrebă el. Uiți ce am luat eu de la tine?

– Nu, spuse ea încet, cu obrajii din nou în flăcări. Dar nu știi ce ai făcut pentru părinții mei. Au ajuns la un fel de armistițiu în noaptea aceea în care i-ai încuiat în hambar – cel puțin acum vorbesc din nou unul cu celălalt.

Angel pufni. Era inutil să tot vorbească despre cine ce datora celuilalt.

– Lasă-mă să-ți spun cum stă treaba, Cassie. Nu vreau ca tu să angajezi detectivi în numele meu, așa că mi-am luat libertatea de a-l concedia pe Kirby în numele *tău*.

Ea se supără auzind asta.

– De ce ai făcut așa ceva? Nu vrei să-ți găsești părinții?

– Vreau doar să știu cine sunt. De aceea sunt aici. Dar eu voi fi cel care va afla acest lucru. Ai înțeles?

– Dar domnul Kirby poate ajuta.

– Ai dreptate cu asta, de aceea lucrează acum pentru mine, nu pentru tine.

Ochii ei se îngustară.

– Nu cred că-mi place aroganța nici un pic, Angel.

– Păcat.

– Și ce vrei să spui când afirmi că dorești să afli doar cine sunt? Vei merge să-i cunoști odată ce le afli identitatea, nu?

– Nu.

Acest răspuns o surprinse atât de mult, încât iritarea pe care o simțea față de el dispăru ca prin farmec.

– De ce nu?

– Pentru că suntem niște străini, nici măcar nu-mi amintesc de tatăl meu. Abia mi-o amintesc pe mama. Mă îndoiesc că aș recunoaște-o. Nu este ca și cum ea m-ar fi crescut.

– Te-a îngrijit timp de cinci sau șase ani.

– Apoi m-a pierdut.

Ea auzi amăreala din vocea lui tare și răspicat.

– O învinuiești pe ea pentru asta? Bătrânul acela te-a dus departe în munți, unde nu te putea găsi nimeni. Mama ta și-a ieșit probabil din minți de durere...

– Nu știi...

– Nici tu nu știi, îl întrerupse ea de data aceasta. Așa că trebuie să afli. Ce rău poate face asta? Cel puțin, las-o să afle că nu ai murit cu toți acei ani în urmă. Cel mai probabil asta a ajuns să creadă.

– Iarăși te amesteci, Cassie, spuse el pe un ton amenințător. Asta nu te privește pe tine.

– Ai absolută dreptate, replică ea rece, simțind din nou un val de iritare față de el. Iar acesta nu este dormitorul tău, așa că de ce nu pleci de aici?

– În sfârșit o sugestie cu care sunt întru totul de acord, răspunse el mânios, aruncând deoparte păturile și luându-și pantalonii de pe podea. Lasă-mă să-ți fac și eu una în schimb. Du-te acasă dacă nu vrei să mai folosesc din nou cheia de rezervă pe care o am.

– Voi pleca dimineață, îl asigură Cassie.

– Este deja dimineață.

– Atunci după-masă.

– Foarte bine! spuse el și se aplecă pentru a-i da un sărut adânc și neașteptat înainte de a-și culege restul hainelor și de a pleca.

Cassie rămase uitându-se țintă la basmaua neagră pe care o uitase în graba lui de a ieși din cameră, deoarece era pe jumătate

acoperită de pătură. Se aplecă după ea și o ridică la buze, care păstrau încă umezeala buzelor lui.

Reușise din nou să-l înfurie, deși asta nu era ceva nou. Dintr-un oarecare motiv, păreau destinați să se despartă așa. De ce o sărutase atunci, așa supărat cum era? O făcuse fără să se gândească, ca pe un lucru intrat în obișnuință – ca și cum nu s-ar fi putut abține. Nu reușea să-l înțeleagă nicidecum.

Capitolul 33

Bagajele lor ajunseră primele jos și fură duse la trăsura care aștepta să le ducă la gară. Angel le observă doar pentru că rămăsese acolo să le vadă plecând. Cinci minute mai târziu, Cassie și mama sa coborâră scările și se duseră direct la recepție pentru a-și plăti nota. Mama ei arăta ca și cum ar fi fost gata să smulgă capul oricui s-ar fi uitat greșit la ea. Nici Cassie nu arăta prea prietenoasă. Însă Angel nu plănuia să se apropie de ele. Dorise doar să se asigure că plecau în această zi.

Așteptase aproape opt ore pentru a afla acest lucru. Era evident că, după plecarea lui, Cassie adormise. El își petrecuse ziua stând în holul hotelului, urmărind scările, obosit și înfometat, de vreme ce își folosise toți banii pe care îi avea la el pentru a obține cheia de rezervă de la dormitorul lui Cassie, mituind recepționerul.

Noaptea trecută apucase să doarmă abia câteva ore înainte de a fi trezit de Kirby, care apăruse la ușa lui. De atunci nu mai ajunsese în pat – cel puțin nu pentru a dormi. Nu ajunsese nici în camera lui pentru a se spăla, așa că obrajii îi erau umbriți de barba crescută peste noapte, părul lui era încă încurcat din cauza degetelor lui Cassie, iar cămășii îi lipseau nasturii pe care îi pierduse în camera ei.

Conducerea hotelului trecuse de două ori pe la el, cerându-i să plece. Le înspăimânta oaspeții. Prima dată se apropiară de el doi bărbați în costume elegante. A doua oară veniseră patru. El le spusese același lucru tuturor. Nu avea de gând să plece decât după plecarea soției lui. Părea că ei se hotărâseră să nu mai insiste, deși verificaseră registrele, asigurându-se că soția lui era într-adevăr acolo. Însă pe el nu l-ar fi deranjat dacă ar fi insistat. Era într-o dispoziție din aceea.

Era într-o dilemă. O voia pe Cassie plecată, dar știa că până seara avea să-și dorească să fie din nou undeva unde putea ajunge la ea, în loc să fie la kilometri distanță. Era încă iritat pentru că se amestecase

în treburile lui, dar totuși își dorea să nu se fi despărțit supărați de data aceasta. Putea îndrepta asta înainte de plecarea ei, însă nu avea să o facă, pentru că era mai bine ca ea să rămână supărată pe el. Atunci nu ar mai fi întârziat cu divorțul.

El nu se putea întoarce în Cheyenne înainte că ea să divorțeze. Altfel ar fi fost prea aproape de ea, și noaptea trecută îi dovedise că nu putea fi atât de aproape fără să facă ceva în legătură cu asta. Așa nu ar fi reușit niciodată să divorțeze. În schimb, putea sfârși însărcinată cu copilul lui.

Gândul acesta îl străbătu ca un fulger, iar realizarea care veni cu el înrăutăți și mai mult lucrurile. Își dorea ca ea să-i poarte copilul. Era singurul mod în care putea rămâne cu ea pentru totdeauna, fără să mai discute despre divorț, putea recunoaște deschis asta. O dorea pe femeia aceea care se amesteca întruna în viețile altora mai mult decât dorise orice altceva vreodată.

Dar ea nu-și dorea asta. Așa că dorința lui de a o lăsa însărcinată cu copilul lui era detestabilă. Dar cine spusese că era un individ de treabă?

Tocmai atunci din sala de mese ieșiră doi bărbați care se îndreptară spre ieșirea din hotel. Angel nu i-ar fi observat dacă ei nu s-ar fi oprit exact în dreptul său, blocându-i vederea în direcția recepției. El nu obiectă. Oricum era pe cale să se mute de pe canapea, astfel încât Cassie să nu-l vadă dacă s-ar fi uitat în direcția lui. Acum nu trebuia să o facă... și la naiba cu toate. Nu avea de gând să-și refuze aceste ultime câteva momente în care putea savura imaginea ei. Avea să treacă prea mult până când o putea vedea din nou.

Se ridică pentru a se îndrepta spre un nou punct de observație, în spatele unei coloane grecești înalte, care susținea tavanul pe două niveluri al holului. Trebuia să treacă prin spatele celor doi bărbați pentru a ajunge acolo, și ajunse în spatele lor tocmai la timp pentru a-l auzi pe cel drăguț spunând:

– Își spune doamna Angel. La început abia am observat-o, dar acum... nu știu, are ceva care mă intrigă.

– Nu văd nimic, spuse prietenul lui cu o uimire sinceră, în timp ce se uitau amândoi la Cassie.

– Foarte bine, pentru că pe aceasta nu intenționez să o împart.

Angel trebui să-și amintească de plecarea cu adevărat a lui Cassie din St. Louis. Nu avea nici un motiv pentru a spune ceva. Avu totuși impulsul de a o face.

– Nici eu, spuse el, lucru care îi făcu pe ambii bărbați să se întoarcă spre el. Mâna lui se mișcă automat, împingând impermeabilul galben în spatele pistolului.

– Scuzați-mă, replică Bartholomew Lawrence, apoi se dădu cu un pas în spate, după ce îl privi cu atenție pe bărbatul care îi întrerupsese.

– Doamna este căsătorită, spuse Angel pe tonul său tărăgănat.

– Lui Bart se întâmplă să-i placă doamnele căsătorite, replică prietenul cu un rânjet, de vreme ce „Bart" nu-și mai găsea cuvintele, holbându-se la Angel.

– Dacă încearcă să-i placă de aceasta, este un om mort.

Bartholomew își dăduse seama, de îndată ce observase pistolul care se odihnea pe șoldul lui Angel, că acesta trebuia să fie bărbatul căruia Cassie îi spusese Îngerul Morții. După ultima remarcă a acestuia, leșină.

– Ah, la naiba, spuse Angel dezgustat.

Prăbușirea bărbatului în hol avea să atragă cu siguranță atenția lui Cassie și mamei ei, însă o privire aruncată în acea direcție îi spuse că ele plecaseră deja de la recepție. Se întoarse tocmai la timp pentru a le vedea pășind prin ușa hotelului și dispărând apoi din raza lui vizuală.

– Faci asta doar pentru a te distra, întrebă Phineas din spatele lui, sau pur și simplu nu te poți abține?

Angel îi mai aruncă o privire dezgustată omului întins pe jos înainte de a se întoarce spre detectiv.

– Ce vrei, Kirby?

Phineas râse.

– Presupun că nu te poți abține. Dar acum chiar ar trebui să-ți acoperi din nou pistolul. Poate că nu știi, dar orășenii devin nervoși când văd pe cineva înarmat, și care nu este un apărător al legii.

– Sunt obișnuit să-i tulbur pe cei din jur, replică Angel cu indiferență. Așa că dacă te-ai oprit doar pentru a-mi spune asta...

– Aș putea pomeni că arăți groaznic.

– Ai putea păstra și asta pentru tine.

Angel se întoarse să plece. Phineas îl urmă.

– Ești într-o dispoziție proastă, nu-i așa?

Angel îl ignoră.

– Poate că asta te-ar putea înveseli.

Flutură o bucată de hârtie în fața lui Angel. Acesta se opri, însă nu se întinse după hârtie. Phineas o trase înapoi când își dădu seama că era posibil ca Angel să nu știe să citească, ceea ce era foarte probabil, luând în considerare felul în care crescuse. Se hotărî totuși să nu întrebe.

– Ai găsit un ziar vechi? ghici Angel.

Phineas dădu din cap aprobator.

– Unul care avea un reporter foarte conștiincios pe atunci. Povestea a ajuns pe prima pagină, de fapt, aproape a umplut-o.

– Numele?

– Cawlin și Anna O'Rourke.

– *O'Rourke?*

– Exact aceasta a fost și reacția mea. Nu aș fi ghicit niciodată că ești irlandez. Toți irlandezii pe care i-am cunoscut – chiar și cei la a doua sau a treia generație – aveau măcar o urmă de accent galic, dar tu l-ai pierdut complet pe al tău.

– O'Rourke, spuse Angel, repetând din nou, lăsând numele să i se rostogolească de pe limbă.

Se putea obișnui repede cu un astfel de nume. Asta fusese tot ceea ce-și dorise, își aminti el, un nume pe care să-l adauge celui pe care îl avea deja, pentru că obosise al naibii de tare să le tot spună oamenilor „doar Angel". Însă nu se îndepărtă de detectiv atunci când acesta începu să-i povestească despre articolul din ziar.

– Anna O'Rourke a venit aici cu fiul ei pentru a-și vizita o prietenă din copilărie. Îmi pare rău să-ți spun că tocmai devenise văduvă. Tatăl tău, Cawlin O'Rourke, a fost un american la a doua generație și a lucrat ca supraveghetor al căilor ferate, probabil de aceea nu-ți amintești de el. O astfel de slujbă te poartă prin toată țara. Mama ta a imigrat aici din Irlanda și s-a căsătorit cu tatăl tău de îndată ce a ajuns în America. Se pare că îi era foarte dor de casă, iar când soțul ei a murit, s-a hotărât să te ducă înapoi în fosta ei țară. Dar înainte de asta voia să-și ia rămas-bun de la prietena ei. Reporterul a scris că Anna era aici de doar câteva săptămâni când fiul ei de patru ani, Angel, a dispărut de pe peluza din fața casei

prietenei ei, Dora Carmine. Într-un minut erai acolo, în minutul următor dispăruseși.

– Vrei să spui că numele meu chiar este Angel?

– Așa se pare.

– Dacă aveam doar patru ani pe atunci, asta înseamnă că acum am douăzeci și cinci de ani, nu douăzeci și șase, așa cum am crezut.

Phineas rânji.

– Este pentru prima dată când aud că cineva întinerește în loc să îmbătrânească. Oricum, povestea continuă cu descrierea felului în care ai fost căutat prin tot orașul și a recompenselor promise pentru găsirea ta. La început s-a presupus că te-ai rătăcit, ceea ce explică de ce nimeni nu s-a gândit să te caute în afara orașului. Am mai găsit o altă mențiune în ziar, datată la câteva săptămâni după eveniment, în care se spunea că încă lipsești și că orice informație despre tine avea să fie răsplătită cu generozitate. Probabil că jumătate din oraș te căuta.

– Care era numele prietenei mamei mele?

– Dora Carmine.

– Locuiește încă aici?

Phineas dădu din cap.

– Tocmai i-am făcut o vizită, pentru a confirma povestea din ziar.

– Nu i-ai spus despre mine, nu?

– Nu. I-am spus că vin de la biroul primarului și că fac un raport cu privire la creșterea numărului de infracțiuni din ultimii douăzeci și cinci de ani.

Angel își coborî privirea în podea.

– A spus dacă mama mai trăiește?

– Trăiește.

– Presupun că în cele din urmă s-a întors în Irlanda, așa cum intenționa?

– După câte spune doamna Carmine, Anna O'Rourke nu a plecat niciodată din St. Louis. A refuzat să renunțe la speranța că aveai să apari într-o zi, în viață. Trăiește la vreo nouă străzi de aici, într-unul din conacele vechi ale orașului. Acum aproximativ optsprezece ani s-a căsătorit cu un bancher bogat. El era văduv și avea doi copii. Anna i-a mai dăruit câțiva, așa că ai o soră și niște frați vitregi.

Până în ziua de astăzi, oferă o recompensă bogată pentru informațiile despre tine.

Angel îl privi cu subînțeles.

– Sper că nu te-ai gândit să ceri recompensa.

– Deja mi-am călcat etica o dată în cazul acesta. Nu aveam de gând să o mai fac o dată.

– Foarte bine.

Phineas se încruntă.

– Sună ca și cum te gândești să nu te duci să o vezi.

– Nu mă duc. Are o nouă familie. Nu văd nici un motiv pentru a o deranja.

Phineas îl privi lung timp de un moment, înainte de a ridica din umeri.

– Probabil că ai dreptate. Până la urmă nu este decât mama ta. Ce mai contează dacă nu află niciodată ce s-a întâmplat cu primul ei născut?

– Ce s-a întâmplat cu el nu este drăguț.

– Adevărul este rareori la fel de rău pe cum și-l poate imagina cineva. Probabil și-a imaginat ceva mult mai rău.

Angel se încruntă.

– Mai rău decât ceea ce sunt eu? Nu prea cred.

– Nu ești cam dur cu tine? În comparație cu unii dintre criminalii pe care i-am găsit eu, ești un sfânt. Ai fost dus în vest fără voia ta, dar te-ai adaptat. Aș spune că te-ai descurcat bine.

– Cine te-a întrebat?

Phineas renunță să mai insiste, întinzându-i bucata de hârtie.

– Adresa e aici, dacă te răzgândești cumva. Voi aduce nota de plată a agenției la hotelul tău. A fost interesant, Angel O'Rourke.

Capitolul 34

– *Acum* putem vorbi?

Cassie se lăsă pe spate pe canapeaua plușată, în timp ce trenul pleca din stație. Se simțea recunoscătoare că vagonul Pullman al mamei ei tocmai sosise la gară în această dimineață, altfel Catherine ar fi avut un alt motiv pentru a se plânge pe parcursul următoarelor zile. Putea fi de asemenea recunoscătoare că mama ei tăcuse atât de mult timp, după ce intrase dimineață în dormitorul lui Cassie și o găsise prea obosită pentru a se trezi, cu cămașa de noapte încă pe podea și nasturii împrăștiați peste tot – nasturi care nu erau toți la fel.

Cassie nu spusese decât:

– Vreau să plec acasă astăzi, mamă, dar mai întâi trebuie să dorm puțin.

– Vrei să-mi spui de ce?

Catherine era sarcastică. Desigur că aștepta o explicație. Nu se aștepta însă la răspunsul lui Cassie.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

În mod uimitor, o lăsă pe Cassie să adoarmă și nu spuse nimic atunci când aceasta se trezi, în afară de:

– Am aranjat deja ca hainele noastre noi să fie trimise acasă când vor fi gata.

Dar Cassie știuse că nu avea să treacă întreaga zi fără a satisface curiozitatea mamei sale. Intenționa totuși să evite adevărul, dacă era posibil.

– Despre ce vrei să vorbim, mamă?

– Putem începe prin a-mi explica de ce suntem în tren acum, în loc să fim abia săptămâna viitoare.

– Ne-am ales hainele, am terminat cu toate probele. Voiai cu adevărat să mai rămânem și să avem de cărat toate acele bagaje? Cu vremea atât de rece nu ne-am fi putut oricum bucura prea mult de oraș.

Te-ai fi plictisit deja până mâine și ai fi sugerat probabil chiar tu să ne întoarcem acasă.

– Nu mă plictisesc niciodată în oraș, fie că este cald, fie că este rece, și de altfel nici tu. Vrei să mai încerci o dată? Sau mai bine evităm alte tentative de scuze și ne mulțumim cu adevărul?

– Ce te face să crezi...

– Am ochi, iubito. Ți-am văzut pistolarul în holul hotelului.

Și Cassie îl văzuse, dar de când îl întâlnise pe Angel, galbenul strălucitor îi atrăgea mereu privirea, așa că nu existase nici o șansă nu vadă impermeabilul său galben dimineață. Nu lăsase să se vadă că-l observase, nici măcar nu se uitase în direcția lui. Știa de ce era acolo – pentru a se asigura ca ea pleca din St. Louis –, iar gândul acesta o făcu din nou să se înfurie.

– De ce te-a urmărit până în St. Louis? dori Catherine să știe.

– Nu m-a urmărit. A venit aici din motive care nu au nici o legătură cu mine.

– Ai știut că vine?

– Nu.

– Urăsc coincidențele de felul ăsta, spuse Catherine oftând. Nu sunt naturale.

– Cam ca și soarta?

Catherine îi aruncă lui Cassie o privire aspră, refuzând să admită că soarta avea ceva de-a face cu situația prezentă.

– A venit astă-noapte în camera ta, nu-i așa?

– Da.

– Și?

Cam atât cu evitarea adevărului.

– Angel are o problemă cu ignorarea drepturilor sale legale de soț atunci când sunt în apropiere. Nu pare să se poată abține.

– Ticălosul....

– Iar eu am o problema cu a-i refuza aceste drepturi.

– Cassie...!

– Așa că a sugerat să plecăm acasă.

Afirmația o făcu pe Catherine să se oprească.

– *El* a sugerat asta? Vrei să spui că are totuși o conștiință?

– Nu este amuzant, mamă.

– Nici nu intenționam să fie, iubito.

– Oricum, a fost foarte arogant închipuindu-și că-mi poate da ordine.

– Toți soții au tendința de a-și închipui acest lucru. Nu am înțeles niciodată de ce. Deși în Wyoming femeile au obținut dreptul de a vota, de a servi ca jurați în cadrul proceselor și chiar de a se mândri cu prima femeie aleasă judecător de pace din toată țara, soții tot au impresia că ceea ce spun ei este literă de lege.

– Tata nu a fost niciodată așa.

– Tatăl tău a fost o excepție. Apoi Catherine izbucni în râs. Iar familia Summers este o altă excepție. Știm cu toții cine poartă pantalonii în familia *aceea*, iar aceștia i se potrivesc foarte bine.

– Nu-i drăguț ce spui, mamă. Și nu este adevărat. Aș spune că amândurora li se potrivesc pantalonii. Dacă au opinii diferite despre ceva, discută până își rezolvă problema. Nici unul dintre ei nu spune în mod arbitrar „fă așa", crezând că totul s-a rezolvat.

– Chase Summers nu ar fi niciodată atât de prost, spuse Catherine rânjind. Dar în regulă, recunosc că *uneori* Jessie merge în vârful picioarelor în jurul lui. Totuși, de cele mai multe ori trece cu totul peste el.

– Doar pentru că el o lasă, insistă Cassie. Există o diferență.

Catherine se încruntă deodată din nou.

– Cum de ne-am îndepărtat atât de mult de subiect?

Cassie își dori ca mama ei să nu fi observat asta.

– Discutând despre bărbații despotici. Și înainte de a ne face pe amândouă să ne simțim stingherite întrebând asta, *da, va trebui* să aștept din nou înainte de a divorța.

Angel ciocăni în ușa din față a casei masive de piatră. Știa că nu ar fi trebuit să fie acolo. Se aranjase. Era cât de prezentabil putea fi cineva care nu-și tăiase părul, lucru pe care nu avea de gând să-l facă înainte de venirea primăverii. Nu ar fi trebuit să fie aici. Dar avusese de ales între a veni aici sau a se îmbăta criță pentru a și-o scoate din minte pe micuța lui soție. Nu îi venea să se îmbete.

Ușa se deschise. Un bărbat cu părul cărunt cârlionțat și cu favoriți, îmbrăcat într-un costum formal, stătea în pragul acesteia. Pielea lui era atât de închisă la culoare, încât părea neagră.

– Vă pot ajuta, domnule?

– Aș vrea să vorbesc cu stăpâna casei, îi spuse Angel.

– Cine este, Jefferson? întrebă o altă voce, care se dovedi a-i aparține unui bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu părul blond și ochii verzi.

– Nu știu exact, domnule Winston. Domnul acesta a cerut să vorbească cu stăpâna Anna.

Ochii verzi se îngustară privindu-l pe Angel cu mai multă atenție.

– Aș putea afla ce treabă aveți cu soția mea?

– Dumneavoastră sunteți bancherul?

Ochii se îngustară și mai mult.

– Da.

– Tocmai am aflat azi-dimineață că soția dumneavoastră este mama mea. Numele meu este Angel.. O'Rourke.

Era prima dată că Angel se prezenta așa. Se simțea bine – și asta atrase un oftat din partea soțului Annei.

– Înțeleg, spuse bărbatul pe un ton resemnat. Ești cam al cincisprezecelea Angel care a venit la ușa mea, dorind să colecteze recompensa. Tonul lui se umplu de dispreț când adăugă: Cel puțin ceilalți erau irlandezi, sau măcar au făcut efortul de a părea irlandezi. Poți dovedi că ești fiul dispărut al soției mele?

Îndoiala era ultimul lucru la care se așteptase Angel. Aproape că izbucni în râs.

– Nu am nevoie să o dovedesc, domnule.

– Atunci nu primești nici un ban...

– Nu-mi trebuie banii dumneavoastră, îi tăie Angel vorba. Am venit doar să o văd, înainte să mă întorc înapoi în vest.

– Ei bine, asta este o abordare nouă, spuse Winston, deși își păstră expresia sceptică. Din curiozitate întreb doar, ce poveste ați inventat pentru a vă justifica absența timp de atâția ani?

– Dacă va dori să știe, îi voi spune, fu sigurul răspuns al lui Angel, iar reacția lui fu una generoasă, de vreme ce bărbatul începuse deja să-l enerveze.

Bancherul ezită un moment înainte de a consimți.

– De dragul soției mele, sunt forțat să vă acord prezumția de nevinovăție. Dar vă avertizez, va ști adevărul doar aruncându-vă o privire. Iar dacă nu vă recunoaște, aș aprecia dacă ați pleca fără să mai menționați cine pretindeți că sunteți. Soția mea a trecut prin destule

din cauza asta. Nu vreau să-i fie stârnite din nou toate acele amintiri fără nici un motiv justificat.

Angel dădu din cap, incapabil să se certe pe această temă. Nu trebuia să vorbească cu ea. Nu avea nevoie de nimic de la ea. Nu voia decât să-i arunce o privire, astfel încât imaginea pe care o avea despre ea să nu mai fie atât de vagă. Asta era probabil tot ce avea să obțină, pentru că nu-și dădea seama cum o femeie, chiar mamă, putea recunoaște un copil de patru ani în bărbatul care era acum.

Servitorul deschise ușa mai larg, făcându-i loc lui Angel să intre.

– Pot să vă iau haina, domnule?

Era prea cald în casă pentru a o păstra asupra lui. Angel nu voia să înceapă să transpire, astfel încât ceilalți să creadă că era din cauza nervozității. Însă de îndată ce-i dădu servitorului impermeabilul galben, ochii bancherului se îndreptară imediat asupra pistolului său. Poate că se aranjase, dar nu făcuse nici un efort pentru a ascunde ce era sau de unde venea. Era îmbrăcat ca de obicei, în negru, inclusiv basmaua nouă legată strâns la gât.

– Sunteți un om al legii? fu întrebat.

– Nu.

Bancherul se încruntă din nou.

– Aș prefera să nu purtați lucrul acela în casa mea.

Angel nu făcu nici o mișcare pentru a-și îndepărta pistolul.

– Dacă v-ați purtat bine cu mama mea, nu aveți nici un motiv de a vă teme.

Obrajii bancherului se făcură roșii, însă el îi spuse rigid servitorului:

– Informează-o pe soția mea că avem un oaspete. Ni se poate alătura în salonul din aripa de est.

Servitorul se îndepărtă. Angel își urmă gazda în josul unui hol larg și apoi pe o ușă la dreapta. Camera din spatele acesteia era mare, cu mobila atât de elegantă încât fu circumspect în a se așeza. *Era* tulburat – nu, mai degrabă *speriat*. Nu-i mai fusese niciodată atât de frică în întreaga sa viață. Nu avea ce căuta acolo. Ar fi trebuit să aleagă să se îmbete în loc să vină aici.

– Nu pot face asta, spuse el dintr-odată. Am crezut că pot, dar... spuneți-i... nu, nu-i spuneți nimic. Este mai bine să nu știe ce s-a întâmplat cu mine.

– Exact așa cum credeam, remarcă soțul Annei pe un ton plin de dispreț, care pe un altul l-ar fi făcut să intre în pământ. Cei mai mulți dintre ei dau înapoi în acest punct.

– Nu mă supăr pentru ce ați spus, domnule, pentru că încercați să aveți grijă de mama, iar eu sunt bucuros că are pe cineva care să facă asta pentru ea.

De data aceasta Angel era *cu adevărat* generos, pentru că ce îi venise de fapt să spună era că ucisese oameni pentru provocări mult mai neînsemnate, lucru care nu era adevărat, dar o astfel de afirmație punea de obicei capăt provocărilor. Îi puse oricum capăt, deoarece bărbatul dădu din cap, fie acceptând remarca lui, fie pentru că nu avea altceva ce să spună.

Angel se îndreptă spre ușă, în timp ce tensiunea îi scădea, însă aceasta reveni de îndată ce calea îi fu blocată de o tânără fată. Era frumoasă, cu părul negru plutindu-i până aproape de talie și cu ochii verzi – ochii tatălui ei. Nu putea avea mai mult de treisprezece ani. O soră, spusese Kirby, iar Angel știu în adâncul sufletului că aceasta era.

I se puse un nod în gât. Nu păru să se poată mișca sau să-și ia ochii de la ea.

Ea se holbă la el, de asemenea, cu ochii plini de curiozitate, și nu-și îndepărtă privirea nici măcar când îi spuse tatălui ei:

– Mama spune că vine îndată, iar dumneata cine ești?

Spuse totul într-o singură răsuflare, fără să se gândească:

– Angel.

– Serios? Am un frate pe nume Angel, deși nu l-am întâlnit niciodată. Am o mulțime de alți frați, dar mama spune că o fată nu are niciodată prea mulți oameni care să-i poarte de grijă.

Angel nu se putea vedea având grijă de o soră. Ar fi sfârșit lăsând în urmă o dâră de cadavre dacă cineva ar fi îndrăznit să se uite greșit la ea, însă nu credea că orășenii ar fi apreciat așa ceva.

– Numele meu este Katey, continuă ea, și spuse din nou într-o singură răsuflare: Ești fratele meu?

Întrebarea trecu prin Angel ca un glonț de plumb, tăioasă și dureroasă. Nu știa cum să răspundă. Adevărul nu l-ar fi scos de-acolo prea repede. Probabil ar fi fost respins și de către bancher. Iar pe el l-ar fi angajat. Un singur cuvințel, și o parte goală a vieții sale ar fi fost umplută.

Soțul Annei nu-i dădu ocazia să-l rostească.

– Ți-ai transmis mesajul, Katey, ieși acum din cameră.

– Dar...

– Știi prea bine că nu trebuie să ne dai bătăi de cap, mai ales când avem oaspeți.

Vocea lui nu era rece. Dimpotrivă, era plină de prea multă tandrețe, arătându-i lui Angel că fata era iubită. Ea plecă spunând doar cu o mică încruntare vizibilă pe chip:

– Da, domnule.

– Mulțumesc că nu i-ați răspuns fiicei mele, auzi Angel din spate. Este un copil impresionabil. V-ar fi crezut.

Ar fi crezut adevărul? Imaginează-ți!

Însă Angel nu o spuse, nu spuse nimic. Se îndreptă din nou spre ușă. Dacă afurisita aceea de cameră nu ar fi fost atât de mare, ar fi fost deja plecat.

Nu reuși. Se ciocniră la ușă, amândoi grăbiți. El trebui să o prindă pentru ca ea să nu cadă pe spate. Îi auzi icnetul, apoi râsul, însă ea nu-și ridicase încă privirea. Era o femeie micuță. Creștetul capului ei abia îi ajungea la bărbie. Însă nu avea nevoie să-i vadă fața. Râsul îi spusese adevărul, un sunet atât de familiar, de parcă l-ar fi auzit abia cu o zi în urmă.

Era ea, și toate amintirile îi reveniră, amintiri despre cearta blândă, despre sărutări și îmbrățișări, despre povești citite la culcare, despre lacrimile vărsate la auzul veștii despre moartea tatălui său și despre dragoste, atât de multă dragoste. Nodul din gât se făcu atât de mare, încât nu mai putea respira. Mâinile lui îi strânseră brațele mai tare. Acest lucru o făcu să se uite în sus, și fu un lucru bun că el nu îi dăduse drumul, deoarece ea se făcu palidă și păru să fie pe punctul de a leșina.

– Cawlin? țipă ea înspăimântată, iar Angel știu că ea credea că văzuse o fantomă.

Nu-i răspunse. Cuvintele nu puteau ieși din cauza nodului din gât. Ea nu-și dăduse seama că vedea fiul, nu pe tatăl acestuia, iar el trebuia să plece înainte de asta. Însă nu se putea mișca. Nici măcar nu îi putea da ei drumul. Își dorea să o tragă și să o strângă la piept, dar îi era teamă, teamă să nu o înspăimânte, teamă că nu avea să-i mai poată da drumul niciodată.

Lucrurile pe care le simțea îl înecau. Își dori dintr-odată ca soția lui să fi fost acolo, amestecându-se și rezolvând lucrurile în stilul ei caracteristic, deoarece nu se mai simțise niciodată atât de neajutorat și depășit de situație ca în acest moment. În schimb, era bancherul acolo, care îi despărți și o conduse pe Anna în cameră, pe un scaun. Angel tot nu se mișcă. Ar fi trebuit să iasă de acolo, însă picioarele nu-l ascultau, iar ochii nu i se dezlipeau de mama lui.

Imaginea lui despre ea pălise de-a lungul celor douăzeci și unu de ani, dar acum revenise, pentru că ea se schimbase foarte puțin în această perioadă. Iar el își putea aminti acum micile lucruri pe care le uitase. Nu-l pierduse din neglijență. Dimpotrivă, fusese prea protectivă, deoarece numai el îi mai rămăsese – atunci. Însă acum avea o altă familie, iar locul lui nu era acolo.

Frica îl făcu în cele din urmă să-și miște picioarele, frica de respingere și durerea care avea să vină cu ea. Era singurul lucru pe care nu reușise niciodată să-l înfrunte bine, și nu avea de gând să înceapă să încerce acum.

Apucase să facă câțiva pași pe hol înainte să observe baricada de la ușa de intrare, sub forma surorii lui. Katey se sprijinea de ușă, cu brațele încrucișate, clătinând din cap în direcția lui. Nu se dusese în camera ei, așa cum i se spusese. Așteptase aici pentru a-l prinde într-o ambuscadă, iar el se simțea exact așa, prins în ambuscadă.

Ea îi zâmbi larg și-i aminti:

– Nu mi-ai răspuns.

– La ce?

– Dacă ești fratele meu.

– Și dacă aș fi?

– Știu că ești.

– Cum așa?

– Pentru că vreau să fii, spuse ea simplu. Așa că nu te pot lăsa să pleci. Mama ar fi supărată dacă aș face-o.

– Este deja supărată.

– Asta nu-i nimic. Țipetele ei vor zgudui casa din temelii dacă ieși pe ușa asta.

– Nu țipă.

Katey zâmbi din nou.

– După spusele lui Sean și Patrick, țipă. Ei sunt frații mei – frații *tăi*. Nici ei nu m-ar ierta dacă te-aș lăsa să pleci înainte să te întâlnească.

– Chiar crezi că mă poți opri, drăguță?

– Poate că nu, dar *ea* poate.

Dădu din cap spre cineva din spatele lui. El se întoarse și își văzu mama în ușa salonului, ținându-se cu o mână de rama ușii, iar cu cealaltă apăsată deasupra inimii. Era încă palidă ca ceara. Soțul ei stătea în spate, gata să o prindă dacă ajungea iarăși pe punctul de a leșina.

Arăta suficient de fragilă pentru a se rupe, însă vocea îi era puternică, aproape acuzatoare, atunci când spuse:

– Cred în spiriduși și în fantome, dar tu nu ești fantoma lui Cawlin, nu-i așa?

– Nu.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Dumnezeule... Angel?

El nici măcar nu respiră. Ea nu aștepta răspunsul. Veni înspre el, încet, devorând cu ochii fiecare centimetru din el prin perdeaua de lacrimi care curgeau acum nestingherite. Apoi mâinile ei îi atinseră fața, umerii, brațele, asigurându-se că era real, și în cele din urmă alunecară în jurul taliei lui, prinzându-l în strânsoarea lor în timp ce capul ei îi căzu pe piept, iar ea începu să plângă în hohote.

Angel se simțea la fel de pierdut ca și atunci când Cassie făcuse același lucru, însă de această dată trebuia să lupte cu lacrimile care se adunau și în ochii lui. Ezită pentru un moment ce păru nesfârșit, înainte ca brațele lui să se adune în jurul ei, probabil prea strâns, însă ea nu se plânse.

El privi peste capul Annei, înspre soțul ei. Bărbatul era destul de stânjenit deocamdată, deși nu din cauza emoțiilor arătate de soția lui.

– Îmi pare rău, începu Winston.

– Nu vă cereți scuze, spuse Angel. Nu cred că mi-ar fi plăcut dacă vreunul din ceilalți Angel v-ar fi convins că este adevăratul Angel.

– Anna mi-a spus că semănai foarte tare cu tatăl tău când erai copil, așa că era sigură că și la maturitate ai fi arătat exact ca el.

– Nu-mi aduc aminte de el, recunoscu Angel.

Anna plânse și mai tare auzind asta. Winston zâmbi apropiindu-se și punându-și mâinile pe umerii ei, sugerându-i:

– Anna, dă-i drumul acum.

– Niciodată! spuse ea cu sălbăticie și-l strânse pe Angel și mai tare în brațe. Vreau să știu de ce ți-a luat atât de mult timp să vii acasă, băiete.

– Este o poveste lungă.

Ea privi în sus spre el și spuse:

– Ei bine, nu pleci nicăieri, așa că ai suficient timp să ne-o spui.

Așa era, deși el nu spuse întreaga poveste. Îi venea să râdă acum că tensiunea se scurgea încet din el. Acasă. În sfârșit avea o casă. Și o familie. Cedă impulsului și izbucni în râs.

Capitolul 35

Catherine și Cassie ajunseră acasă la timp pentru a fi invitate la nunta lui Colt Thunder la sfârșitul lunii. Sora lui, Jessie, o planificase timp de câteva săptămâni. Conform bârfelor pe care le auziseră de la menajera lor, Louella, Colt refuzase să aibă o nuntă mare. Voia doar să se căsătorească înainte ca mireasa să se răzgândească. Însă sora lui nu s-ar fi mulțumit decât cu cea mai mare petrecere organizată vreodată în Wyoming. La urma urmelor se căsătorea cu o ducesă adevărată, așa că Jessie simțea nevoia de a face lucrurile într-un stil grandios.

Catherine era impresionată. Cassie nu pomenise că auzise deja despre ducesa lui Colt de la Angel. Abia aștepta să o întâlnească pe femeia care reușise să-l facă pe Colt să se răzgândească în privința femeilor albe. Angel avea să fie surprins cu siguranță auzind asta de vreme ce, după spusele lui, lui Colt nu-i plăcuse să o aibă pe ducesă pe cap.

Cassie află mai multe atunci când ea și Marabelle se întâlniră cu Jessie pe pășune, în a doua ei zi acasă. Femeia mai mare căuta un vițel rătăcit. Cassie se bucura doar de o plimbare alături de Marabelle. Stătură de vorbă în timp ce călăreau una lângă alta.

– Am fi avut nevoie de ajutorul tău pentru a rezolva ceva luna trecută, spuse Jessie imediat. Era singura care fusese vreodată generoasă în a aprecia tendința lui Cassie de a se amesteca în treburile altora. N-ai văzut niciodată doi oameni atât de nefericiți cum erau Jocelyn și Colt când au ajuns aici. Erau îndrăgostiți unul de celălalt. Am văzut asta imediat. Însă nu reușiseră să-și mărturisească iubirea, și nici nu părea că aveau să o facă prea curând.

– De ce nu?

– El nu credea că ea s-ar căsători cu un metis. Ea nu credea că el o iubea. Asta arată cât de prostește s-au purtat, ținându-și ascunse sentimentele.

Cassie se foi în șa. Nu era oare vinovată de același lucru? Desigur, cazul ei era puțin diferit. Ea *știa* că Angel nu simțea la fel ca ea, nu o presupunea doar. Atunci de ce a fost el atât de indiferent față de divorț în St. Louis? întrebă o mică voce din capul ei. Cassie se foi și mai mult. Trebuia să se gândească serios la asta. Dacă exista chiar și cea mai mică șansă...

– Nu o să ghicești niciodată unde stă, continuă Jessie. La vechea fermă Callan.

Acest lucru o luă pe Cassie prin surprindere.

– Nu credeam că va mai pune vreodată piciorul în locul acela, după ce i s-a întâmplat acolo.

– Știu. Dar ducesa a cumpărat ferma, vezi tu, pentru a locui acolo până va fi gata conacul pe care îl construiește sus pe deal. Și odată ce el a cerut-o în căsătorie, a refuzat să-l mai scape din ochi.

– Am auzit că a fost invers, că el era îngrijorat că ea s-ar putea răzgândi în privința căsătoriei.

– De fapt, nici unul dintre ei nu va înceta să se îngrijoreze decât după nuntă. Nu mă întreba cum am reușit să-i conving să o mai amâne cu o lună, ca să-mi pot vedea fratele căsătorit cum se cuvine. Nu a fost deloc ușor.

Se opriră pentru un moment, privind-o pe Marabelle care se rostogolea pe un petic de zăpadă rămas în urma unei furtuni care lovise cu câteva săptămâni în urmă. Vremea era destul de rece în dimineața aceasta, dar ambele femei erau destul de obișnuite cu ea.

Cassie se hotărî să îi ceară sfatul celeilalte femei cât avea oportunitatea.

– Ai avut vreodată de luat o decizie cu privire la care nu te-ai putut hotărî nicicum, Jessie?

– Sigur, de o mulțime de ori. Atunci îmi prinde bine Chase. Dacă eu nu reușesc să găsesc răspunsul, el o face cu siguranță.

Cassie o tachină puțin.

– Trebuie să-ți prindă bine și cu alte ocazii.

– Da, din când în când. Jessie rânji. Care este situația dificilă cu care te confrunți?

Jessie nu avea niciodată probleme în a ajunge direct la subiect. Cassie încercă să facă la fel, replicând:

– S-a întâmplat să mă căsătoresc cât timp am stat în Texas.

Jessie izbucni în râs.

– Măi să fie! Se pare că e sezonul nunților. Cum ai reușit să te abții până acum cu vestea asta? Când îl vom întâlni?

– Îl cunoști deja. M-am căsătorit cu Angel.

– Angel? Doar nu... nu, sigur că nu....

– De fapt, da. Prietenul lui Colt.

Jessie o privi o clipă cu ochii mari înainte de a izbucni:

– *Tu* și *Angel?*

Cassie tresări auzind neîncrederea din tonul lui Jessie.

– Presupun că sună destul de ridicol, dar nu a fost ideea noastră. Îți aduci aminte cum te-ai căsătorit tu cu Chase?

– Cum aș putea să uit de pistolul înfipt în spate? replică Jessie. Apoi ochii ei turcoaz se măriră. Doar nu vrei să spui că Angel te-a forțat?

– Nu el. Au fost niște vecini de-ai tatei, supărați că m-am amestecat în treburile lor.

– Iar Angel *i-a lăsat* să facă așa ceva?

Uimirea lui Jessie era de înțeles. Oricine care îl cunoștea pe Angel știa că nu ar fi acceptat un asemenea lucru, că ar fi prevenit o asemenea întâmplare, chiar prin vărsare de sânge dacă ar fi fost necesar.

– Îl dezarmaseră deja înainte să știe ce aveau de gând.

– Trebuie să fi fost turbat de furie.

– Așa am crezut, și am făcut tot ce am putut pentru a-i convinge să renunțe, imaginându-mi că avea să-i ucidă pe toți. Dar de fapt a fost supărat doar pe mine. La urma urmei, din cauza mea am ajuns în acea situație.

– Și ești încă în viață?

Cassie rânji, conștientă de faptul că Jessie nu era *foarte* serioasă în legătură cu remarca făcută.

– Cred că împușcarea femeilor este linia pe care Angel nu o depășește.

– Ăsta este motivul pentru care mama ta te-a urmat în grabă în Texas?

– Nu, a crezut că aș putea avea nevoie de ajutor cu vecinii aceia ai tatei, explică Cassie, însă Angel se ocupase deja de situație.

– Dar ce făcea totuși acolo?

– Se pare că eram o favoare pe care o datora cuiva.

– Ăsta e Angel. Urăște să se simtă dator față de cineva. A încercat timp de ani de zile să-l răsplătească pe fratele meu pentru

că i-a salvat viața. De fapt, Colt a menționat faptul că Angel l-a ajutat cu ducesa în New Mexico, așa că datoria e plătită în sfârșit.

– Da, Angel mi-a povestit despre asta.

Jessie o privi cu îngrijorare.

– Cred că mama ta nu a fost foarte mulțumită să audă despre căsătoria ta cu Angel, chiar dacă nu a fost ceva intenționat.

– Eufemistic vorbind, așa e. Problema e că de atunci îl displace cu adevărat.

– Nu-ți face griji. Va trece peste asta de îndată ce anulați căsătoria. Sunt surprinsă că nu s-a ocupat deja de asta pentru tine.

Cassie nu putu împiedica roșeața să-i urce în obraji.

– Nu poate. Anularea căsătoriei nu a mai fost posibilă odată ce Angel a insistat să aibă parte de noaptea nunții.

Ochii lui Jessie se aprinseră.

– Ei, la naiba, de când e atât de meschin?

– Probabil de când m-a întâlnit pe mine. Nu ne înțelegem foarte bine – nu tot timpul.

– Cine crezi că o face? Dar nu știa că așa te forțează să ceri divorțul?

– Știa.

– Atunci nu înțeleg. La ce s-o fi gândit?

Roșeața lui Cassie se intensifică. Jessie observă și spuse:

– Oh, apoi roși și ea. Te-a deranjat.... nu, nu răspunde la asta. Jessie roși și mai tare. Este ceva prea personal...

– Este în regulă, Jessie, o întrerupse Cassie. Asta este o parte a problemei. Nu m-a deranjat absolut deloc.

– Vrei să spui că ai sentimente față de Angel? întrebă Jessie cu grijă.

– Presupun că da.

– Așadar, nu vei cere divorțul?

– Asta e cealaltă parte a problemei. El se așteaptă să divorțez. Mama se așteaptă să divorțez.

– Cine naiba spune că trebuie să faci ce așteaptă ceilalți? întrebă Jessie.

– Dar Angel nu dorește să fie căsătorit.

Jessie pufni.

– Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să consume noaptea nunții.

Cassie se lăsă pe spate, năucită. De ce nu putea avea și ea aceeași atitudine? Însă știa de ce. Jessie nu era genul de persoană care să se lase călcată în picioare fără a reacționa pe dată, dar Cassie trebuia să fie extrem de furioasă înainte de a se gândi măcar să aibă o reacție.

De fapt, încercase deja să se înfurie din nou pe Angel, să-și amintească toate lucrurile care o iritau la el, să-și amintească de ultima lor întâlnire – cel puțin de felul în care se sfârșise. Furioasă, ar fi putut fi capricioasă și l-ar fi putut face să aștepte mai mult după divorț. Nu se gândise încă să i-l refuze cu totul.

Se uită la Jessie neajutorată.

– Nu cred că i-aș putea face asta.

Jessie clătină din cap.

– El nu și-a făcut nici un fel de probleme când a legalizat mariajul vostru. Nici eu n-aș avea nici o problema în a-l păstra la fel – dacă asta mi-aș dori cu adevărat. Dacă *nu* este ceea ce dorești, Cassie, divorțează de el.

Dar Cassie își dorea asta. Nu mai avea nici un dubiu în această privință. Avea însă dubii cu privire la înțelepciunea de a încerca să ia ce dorea de la un bărbat ca Angel.

Capitolul 36

Jocelyn Fleming, ducesă de Eaton, nu era deloc atentă la părul roșu ca focul pe care și-l pieptăna. Își privea iubitul în oglinda comodei, urmărindu-l cum se juca cu hârtia din mână, așezat pe patul în care tocmai petrecuseră o oră de pasiune. El era deja îmbrăcat în ținuta lui obișnuită, cu pantaloni negri, cămașă albastră și basmaua roșie la gât – și mocasinii înalți până la genunchi. Jacheta lui cu franjuri, din piele de căprioară, era agățată la capul patului. Nu avea să o folosească în această seară, deoarece sora lui și soțul acesteia veneau la cină, de fapt trebuiau să sosească dintr-un moment în altul.

Se întrebă, nu pentru prima oară, dacă avea să-l convingă să poarte un costum la nuntă. Se îndoia cu adevărat. Se întrebă, de asemenea, dacă el avea să-și taie vreodată părul negru care îi trecea de umeri. Ultima oară când îl avusese scurt fusese biciuit aproape mortal – în tinda acestei ferme.

Încă o durea inima pentru el de fiecare dată când îi vedea cicatricile, iar el nu le mai ascundea de ea. Se hotărâse deja că nu avea să-i ceară niciodată să-și taie părul, de vreme ce el îl lăsase să crească în mod voit, astfel încât nimeni să nu se mai îndoiască vreodată că era metis. Decizia trebuia să fie doar a lui – când și dacă reușea să lase în urma lui toată acea durere.

Îi plăcea să creadă că-l ajuta să ajungă acolo. Cel puțin acum semăna mai mult cu bărbatul fericit și mulțumit pe care i-l descrisese sora lui decât cu acela posomorât și aproape sălbatic pe care îl păcălise să o escorteze în Wyoming. Nu avea să uite până la moarte expresia lui atunci când nu se lăsase intimidată de el și fusese de acord să-i plătească cincizeci de mii de dolari pentru a o ghida. Banii dragului de Edward nu-i oferiseră niciodată o plăcere la fel de mare ca în acea zi.

– Bine, Colt, mă dau bătută, spuse Jocelyn, atrăgându-i privirea spre oglindă. Curiozitatea mea nu mai face față, așa că, spune-mi, care este motivul pentru care stai acolo încruntat?

– Scrisoarea asta afurisită de la Angel.

– Când a sosit?

– Era acolo când am mers ieri în oraș. Nici măcar nu ar trebui să o numesc scrisoare. A scris doar două afurisite de fraze, deși nu mă prea pot plânge de asta, de vreme ce a trebuit probabil să roage pe cineva să le scrie, iar el nu fost oricum niciodată prolix.

Sprânceana ei se ridică ușor.

– Vrei să mă faci să-mi fie milă de mizerabilul acela de prieten al tău, spunându-mi că nu știe să scrie?

– Nu l-am întrebat niciodată dacă știe sau nu, dar mă îndoiesc, având în vedere felul în care a fost crescut – iar tu nu poți fi încă supărată pe el pentru isprava din New Mexico.

– Nu pot? Am crezut cu adevărat că voi muri în ziua aceea. Mi-ar fi putut spune că era de partea mea, în loc să mă lase să-mi închipui ce era mai rău.

– Dacă nu ar fi fost așa, Longnose ar fi putut suspecta ceva, iar tu și Angel poate că nu ați fi scăpat cu viață de acolo. Nu caut scuze pentru ceea ce a făcut, dar a avut cele mai bune intenții. Te ascundeai de omul ăla de trei ani, fără să știi măcar cum arată. Era timpul să afli.

– Ai dreptate în această privință, recunoscu ea.

– Ei bine, mai dă-mi dreptate într-una, spuse el. Dacă ar fi trebuit să-ți pierzi timpul ghicind cine era Longnose atunci când a apărut în dormitorul tău în acea zi, nu ai mai fi putut reacționa atât de rapid și ai fi putut fi moartă până când eu am ajuns aici și l-am ucis pe ticălos.

Ea nu se gândise la asta, totuși detesta cu adevărat ideea de a-i fi recunoscătoare lui Angel. Spuse pe un ton ferm:

– Îmi povesteai despre scrisoarea lui. Ce te-a supărat?

Colt mormăi.

– Nu sunt supărat, sunt confuz.

– Și faci față foarte bine.

El o privi tăios.

– Spune că vine acasă într-o săptămână.

– Minunat. Jocelyn oftă. La timp pentru nuntă. *Tocmai* ce voiam să aud. Măcar *el* are costum?

– Vei plăti pentru asta, ducesă.

Ea-i zâmbi dulce.

– Promiți?

El se ridică și veni în spatele ei.

– Cumnatul meu a avut dreptate. Gâtul unei femei trebuie frânt din când în când.

– Dacă-ți pui mâinile pe mine, Colt Thunder, nu promit că vom fi pregătiți când ajunge sora ta.

El se aplecă și linse pielea goală a umărului ei, lângă breteaua cămășuței.

– Jessie ar înțelege.

– Philippe nu ar înțelege.

– Este în regulă, o asigură el. Oricum îmi vine să-l împușc pe bucătarul ăsta temperamental al tău cel puțin o dată pe zi. Așa că azi cedez...

– Oprește-te! chicoti ea. Ce altceva a mai avut de spus infamul Angel?

Încruntarea reveni pe chipul lui Colt când aruncă o privire asupra scrisorii din mână.

– Mă roagă să am grijă de soția lui cea băgăcioasă până ajunge el.

– Nu știam că este căsătorit, spuse Jocelyn. Am întâlnit-o?

– Dar de unde naiba să știu eu? replică el. Nici eu nu am întâlnit-o încă.

Încruntarea ei o copie pe a lui.

– Atunci cum se așteaptă să ai grijă de ea?

– Al naibii să fiu dacă știu, spuse Colt cu exasperare.

– A descris-o?

– Iubito, ți-am spus cuvânt cu cuvânt ce a scris. Două afurisite de fraze.

– Păi de fapt o descrie – băgăcioasă. Cunoști pe cineva care se potrivește descrierii?

– Este numai o femeie prin părțile astea, despre care toată lumea spune că se amestecă în treburile tuturor, dar nu poate fi ea. A fost plecată în Texas, să-și viziteze tatăl.

– Nu acolo s-a dus Angel după ce ne-a lăsat în New Mexico?

El clătină din cap, nu ca răspuns, ci pentru că era din nou confuz.

– Refuz să cred că Angel s-a căsătorit cu Cassie Stuart.

– Vezi, *știai* totuși despre cine vorbea.

– Jocelyn, Cassie Stuart este o domnișoară foarte bine crescută. O relație între ea și Angel ar fi de râsul curcilor. Angel se ferește de genul acesta de persoane.

– Lucrurile vor fi cu siguranță interesante. Ea-i rânji prin oglindă. Sper să fie vorba de ea, deși, desigur, asta înseamnă că trebuie să-mi pară rău de biata fată.

El își puse încet mâinile în jurul gâtului ei.

– Cum adică știi? se răsti Jessie. Nu-i plăcea să-i fie stricate surprizele. Cassie mi-a spus abia astăzi. Când ți-a spus ție?

– Nu mi-a spus, replică Colt, din nou confuz. Am primit o scrisoare de la Angel. Dar încă refuz să cred asta. *Angel* și *Cassie?*

– Asta am spus, îi răspunse Jessie. Dar este adevărat, deși rămâne de văzut pentru cât timp. Nu s-au căsătorit pentru că așa au vrut. Au fost ajutați de către câțiva texani furioși.

– Asta sună mai plauzibil, admise Colt. Deși nu-mi pot închipui de ce a lăsat Angel să se întâmple așa ceva.

– Poate pentru că și-a dorit să se întâmple.

Colt, Jessie și Chase o priviră uimiți pe Jocelyn. Colt fu cel care o întrebă:

– De unde ți-a venit ideea asta nebunească?

Ducesa ridică din umeri.

– Dacă nu și-ar fi dorit să fie căsătorit, s-ar referi la soția lui spunându-i așa, în loc să-i spună pe nume? Un bărbat care urăște să se simtă dator, după cum mi-ați povestit, ar apela la un prieten, rugându-l să aibă grijă de soția lui, deși urmează să sosească el însuși curând? Apropo, de ce ar fi atât de îngrijorat pentru ea? A intrat în ceva necazuri?

Chase fu cel care răspunse, de vreme ce Jessie și Colt erau încă uimiți de logica lui Jocelyn.

– Dacă ai cunoaște-o pe Cassie, nu ar trebui să întrebi. Cassie Stuart are obiceiul de a intra mereu într-un necaz sau altul din cauza faptului că își bagă nasul peste tot.

– Nu-mi place exprimarea aceasta, Chase, se plânse Jessie, sărind în apărarea prietenei sale. Cassie are doar o inimă mare și îi place să ajute oamenii...

– Fie că aceștia îi vor ajutorul sau nu.

Jessie îi aruncă o privire întunecată soțului ei, iritată de întrerupere. Ca de obicei, el îi răspunse doar printr-un zâmbet.

Pentru a contesta logica lui Jocelyn, Colt adăugă:

– Mama lui Cassie este perfect capabilă să o țină departe de probleme. O face oricum de ani de zile.

La acestea ducesa le dădu un alt argument la care să se gândească.

– Poate Angel simte că acum asta e responsabilitatea lui.

– S-ar putea să aibă dreptate, Colt, admise Jessie. La urma urmei, Angel a insistat să aibă parte de noaptea nunții, știind prea bine că dacă și-ar fi ținut mâinile departe de ea, Cassie ar fi putut anula căsătoria făcută sub amenințarea pistolului.

– Ei bine, voi două trebuie să fi avut o conversație foarte interesantă dimineață, remarcă Chase chicotind.

– Cassie ți-a spus asta? își întrebă Colt sora, puțin stingherit.

Văzându-l roșind, Jocelyn începu să râdă.

– Bărbații par să aibă problema asta din când în când.

– Este mai mult ca sigur că și eu o voi avea în seara aceasta, spuse Chase.

Soția lui aruncă un șervet peste masă în direcția sa – dar nu-i împinse piciorul deoparte. Acesta alunecase pe sub fusta ei și se freca acum cu blândețe de partea din spate a gambei ei. Își acoperi zâmbetul secret, pe care numai el îl recunoscu.

– Ei bine, nu-mi pasă ce spuneți, se adresă Colt tuturor. Se întâmplă să îl cunosc pe Angel mai bine decât voi, și nu pot accepta așa ceva decât dacă o aud din gura lui. Între timp însă, cred că ar trebui să mă duc la ferma Lazy S mâine și să mă asigur că așa-numita soție a lui Angel se poartă bine.

– Vin cu tine, se oferi Jocelyn. Aș vrea să o cunosc pe tânăra aceasta nefericită.

– Ducesă... început Colt, numai pentru a fi întrerupt.

– Nu contează ce spui, Colt Thunder. Nu îl voi plăcea niciodată pe prietenul acesta al tău.

– Nu ai de gând să-i spui soției lui asta, nu? dori Colt să știe.

– Sigur că nu. Sper că am maniere mai bune de atât – deși *cineva* ar trebui totuși să o încurajeze să divorțeze cât mai poate.

– Dar nu tu, ducesă, spuse Colt fără nici o expresie. Permitem existența unei singure persoane băgăcioase în fiecare regiune, la urma urmei. Pe restul le împușcăm.

– Alte obiceiuri din vest? întrebă ea pe un ton la fel de rece, al prietenei ei, Vanessa. Ce nostim!

Capitolul 37

Angel nu se așteptase să se întoarcă în Cheyenne înainte de sfârșitul lunii. Însă adevărul era că nu putea sta departe. Scurtul timp pe care îl petrecuse împreună cu familia sa îi oferise un nou sentiment al propriei valori. Ei îl acceptaseră așa cum era, fără a-l privi de sus din cauza profesiei pe care o practica. Acest lucru îl făcuse să regândească situația lui cu Cassie și, odată ce o făcuse, nu mai avea cum să întârzie în a face ceva în legătură cu asta.

Asta gândise atunci când plecase din St. Louis. Însă când ajunse la doar câteva ore distanță de ea, dubiile începură să reapară – nu suficient de intense pentru a-i schimba hotărârea, însă destul cât să frâneze stringența care îl impulsionase.

Voia să-i spună lui Cassie că nu avea să-i acorde divorțul. Nu, poate că mai întâi trebuia să o întrebe dacă dorea să rămână căsătorită cu el. Dacă nu, abia *atunci* i-ar fi spus: „Păcat"

Apoi ar fi ținut-o în pat pentru un timp indefinit, până când ar fi făcut-o să se răzgândească. În pat erau compatibili în toate privințele. Doar în afara acestuia putea ea găsi o sută de motive pentru care nu erau potriviți. Dorea să o convingă altfel.

Acum era vorba doar de a-și aduna suficient curaj pentru a face asta. Nu ajutase faptul că o văzuse pe Catherine Stuart de îndată ce ajunsese în oraș. Ea era în drum spre bancă și-l văzuse, de asemenea, dar nu dăduse nici un semn, în afară de faptul că-și mângâiase drăgăstos pistolul care îi atârna pe șold.

Mama ei avea să fie cu siguranță o problemă. Era inutil să încerce să-i intre în grații. Era ceva imposibil. Cea mai bună șansă a lui ar fi fost să o evite cu totul. Nu avea nevoie de aprobarea ei pentru a o câștiga pe Cassie, ci numai de aprobarea acesteia.

Această hotărâre îi liniști una din îngrijorări, dar numai pentru scurt timp. Ciocănitul în ușa lui sosi înainte ca el să fi apucat să despacheteze. Crezu că era Agnes, proprietara pensiunii unde

locuia atunci când era în oraș, însă când deschise ușa, o găsi în pragul acesteia pe mama lui Cassie, arătând teribil.

Ea nu pierdu nici un moment și atinse imediat subiectul vizitei ei neașteptate.

– În geanta asta sunt douăzeci și cinci de mii de dolari. Găsește-ți un alt oraș în care să locuiești.

Angel aruncă o privire înspre geanta neagră din mâna lui Catherine, remarcă poziția ei țeapănă și hotărârea de pe chip. Nu-i închise ușa în față, deși simți impulsul de a face asta. Nu o invită însă nici înăuntru.

– Îmi place orașul ăsta, fu tot ce-i spuse.

– Găsește altul care să-ți placă.

Angel păstră un ton politicos – deși cu greu – și numai de dragul lui Cassie.

– Păstrați-vă banii, doamnă Stuart. Nu am ce face cu ei.

– Nu sunt suficienți? Vrei mai mulți?

– Doamnă, câștig câte cinci mii la o misiune, uneori zece mii, pentru câteva zile de muncă. Nu vreau banii dumneavoastră.

Ea nu se așteptase să audă asta. Expresia ei deveni și mai acră.

– Dacă ești atât de bogat, de ce naiba nu te retragi?

– Mă gândesc la asta.

Catherine îl luă în râs.

– N-o vei face. Nu știi să faci nimic altceva.

– Asta am crezut întotdeauna – dar se pare că există ceva la care mă pricep acum, spuse el pe tonul său tărăgănat. Pot fi soțul fiicei dumneavoastră. Tot timpul mi-ar fi ocupat încercând să o țin departe de necazuri.

O spusese pentru a o enerva. Catherine îl înfuriase, crezând că-l putea cumpăra. Strategia lui funcționă. Ea aproape că țipă.

– Stai naibii departe de fiica mea, altfel...

Nu-și termină avertismentul. Angel rânji, ghicindu-i problema.

– Nu vă puteți gândi la cineva care să fie suficient de rapid pentru a mă ucide, nu?

Ea se întoarse pentru a pleca, fără să-i dea satisfacția unui răspuns.

– Doamnă Stuart? o strigă el din spate. Ea nu se opri. Îi puteți transmite lui Cassie că voi trece curând să o văd.

– Pune piciorul în...

– Da, știu, mă veți împușca cu propria mână. Oamenii adoră să-mi spună asta.

Ultima parte o spusese doar pentru el, deoarece ea plecase deja.

Mama ei întârzia. Cassie se ocupase de cele câteva cumpărături de care aveau nevoie, în timp ce Catherine se dusese la bancă și la gară pentru a vedea dacă rochiile de la Madame Cecilia nu sosiseră încă. Întâi luaseră prânzul într-unul din restaurantele din Cheyenne, apoi plecaseră în direcții diferite pentru a-și rezolva treburile.

Nu o deranja să aștepte în trăsură în zilele cu soare, dar în după-amiaza aceasta cerul arăta destul de mohorât. Spera să nu ningă în următoarele două zile, până după nunta lui Colt.

Cu o zi în urmă venise la fermă doar pentru a o prezenta pe ducesă ei și mamei ei. Fusese o surpriză neașteptată, dar una pe care Cassie o apreciase. Îi oferise oportunitatea de a-i spune că Angel era în St. Louis. Sperase că el avea să știe cum să dea de el pentru a-l invita la nuntă, dar Colt nu înțelesese aluzia, cel puțin nu din câte își dăduse ea seama, iar ea nu fusese suficient de curajoasă pentru a face sugestia direct.

Încercase să vorbească cu el despre Angel atunci când mama ei nu fusese prezentă, dar el continua să schimbe subiectul. De fapt, acum că se gândea la asta, pe el nu-l interesase decât dacă ea găsise pe cineva care să aibă nevoie de „ajutorul" ei de când se întorsese acasă.

– Cred că ar trebui să mergem la biroul domnului Thomley chiar acum, dacă e deschis, iar dacă nu, îl căutăm, spuse Catherine urcând atât de brusc în trăsură, încât o sperie pe Cassie. A fost avocatul meu timp de ani de zile. Probabil că ar putea face minuni și i-ar livra hârtiile de divorț lui Angel chiar astăzi.

– Nu pot încă, mamă, spuse Cassie, adăugând întrebător: Bebelușul?

– La naiba, am uitat de asta. Ei bine, în momentul în care știi cu siguranță...

– Ce ai vrut să spui cu „astăzi"? S-a întors Angel? L-ai văzut?

Catherine oftă și luă hățurile în mână, conducând trăsura în josul străzii.

– L-am văzut, murmură ea printre dinții încleștați.

Inima lui Cassie începu să bată mai repede la auzul veștii că se întorsese – și că era din nou aproape.

– Ai schimbat vreun cuvânt cu el?

– Nimic care să merite menționat, spuse Catherine evaziv, ținându-și ochii ațintiți drept înainte, un semn evident că nu avea să o lămurească mai mult de atât.

Cassie se încruntă, gânditoare. Poate nu merita menționat, dar *ceva* o supărase pe mama ei suficient de mult încât să insiste din nou pe marginea divorțului. Cassie se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună chiar acum că nu avea de gând să ceară divorțul, cu sau fără bebeluș. Nu, o asemenea discuție neplăcută mai putea aștepta.

Întâi trebuia să-i spună oricum lui Angel, și nici acest lucru nu avea să fie plăcut. Desigur, putea aștepta până când știa cu certitudine ceva despre sarcină. Asta îi mai lăsa o săptămână sau două în care să se gândească în ce fel să-i spună că nu avea de gând să-i redea libertatea.

Aproape ieșiseră din Cheyenne când Cassie îl observă pe bărbatul care stătea în fața unuia dintre cele mai rău famate baruri din oraș, împreună cu alți doi bărbați. Se holbă la ei, își frecă ochii și se holbă din nou, încă nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Văd o fantomă, mamă.

Catherine se întoarse și privi în aceeași direcție, însă nu văzu nimic ieșit din comun.

– Nu există așa ceva, spuse ea ferm.

– Dar bărbatul acela de acolo, cel înalt, spuse Cassie cu vocea tremurând. Este mort. Angel l-a împușcat în Texas. Și eu am tras în el.

– Poate că nu a murit.

– L-au îngropat.

– Atunci este doar cineva care seamănă cu el, spuse Catherine apelând la rațiune.

– Seamănă leit?

– Nu-l vezi de aproape, iubito, arătă Catherine. Dacă l-ai vedea, ți-ai da seama că te înșeli. Morții nu se trezesc.

Inima lui Cassie o luă razna când unul dintre bărbați arătă în direcția ei. Ea-l recunoscu drept o persoană pe care o văzuse adesea prin oraș, deși nu-l cunoștea după nume. El se îndepărtă după ce arătă în direcția ei. Ceilalți doi se holbau acum înapoi la ea.

Poate că se înșelase cu privire la ceea ce văzuse, însă nu cu privire la bărbat. Aproape că nu-și putu regăsi vocea pentru a răspunde:

– Știu că morții nu se trezesc, mamă, dar... dar el *este*. Nu e cineva pe care l-aș fi putut uita. A intrat într-o noapte în camera mea în Caully și m-ar fi violat dacă Marabelle nu l-ar fi adus pe Angel. Ăsta e motivul pentru care Angel l-a căutat și l-a împușcat.

Catherine aproape că smuci hățurile.

– Cum se face că tatăl tău nu mi-a spus nimic despre *asta*?

– Pentru că nu i-am pomenit nimic.

– Ce altceva nu i-ai mai pomenit?

Mama lui Cassie era de-a dreptul enervată acum, așa că ea încercă să fie evazivă la rândul ei.

– Nimic de care să-mi aduc aminte.

Catherine pufni.

– Ei bine, nu fi îngrijorată de individul acela. Cu siguranță nu e mort. Poate că e fratele geamăn al celuilalt.

– Încă un Slater? gemu Cassie. Chiar și unul a fost prea mult.

Capitolul 38

Era aproape întuneric pe când ajunseră acasă, dar asta nu o opri pe Cassie să pună șaua pe cal și să plece. O făcu fără ca mama ei să știe, desigur. Numai Old Mac, care avea grijă de caii de la ferma Stuart, o văzu. Ea îl rugă să îi spună mamei ei că simțise nevoia să călărească puțin înainte de cină – asta dacă întreba de ea. Dacă galopa, era posibil să se întoarcă înainte ca mama ei să înceapă să întrebe de ea.

Se întorcea în Cheyenne.

Vederea bărbatului care semăna leit cu Rafferty Slater nu o șocase doar, ci o făcuse să nu-și găsească locul pe drumul spre casă. Fără îndoială că mama ei avusese dreptate. Era probabil fratele lui Slater, geamănul lui, fără îndoială. Apariția lui în Cheyenne, unde erau atât ea, cât și Angel, era o coincidență prea mare pentru liniștea ei sufletească.

Chiar dacă nu era aici căutând răzbunare pentru moartea fratelui său, trebuia să-l avertizeze pe Angel în privința lui. Rafferty încercase să-l împuște pe Angel în spate, iar astfel de tactici murdare aveau obiceiul să se regăsească în familie. Oricum, nu avea de gând să-și asume nici un risc, nu în privința lui Angel. Nu avea de gând să-l piardă din cauza unui laș oarecare, tocmai acum când se hotărâse să-l păstreze.

Ajunse în Cheyenne mai repede ca niciodată, însă era încă întuneric când intră în oraș, iar norii care acoperiseră cerul întreaga zi aveau să acopere luna, așa că nu putea călări la fel de repede la întoarcere. Poate că nu avea să ajungă acasă înainte de cină, la urma urmei, dar avea să se gândească mai târziu la ce să-i explice mamei sale.

Știa unde să-l găsească pe Angel. Toată lumea știa că locuia la pensiunea lui Agnes, pentru că bătrâna doamnă îl îndrăgea și nu închiria niciodată camera lui altcuiva, nici măcar atunci când lipsea luni la rând. Dacă avea să-l găsească acolo la ora asta, era o altă problemă.

Spera să nu trebuiască să-l aștepte sau să-l caute prin oraș, dar ar fi făcut-o dacă ar fi fost nevoie.

Își legă iapa în fața pensiunii. Pridvorul era luminat doar de lumina care venea de la fereastra salonului, dar era suficient pentru a nu se împiedica pe scările care duceau la ușă. Cassie nu reuși însă să ajungă până acolo.

– Nu mișca decât dacă-ți spun eu, micuță domnișoară, și nu scoate nici un sunet.

Ordinul fu întărit de un pistol înfipt în spate. Cassie nu avu nici o dificultate în a-l recunoaște, nici măcar prin jacheta sa groasă. Iar ea nu avea pistolul la ea. Nu-l purta niciodată în Cheyenne, și nu avusese timp pentru a-l lua de acasă înainte de a se întoarce în oraș.

Era evident că ar fi trebuit. Dar nu se gândise la pericol, numai la avertizarea lui Angel. Era prea târziu să se mustre pentru că nu cercetase cu atenție pridvorul. Știa mai bine de atât. O asemenea neglijență putea costa vieți. Era posibil să afle acest lucru din proprie experiență.

O mână pusă pe umăr o întoarse, astfel încât pistolul îi era acum înfipt în burtă. Avusese sentimentul că avea să-și recunoască atacatorul, și așa era.

– Drăguț din partea ta că te-ai întors în oraș și ai făcut lucrurile mai ușoare pentru mine.

Ea nu luă în seamă remarca lui. Îl cunoștea, dar trebuia să întrebe.

– Cine ești?

– Mi se spune Gaylen, spuse el. Dar îmi cunoști numele de familie, nu-i așa? Oamenii nu uită de obicei pe cei la uciderea cărora au dat o mână de ajutor.

Cassie se făcu palidă, deși bunul-simț o făcu să insiste.

– Nu ești Rafferty.

– Sigur că nu, dar nimeni nu ne-a putut deosebi, așa că e cam același lucru, nu? Când mă privești pe mine e ca și cum l-ai privi pe cel pe care l-ai ucis.

Nu avea sens să subliniere că Rafferty o meritase.

– Ce vrei?

– Aveam de gând să mă ocup întâi de Angel ăla, dar acum că te am pe tine, trebuie să regândesc strategia. Haide. Calul meu e legat în spate.

Cassie nu prea avea de ales, cu mâna lui înfiptă în partea din spate a gâtului ei și cu pistolul în lateralul trupului. Se gândi să țipe, însă nu voia să fie împușcată pentru atâta. Iar el nu ar fi ezitat să tragă. Era întuneric, fără lună, iar în spatele pensiunii nu se întindea decât câmpul. El se putea face nevăzut înainte să se disperseze fumul, în timp ce ea n-ar mai fi fost în viață pentru a spune cine o împușcase.

Bărbatul o urcă pe cal în fața lui. Nu-și puse pistolul în toc, așa că ea nu se gândi încă să sară jos. Călăriră înspre câmpie astfel ca el să poată reveni în oraș fără să fie văzut; apoi se îndreptă spre dealurile din partea de est.

Abia după vreo cinci ore ajunse la cabana mică de lemn, cu o singură cameră. Cassie avusese senzația că în ultimele două ore se rătăcise. Pe hornul cabanei ieșea fum. Un alt cal era legat în apropiere. Văzându-l, ea își aminti în sfârșit că el fusese cu un prieten în oraș mai devreme.

Prietenul dormea ghemuit pe salteaua lui în fața focului atunci când Gaylen o împinse înăuntru. Nu se deranjă să-l trezească deocamdată. Singurele piese de mobilier din încăpere erau o masă și un scaun. Nici una nu părea prea rezistentă.

El îi aruncă o privire grăbită în timp ce-și așeză coburii pe masă și începu să caute în interior.

– Ai tăi au bani, nu-i așa? Mulți?

– Da, de ce?

– O parte din ei ar putea compensa pierderea mea.

– Și-atunci nu vei încerca să-l omori pe Angel?

– Nu am spus asta.

Scoase o basma și o bucată de piele și îi făcu semn lui Cassie spre colțul îndepărtat al camerei. Basmaua sfârși legată în jurul încheieturilor ei, iar cu bucata de piele îi legă gleznele – după ce-i scoase cizmele și le aruncă în cealaltă parte a încăperii.

– Am hotărât să-l trimit pe Harry cu cererea de răscumpărare, îi spuse după ce termină. Totul a ieșit mai bine decât am sperat.

– Cum așa?

– Va fi mai ușor să-l ucid pe pistolar aici. Nu va trebui să mă grăbesc după aia, sau să mă îngrijorez din cauza poterei. Ferma ta nu e departe de aici, nu-i așa?

– De unde să știu eu? răspunse ea deloc constructiv. Nu am văzut încotro am mers.

– Cred că nu e departe.

El nu ridicase deloc tonul și nici măcar pentru un moment nu păruse să fie afectat de moartea fratelui său. Atitudinea lui nu era una normală, dar ea își făcu totuși câteva speranțe. Poate că nu era la fel de rău ca Rafferty. Poate că nu era prea fericit că trebuia să ucidă pe cineva. Poate că nici măcar nu știa ce fel de om devenise fratele lui. Se hotărî să-l lumineze, pentru orice eventualitate.

– Știi, fratele tău nu a fost bun de nimic. A pus pe fugă vitele. A încercat să...

– Nu-mi vorbi fratele de rău, fu tot ce spuse el, iar tonul lui era în continuare la fel de blajin.

O ignoră apoi și merse la Harry, trezindu-l cu câteva lovituri de picior. Se sfătuiră pe șoptite lângă foc, în timp ce Harry privi în direcția ei de mai multe ori. El nu era la fel de înalt ca Gaylen. Ochii lui erau de un gri întunecat, avea părul șaten lung și încâlcit, iar hainele nu-i stăteau bine și erau pătate. De fapt, era un omuleț de-a dreptul urât, genul de persoană ușor de condus de alții.

Cassie încercă din toate puterile să-i asculte, dar nu reuși să prindă decât câteva cuvinte. După ce ei mâzgăliră ceva pe un ziar vechi, folosind funingine direct din vatră, Harry își luă haina și plecă. Gaylen se făcu comod pe salteaua rămasă liberă în fața focului.

Cassie așteptă câteva minute, dar părea că individul voia cu adevărat să doarmă, nepăsându-i dacă ea mâncase și nederanjându-se să-i dea măcar o pătură sau să o mute mai aproape de foc. Totuși, căldura nu era preocuparea ei principală acum.

– Cum te-ai gândit să-l aduci pe Angel aici?

– Va veni cu banii de la mama ta.

– Ce te face să crezi că va face asta? Este mai probabil ca mama să trimită...

– Îl va trimite pe Angel, altfel înțelegerea cade.

– L-ar putea *ruga*, dar asta nu înseamnă că el va fi de acord să vină, arătă Cassie.

– Serviciile lui sunt de cumpărat, nu? Așa că mama ta îl poate angaja dacă nu vrea s-o facă gratis. Dar el nu știe cine sunt sau că vreau să-l omor, așa că de ce nu ar veni? În plus, am auzit că te-ai măritat cu el înainte să plecați din Texas. Ar arăta cam rău dacă n-ar veni să-și salveze soția, nu?

Cassie nu auzi prea multe după ce Gaylen menționă că Angel avea să vină aici neștiind ce-l așteaptă. Nu-și dăduse seama de acest aspect. Își dori să nu fi aflat, deoarece cunoașterea acestui fapt veni însoțită de un sentiment de groază. Avea mama ei să-și aducă aminte că-l văzuse pe fratele lui Rafferty în oraș, ajungând la concluzia corectă? Avea să-i menționeze asta lui Angel?

Cassie trebuia să facă ceva, să evadeze sau să se gândească la un mod în care să-l avertizeze pe Angel. Dacă Gaylen nu i-ar fi legat mâinile la spate, s-ar fi putut apropia de el pentru a-l lovi cu unul din bușteniii așezați lângă foc. Dacă nu i-ar fi dat jos cizmele din picioare, ar fi putut încerca să-l lovească până să-l lase inconștient. În vatră nu erau decât doi bușteni, așa că nici măcar nu putea scoate un băț în flăcări, cu care să ardă basmaua care îi lega mâinile. Ideea de a-și băga mâinile cu totul în foc pentru a o arde nu-i surâdea defel, nici nu garanta supraviețuirea ei ulterioară.

Pentru moment, singura ei opțiune era să-l facă pe Gaylen să se răzgândească. Dar în timp ce-l privea întins în fața focului, cu mâinile sub cap, arătând atât de liniștit, ca și cum nu ar fi planificat o crimă, nu era deloc sigură pe sine.

Trebuia totuși să încerce.

– Ai ucide un bărbat care ar încerca să te împuște în spate, Slater?

– Sigur că da.

– Ei bine, asta a făcut Angel cu fratele tău.

– Cucoană, am auzit ce s-a petrecut acolo. Bărbatul ăla al tău îl căuta pe fratele meu să-l ucidă, și este bine-cunoscută rapiditatea lui. Rafe ar fi murit oricum, așa că s-a folosit de singura șansă pe care a avut-o, după cum văd eu. Vrei să-mi spui că Îngerul ăsta al Morții nu era hotărât să-l ucidă?

Nu putea spune așa ceva.

– Fratele tău a încercat să mă violeze. Acesta este motivul.

Atunci el îi aruncă o privire, manifestând emoție pentru prima dată. Era surprins.

– Ei, la naiba, de ce să fi vrut așa ceva? Nu ești prea arătoasă.

Obrajii lui Cassie se aprinseră.

– Asta nu schimbă lucrurile...

– Chiar dacă te-ar fi violat, i-o tăie el, ăsta nu este un motiv să moară.

Cu o *astfel* de atitudine, n-ar fi recunoscut niciodată că fratele lui meritase ceea ce i se întâmplase, așa că-și schimbă tactica.

– Nu vei scăpa cu fața curată. Dacă reușești să-l ucizi pe Angel, te voi vâna eu însămi. Nu vei putea să te...

El îi tăie din nou vorba, pufnind.

– *Cucoană*, ce te face să crezi că tu pleci vie de aici? Singurul motiv pentru care nu ești încă moartă este că poate pistolarul vrea să te vadă înainte să se apropie suficient de mult să-l pot împușca. Tu ești motivul pentru care l-a împușcat pe Rafe, așa că și tu vei muri, ca și el.

Probabil crezuse că asta avea să-i închidă gura. Aproape că o făcu.

– Tot... tot nu vei scăpa basma curată. Te-am văzut azi în oraș. I-am spus mamei. Este suficient de deșteaptă să-și dea seama că e vorba de tine, așa că numele de Slater va fi pe toate afișele cu persoane căutate în fiecare stat din vest. Nu vei mai avea nici un moment de liniște dacă ne ucizi.

– Voi pleca din țară, ridică el din umeri. Nu mă va deranja deloc. Dar tu mă deranjezi, așa că taci, fato, înainte să-ți îndes ceva în gură. Nu vor putea face rost de bani înainte să se deschidă băncile dimineață, așa că pistolarul nu va veni aici înainte de prânz. Am nevoie de somn înainte de asta.

Cassie se hotărî să nu-i mai spună că mama ei l-ar vâna indiferent de unde s-ar fi ascuns. Răspunsul lui ar fi fost probabil că ar ucide-o și pe ea.

Deocamdată renunță. Avea destul timp dimineață să-i mai bată la cap pe el și pe prietenul lui, Harry. Bărbatul mai scund era mai ușor de speriat și poate că totuși *el* i-ar fi putut băga mințile în cap lui Slater.

Însă refuză să-l lase pe el să aibă ultimul cuvânt.

– Mi-e foame, se plânse ea.
– N-am mâncare de irosit pe o femeie moartă.
În cele din urmă, îl lăsase totuși să aibă ultimul cuvânt.

Capitolul 39

Catherine bătu cu putere în ușa lui Angel la ora două dimineața. Părea că era gata să o dărâme. Ceilalți oaspeți ai pensiunii ieșiseră deja în hol pentru a vedea cine-i trezise, până când reuși Angel să deschidă ușa. Catherine avea cu ea doi dintre angajații mai bine făcuți de la fermă. Angel stătea în pragul ușii, doar cu pantalonii pe el – și cu pistolul. Primul lui gând fu că ea venise pentru a-l escorta afară din oraș, mai ales că avea iarăși cu ea blestemata aceea de geantă neagră. Însă dacă era așa, ar fi trebuit să o facă mai în liniște. Pistolul pe care îl ținea în fața vizitatorilor săi spunea că avea de gând să rămână acolo. Fiind trezit dintr-un vis *foarte* plăcut, despre fiica ei, nu era în dispoziția potrivită pentru a accepta și mai multe insulte de la Catherine.

– Dacă încerci să-mi oferi iarăși bani, le dau foc, îi spuse el.

– Nu sunt pentru tine. Sunt aici să te angajez.

– Să plec de aici? întrebă el batjocoritor.

– Nu, să o aduci pe Cassie înapoi. A fost pe aici? Calul ei e încă legat în față.

– Nu am văzut-o – și cum adică să o aduc înapoi? Unde e?

– E prizonieră într-o cabană undeva pe deal. Din harta stângace pe care au desenat-o, aș spune că este vorba de vechea cabană de vânătoare aproape de ferma mea. Nu știu câți oameni sunt acolo, dar vor douăzeci de mii de dolari, altfel spun că... că o vor ucide.

Angel își coborî încet pistolul. Abia atunci își dădu seama cât de palidă era Catherine. Probabil că și el arăta la fel acum.

Speră că ea mințea, că nu era decât o strategie pentru a scăpa de el. Putea fi atât de lipsită de inimă? Probabil că da, însă teama pe care o văzu în ochii ei îi spuse că acum nu era unul din acele momente.

– Cum s-a întâmplat asta?

– Astăzi a fost cu mine în oraș. Când am ajuns acasă, a plecat călare. Mi-a lăsat un mesaj că a plecat doar la o plimbare, dar cu calul

ei aici, trebuie să presupun că venea să te vadă pe tine. Însă de vreme ce tu nu ai văzut-o, probabil că a fost luată imediat ce a ajuns aici.

– Și tot ce vor ei sunt douăzeci de mii de dolari?

Surprinderea lui era de înțeles. Toți cei care cunoșteau familia Stuart știau că erau bogați.

– Se pare că nu știu cât valorez cu adevărat, spuse Catherine. Ceea ce este un noroc dintr-un singur punct de vedere. Se întâmplă să am la dispoziția suma asta, așa că nu trebuie să aștept până dimineață, să merg la bancă.

Doar pentru că încercase să-l mituiască pe el să plece din oraș. Ușoara ei roșeață spunea că-și amintea și ea episodul. Lucrurile se înrăutățiră când adăugă.

– Ceilalți cinci mii sunt încă în geantă. Acesta este prețul tău, nu așa ai spus?

– Scoate-i afară.

– Poftim?

– Scoate cei cinci mii afară. Nu lucrez pentru dumneata, doamnă Stuart, pentru nici un motiv.

Se întoarse cu spatele după ce spuse asta. Catherine făcu un pas înainte, ceea ce o aduse în interiorul camerei.

– Trebuie să o faci, spuse ea pe un ton implorator. Nu știu de ce, dar au spus că vor lua banii numai dacă-i aduci tu. Dacă încearcă să-i ducă altcineva...

El își lua cămașa când o întrerupse.

– Nu am spus că nu-i voi duce.

– Atunci lasă-mă să te plătesc.

– Pentru că-mi recuperez soția? se opri și îi aruncă o privire întunecată. Este încă soția mea, nu?

Catherine roși din nou deoarece suspecta că el nu avea să se miște nici măcar un centimetru până nu primea un răspuns.

– Da, reuși ea să spună.

El nu mai aduse vorba despre asta și continuă să se îmbrace.

– Unde este cabana?

– Jim îți poate arăta unde este, dar nu te poate ajuta. Au specificat că trebuie să mergi singur.

– Nici nu m-am gândit altfel. Aveți vreo idee cine sunt oamenii aceștia? Dușmani de-ai dumneavoastră, poate?

– De-ai mei, nu... dar este posibil să fie de-ai tăi.

– Ce vă face să credeți asta?

Ea ridică din umeri, având o expresie nesigură.

– Poate că este doar o presupunere absurdă, dar Cassie a văzut pe cineva astăzi în oraș care a tulburat-o destul de rău. A pretins că era bărbatul pe care l-ai ucis când erați în Texas.

– Am ucis mai mulți.

– Despre care știa și Cassie?

– Nu. Trebuie să fie vorba de Rafferty Slater, spuse el. Dar morții nu învie.

– Asta am spus și eu, replică Catherine. Însă ea a insistat că bărbatul arăta exact ca acela pe care l-ai ucis. Singura explicație rezonabilă este că sunt frați, poate chiar gemeni.

– Iar fratele ar putea dori să se răzbune, concluzionă Angel în timp ce-și punea pe umeri impermeabilul galben. Mulțumesc pentru avertisment.

Dinții lui Cassie clănțăneau. Cabana nu fusese foarte bine făcută. Frigul se strecurase printre scândurile podelei întreaga noapte. Un vânt tăios venea printr-o crăpătură mai mare din peretele din spatele ei. Focul ardea încă, dar Gaylen o legase în colțul opus al camerei, astfel încât căldura acestuia nu ajungea până la ea.

Ar fi reușit să se târască pe podea pentru a se apropia de foc, dacă ar fi încercat. Însă Gaylen îl acaparase, iar ea nu dorea să se apropie prea mult de un bărbat care voia să o împuște cât era legată fedeleș și lipsită de apărare, așa că rămase acolo unde era. Presupunea că nu l-ar fi deranjat să se trezească și să o găsească înghețată bocnă. Ar fi economisit un glonț.

Harry se întorsese și se holbase îndelung la ea înainte să se așeze din nou – tot în fața focului. Mai pusese încă un buștean pe foc, dar căldura tot nu ajunsese la Cassie. Iar după felul în care omulețul se uitase la ea, ca și cum nu l-ar fi deranjat deloc să o încălzească chiar el, Cassie renunță să se mai gândească să se apropie de ei, indiferent cât de frig i-ar fi fost.

Trebuie să fi adormit la un moment dat, deși nu intenționase. Nu fu sigură ce o trezise. Probabil dinții ei care clănțăneau. Era încă noapte. Cabana nu avea nici o fereastră, dar crăpăturile din pereți ar fi lăsat să treacă suficientă lumină, dacă ar fi fost lumină afară.

Mâinile îi erau complet amorțite acum. Își petrecuse ultima oră încercând să lărgească materialul astfel încât să-și poată elibera măcar o mână, însă Gaylen o legase atât de strâns, încât basmaua trebuia tăiată pentru a o elibera. Se îndoia că avea să se deranjeze să facă asta înainte să o împuște.

Se uitase lung la ușă mult timp, dezbătând dacă să încerce să plece sau nu. Ușa era încuiată cu un simplu inel de sfoară. Ar fi reușit poate să-l desfacă folosindu-și dinții, iar cu ajutorul bărbiei ar fi putut deschide zăvorul. Însă ușa era mult mai aproape de foc și de cei doi bărbați decât de ea, iar Cassie se temea că frigul ce ar fi năvălit odată ce ar fi deschis-o i-ar fi trezit pe amândoi, dacă nu imediat, atunci suficient de curând, deoarece se îndoia că ar fi putut-o închide la loc când vântul o împingea cu putere în urma ei. De altfel, nu ar fi putut ajunge prea departe, rostogolindu-se și alergând în jos pe deal. Gaylen ar fi putut s-o ucidă chiar atunci dacă l-ar fi făcut să alerge după ea. Asta nu l-ar fi ajutat deloc pe Angel atunci când ar fi sosit. Și cu siguranță nu ar fi ajutat-o nici pe ea.

Încercă să-și miște picioarele și descoperi că avea dureri peste tot din cauza poziției înghesuite. Capul îi căzu în spate și se lovi de perete, făcând-o să geamă. Nu-și amintea să-i mai fi fost vreodată atât de frig și să se fi simțit atât de nenorocită – și de înfricoșată. Nu voia să moară. Se întrebă dacă Gaylen s-ar răzgândi în cazul în care ea i-ar fi spus asta. Aproape că izbucni în râs. Era absolut lipsit de conștiință, așa cum îl crezuse odată pe Angel. Însă Angel avea un profund sentiment al dreptății. Dreptatea lui Gaylen era crima cu sânge-rece.

– Cassie?

Era vântul, care o făcea să audă lucrurile pe care voia să le audă. Nu ar fi putut să fie...

– Cassie, trezește-te, la naiba!

Se aplecă în față pentru a se putea întoarce și se holbă la perete.

– Sunt trează, șopti ea agitată. Angel?

– Poți deschide ușa?

– Voi încerca, dar s-ar putea să dureze puțin. M-au legat.

– Nu contează, voi sparge ușa.

– Nu, șuieră ea. Dacă nu merge, nu vei face decât să-i trezești. Lasă-mă pe mine să încerc mai întâi.

– În regulă, dar grăbește-te.

Să se grăbească, când o durea tot trupul și abia se putea mișca? De fapt, cu salvarea iminentă, mușchii ei plini de crampe nu păreau să mai doară la fel de rău ca înainte.

De vreme ce în cabană nu exista nici o mobilă care să o stânjenească, ajunse în cealaltă parte a camerei rostogolindu-se pe podea, mai repede decât ar fi făcut-o dacă ar fi țopăit. Nu fu la fel de ușor să se ridice în genunchi odată ajunsă la ușă, dar reuși totuși după ce încercă de câteva ori.

Adevărata provocare sosi însă sub forma închizătorii din sfoară. Din cealaltă parte a camerei nu arătase prea solidă, dar era întinsă mai tare decât crezuse ea, și petrecută peste un cui îndoit. Reuși să apuce o parte a buclei cu dinții, însă oricât de tare trase, capătul nu voia nicidecum să alunece peste cârlig. Dacă ar fi încercat să se ridice și să se întoarcă, folosindu-și mâinile în schimb, și-ar fi pierdut timpul degeaba. Degetele îi erau prea amorțite.

În cele din urmă trebui să-și apropie gura de una din crăpăturile din ușă.

– Angel?

El era acolo, așteptând.

– Da?

– Am probleme cu inelul ăsta din sfoară care o blochează. Poate că dacă deschizi ușa și o împingi de câteva ori, asta va întinde sfoara suficient de mult ca să o pot desprinde.

Răspunsul lui fu să facă întocmai așa. Cassie privea cu atenție sfoara, gata să-i spună să se oprească dacă o vedea întinzându-se chiar și numai puțin. Ar fi trebuit însă să privească tocul ușii. Presiunea pe care o aplică Angel scoase din țâțâni balamalele și ușa o lovi, deschizându-se din cealaltă parte.

Strigătul ei de surprindere sosi prea repede pentru a-l putea opri.

– Ce naiba... auzi Cassie exact în spatele ei.

Urmă imediat venit drept din față un:

– Chiar vă rog.

Cassie se strecură de sub ușa care acum atârna de inelul acela afurisit de sfoară și-l văzu pe Angel cu pistolul ațintit asupra lui Gaylen și lui Harry, abia așteptând o scuză pentru a apăsa pe trăgaci.

– Tu trebuie să fii Angel, spuse Gaylen.

– Îngerul Morții, replică Angel pentru prima oară în viața sa.

– Așadar, ai venit fără bani? Chiar și acum, pus în fața sfârșitului brusc al planurilor sale, Gaylen avea o expresie care părea aproape indiferentă. Alături de el, Harry părea pe punctul de a leșina. N-am contat pe asta.

– Banii sunt afară. Mama ei i-a avut la îndemână. Dacă-i vrei, scoate pistolul.

– Foarte frumos din partea ta, dar am auzit că nu pierzi niciodată.

Angel zâmbi doar. Cassie se înfurie ascultându-i. Îi era frig, foame, iar ușa o lovise în cap atunci când căzuse pe-o parte.

– Dacă nu ai de gând să-i împușți, faci totuși ceva cu ei, să putem pleca odată?

Vorbise pe cel mai înghețat ton posibil. Nu reuși să-i atragă privirea, ci doar o încuviințare din cap, înainte ca el să se apropie de Gaylen și să-i facă semn să se întoarcă. De îndată ce acesta se întoarse, Angel îl lovi cu patul pistolului în cap.

Harry făcu ochii mari în direcția trupului căzut al prietenului său, iar Angel se răsuci spre el.

– Nu m-ai putea lega doar?

– Te-aș putea împușca.

Harry se întoarse repede și își primi lovitura. Cassie scoase un sunet dezgustat. Harry avusese dreptate.

– De ce nu i-ai putut lega? dori ea să știe.

Angel se uită la ea pentru prima dată.

– Pentru că este mai ușor să o fac când sunt așa. Îi leg acum.

– Ai un cuțit, să mă ajuți întâi pe mine să mă dezleg?

El scoase un cuțit din cizmă. Mama ei avea să urască faptul că aveau un obicei comun.

– Ești bine? reuși el să întrebe în cele din urmă, tăindu-i rapid legăturile.

– Nici că s-ar putea mai bine, izbucni ea.

Nu era sigură de ce era atât de furioasă pe el. Poate pentru că văzuse cât de mult își dorea să-l ucidă pe Gaylen – sau poate pentru că acum și-ar fi dorit confortul unei îmbrățișări, dar știa că nu avea să primească una.

– De fapt, sunt uimită că l-ai lăsat să trăiască, spuse ea. Va primi probabil doar câțiva ani de închisoare pentru ce a încercat să facă

aici. Nu ești deloc îngrijorat că va veni din nou după tine odată ce iese din închisoare?

– Nu am auzit niciodată de Rafferty, dar cu Gaylen Slater este altă poveste. El era, nu?

– Așa a spus.

– Ei bine, este căutat în Colorado și New Mexico pentru crimă. Unul din cele două jurii ar putea sfârși condamnându-l la spânzurătoare.

– Credeam că nu te deranjează să ucizi pe cineva pe care îl așteaptă spânzurătoarea.

– Mă deranjează, dacă ești acolo și privești, spuse el, apoi o întrebă: Cum au pus mâna pe tine, oricum?

– Am venit aseară în oraș să te văd.

– Singură? Și fără pistol? spuse el pe un ton care implica faptul că nu ar fi putut să facă ceva atât de prostesc. De ce voiai să mă vezi?

– Nu cred că-ți voi spune acum, spuse ea înțepat.

– Voiai să mă avertizezi în privința lui Slater?

– Și ce dacă?

– Nu credeam că-ți pasă.

– Îmi pasă.

– Cât de mult?

– Prea mult, replică ea tăios, pe un ton care contrasta cu tonul lui blând, după care strică mărturisirea, adăugând: Dar nu suntem dușmani, așa că prefer să cred că suntem prieteni. Iar mie îmi pasă de *toți* prietenii mei.

El îi aruncă o privire întunecată, care spunea că nu mai avea de gând să rabde mult timp impertinența ei. Se îndepărtă apoi de ea și începu să-i lege pe cei doi bărbați inconștienți. Ea rămase acolo unde era, masându-și mâinile pentru a restabili circulația sângelui înainte de a-și căuta cizmele.

Se deplasa cu dificultate, mușchii fiind încă amorțiți. Începu să se enerveze pe ea însăși. Ar fi trebuit să fie ușurată. Era în siguranță. Angel era în siguranță. Ar fi trebuit să-i mulțumească în loc să se răstească la el – însă tot nu-și primise îmbrățișarea.

– A fost prea ușor, spuse el, apropiindu-se prin spatele ei.

Ea se întoarse cu fața la el.

– Nu te așteptau decât mâine pe la prânz, așa că nu s-au deranjat să stea de pază.

Ochii lui se îngustară brusc.
– Te-a atins vreunul din ei, Cassie? Spune-mi adevărul.
– Să-i poți ucide tu, totuși?
– Da.
Angel al ei era cinstit până în pânzele albe.
– Nu, nu au fost atrași de mine.
– Trebuie să fie orbi.
Obrajii ei se încălziră plăcut.
– *Tu* ești atras de mine, Angel?
– Ce naiba crezi? spuse el înainte de a o trage în brațele lui.

Capitolul 40

Cassie apucă să doarmă câteva ore în drumul spre casă, așezată în șa în fața lui Angel și folosind pieptul lui drept pernă. El călări încet și lin, lăsând-o să doarmă, însă nu înainte de a-i face o mărturisire abia murmurată.

– Al naibii să fiu dacă vreau să te duc acasă.

Își aminteau amândoi sărutul și îmbrățișarea copleșitoare pe care i le dăduse în cabana aceea veche.

– Dacă mama ta nu te-ar aștepta...

Nu-și termină propoziția, iar Cassie nu răspunse. Însă adormi zâmbind – și mai hotărâtă ca niciodată să-l păstreze pe Angel al ei.

Soarele era sus pe cer când ajunseră în curtea fermei Lazy S. Catherine era în pridvor, așteptându-i. Nu dormise deloc în noaptea care trecuse.

După o îmbrățișare zdrobitoare, Cassie amână toate interogatoriile cu un rapid:

– Vorbim mai târziu, mamă. Trebuie să rezolv întâi ceva cu Angel. Se întoarse apoi către el, adăugând: Mă întorc imediat, așa că nu pleca.

Amândoi priviră lung în urma ei în timp ce intra alergând în casă. Catherine se uită în cele din urmă la Angel, care nu urcase mai mult de jumătate din scările pridvorului – pentru a păstra distanța față de ea.

– I-ai ucis? întrebă ea.

– Nu cu ea acolo.

– Eu i-aș fi ucis.

El nu se îndoi.

– Cassie are tendința de a se supăra când împușc oameni. Face lucruri nebunești pentru a preveni asta. Chiar a insistat să-l provoace ea la duel pe Rafferty Slater, ca să nu o fac eu.

Catherine digeră povestea îngrozită, deși expresia ei nu se schimbă. Nu avea de gând să menționeze că se părea că fiica ei dorea să evite cu orice preț rănirea lui. Ridică dintr-o sprânceană.

– Ce a făcut cu acest Slater care este încă în viață?

– A început să se răstească la mine în loc să-mi mulțumească pentru că am salvat-o.

– Lasă-mă atunci pe mine să-ți mulțumesc...

– Nu este nevoie.

Nici nu crezuse.

– Știi ce vrea să rezolve cu tine?

– Nu.

Catherine se temea că ea știa, dar nu avea de gând să-l avertizeze. Un pistolar ca ginere. Presupunea că s-ar fi putut și mai rău de atât.

Cu un oftat resemnat, spuse:

– Voi trimite pe cineva la șerif, să se ocupe de indivizii aceia. Spune-i lui Cassie că mi-ai oferit explicațiile în locul ei. Mă duc să mă culc acum.

Angel se încruntă înainte ca ușa să se închidă în urma ei. Îl lăsa singur cu fiica ei? Aceeași femeie care încercase să-l ducă cât mai departe de Cassie?

Când Cassie reveni în pridvor, îl găsi pe Angel cu brațul în jurul gâtului lui Marabelle, în timp ce cu cealaltă mână o scărpina după urechi.

– Când s-a întâmplat *asta*? întrebă ea incredulă.

– Ce?

– Tu și Marabelle vă înțelegeți.

– De ce nu ne-am înțelege? întrebă el inocent. Este doar o bătrână pisică uriașă.

Cassie pufni, arătându-i cât de mult accepta răspunsul lui. El îi rânji doar – până când observă că acum ea-și purta pistolul. Încruntarea lui reveni, repede și cu furie.

– Unde crezi că mergi cu ăla? întrebă el.

– Nicăieri.

– Atunci de ce l-ai luat?

– Pentru că te provoc la o întrecere, Angel.

– Asta crezi tu.

– Vrei să divorțezi, nu-i așa?

Încruntarea se adânci.

– Ce naiba au de-a face una cu alta?

– Dacă tu câștigi, mergem direct la avocat și începem procedura de divorț.

– Și dacă câștigi tu?

– Nu va fi nici un divorț.

Angel rămase nemișcat, cu ochii ațintiți într-ai ei.

– De ce ți-ai asuma riscul ăsta?

– Pare să fie singura mea șansă de a te păstra.

– *Vrei* să rămânem căsătoriți?

Uimirea lui o făcu să amâne un răspuns decisiv. În schimb, spuse:

– M-am cam obișnuit cu ideea.

– În regulă, ne întrecem, spuse el, coborând încet scările și alăturându-i-se ei. Dar nu ai cum să mă învingi, drăguță.

Ea rânji auzindu-l.

– S-ar putea să te surprind, Angel.

Câteva secunde mai târziu, el fu surprins. Era aproape la fel de rapidă ca el. Însă ea fu și mai surprinsă, deoarece azi Angel era lent, atât de lent că până și un copil ar fi putut scoate pistolul mai repede. O lăsase să câștige. Când își dădu seama de ce, alergă la el și își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

– Ai pierdut! strigă ea fericită.

– Asta crezi tu, replică el înainte ca gura lui să o găsească pe a ei, lăsând-o fără răsuflare.

Trecu mult timp până când ea putu spune:

– Nu înțeleg. Nu-ți doreai divorțul?

– Drăguță, de ce crezi că nu i-am oprit pe bărbații MacKauley să ne căsătorească?

– Dar nu i-ai fi putut opri.

– N-aș fi putut?

Ochii ei se măriră. Îl văzuse întorcându-se și scoțându-și pistolul într-o secundă. L-ar fi *putut* împiedica pe Richard să-i ia pistolul în ziua aceea. Și fusese suficient de aproape de Frazer în drum spre casă pentru a-l putea dezarma, punând capăt lucrurilor atunci.

– Atunci de ce ai fost atât de furios pe mine în ziua aceea? dori ea să știe.

– Pentru că numai că nu i-ai implorat să nu o facă, replică ea.

– Asta a fost din cauză că eram speriată de moarte că aveai să-i ucizi.

– A fost singurul tău motiv?

– Da, spuse ea roșind ușor. Nu mă deranja prea mult să fiu căsătorită cu tine. Desigur, eram îngrijorată cu privire la ce va spune mama.

– Încă ești îngrijorată pentru asta?

– Nu prea. Nu ai crede, dar mama s-a îmblânzit mult de când ea și tata au început să vorbească.

– Nu, nu aș crede.

Cassie izbucni în râs.

– Ți-am spus că tata vine în vizită? Nu m-ar surprinde deloc dacă ei doi s-ar împăca.

– Ne-am împăcat și noi, Cassie?

– Mă aștept să-ți strângi lucrurile și să te muți aici azi.

– Nu știu dacă este o idee foarte bună.

– De ce? Deja știi bine casa. Este exact la fel cu cea a tatei.

Evita în mod deliberat să înțeleagă ce spunea el – se referea la obiecțiile mamei ei. O lăsă să facă asta pentru un moment.

– Ai aflat vreodată de ce a construit casa exact la fel?

– Nu chiar. Probabil pentru a păstra amintirile proaspete.

– De asta, și pentru că încă mă iubește, spuse Catherine din cealaltă parte a ferestrei lângă care stăteau ei doi.

Cassie și Angel se întoarseră spre ea, însă ea-și abandonă postul de unde îi ascultase. Amândoi izbucniră în râs.

– *A spus* că merge la culcare, îi spuse Angel.

– Înainte să afle despre ce este vorba? Nu mama mea!

– S-a dus așadar să-și ia pistolul?

Cassie îi zâmbi larg.

– Nu trebuie să te mai îngrijorezi din cauza asta. În caz că nu ai observat, tocmai ne-a dat binecuvântarea, nespunând nimic.

– Nu am observat.

– O vei cunoaște până la urmă. Vei avea suficient timp să încerci.

El o trase mai aproape.

– Nu-ți imaginezi ce bine sună asta pentru mine.

– Spune-mi, atunci.

Îl punea într-o situație delicată. Cuvinte asemenea celor pe care voia să i le spună nu-i veneau ușor.

– Nu știu cum ai ajuns să însemni atât de mult pentru mine, Cassie. N-a trecut nici o zi în care să nu mă gândesc la tine, dorindu-mi să fii a mea.

– Angel, vrei să-mi spui că mă iubești?

– Bănuiesc că da. Dar nu mă vei transforma în fermier.

Ea râse și-i sărută fața.

– Nici n-aș încerca. Însă impulsul ei de a se amesteca nu-i dădu pace, așa că adăugă: Poate următorul șerif al orașului Cheyenne...

Capitolul 41

– Cred că este prima dată când îl văd pe Colt Thunder în costum, îi spuse Cassie lui Angel în timp ce priveau cuplul de proaspăt căsătoriți plimbându-se printre oaspeții lor. Și știi cât de mult a trecut de când și-a tăiat ultima oară părul?

– Știu, replică Angel. Abia l-am recunoscut la biserică. În locul lui aș fi așteptat până la primăvară, dar mă îndoiesc că a luat decizia gândindu-se la urechile reci. Aș spune că a lăsat în sfârșit trecutul în urmă, mulțumită ducesei.

– Întotdeauna e o femeie la mijloc...

– Nu întotdeauna.

– De cele mai multe ori, ele pun lucrurile în ordine.

El pufni.

– Cu o astfel de părere, nu este de mirare că te bagi mereu în treburile altora. Ochii lui negri se umplură apoi de o lumină caldă. Dar ne dezvățăm de asta, nu-i așa?

– *Vom* încerca, răspunse ea, dar fără a-l privi în ochi.

– Cassie...

– Mă întorc imediat.

El se încruntă la spatele ei care se îndepărta – și la sfârșitul *acestui* subiect. Însă după un moment își zâmbi în barbă. Deja se hotărâse să o ia ușor. Cassie nu ar fi fost ea însăși dacă nu-și băga nasul în treburile *cuiva*. Dar ea nu trebuia încă să știe asta. Lui Angel i-ar fi plăcut să aibă parte măcar de câteva săptămâni de pace înainte să trebuiască să împuște pe cineva în numele ei.

Cassie se îndreptă direct către mama ei, sigură că Angel nu avea să o urmeze acolo pentru a continua conversația. În această dimineață nu se simțise în largul lui în sufrageria lui Catherine atunci când intrase aceasta, un semn evident al faptului că se mutase acolo. Însă tot ce spusese ea fusese:

– Au mai rămas ouă?

Asta nu-l făcu să se relaxeze, așa cum fusese intenția ei, dar avea să o facă, în timp.

– Cred că ar trebui să organizez și eu așa ceva, spuse Catherine când Cassie ajunse lângă ea.

– Așa ceva?

– O nuntă. Am pierdut-o pe a ta și, de vreme ce este evident că nu ai de gând să scapi de pistolar, presupun că ar trebui să-ți organizez o nuntă cum se cuvine.

Cassie zâmbi orbitor.

– Chiar vrei asta, mamă?

Catherine oftă.

– Din nefericire, da. Însă trebuie să întreb. Ești sigură, iubito?

Cassie nu avea nevoie de explicații.

– Îl iubesc, mamă. Nu pot fi mai sigură de atât.

– În regulă, spuse Catherine, apoi o avertiză. Dar nu vei reuși niciodată să-l transformi într-un fermier.

– Nici nu aveam de gând să încerc.

– De ce nu?

– Ar însemna să-și irosească abilitățile de pacificator.

– Angel? Pacificator? Ai dat iama în vasul acela cu punci pe care l-a îmbunătățit Chase?

Cassie râse.

– Nici eu nu m-aș fi gândit, mamă, dar Angel chiar are talentul acesta. Uite ce a reușit să facă în Texas. Eu am pus lucrurile în mișcare, însă Angel a fost cel care a pus capăt vrajbei dintre cele două familii. Și uită-te la tine și la tata, vorbiți din nou – poate chiar mai mult de atât. Și asta a fost opera lui Angel.

Catherine nu corectă acel „poate chiar mai mult" În schimb, spuse:

– Este o contradicție absolută să faci asocierea între pace și un bărbat cu o viață atât de violentă.

Cassie ridică doar din umeri.

– Felul în care acționează el este puțin diferit de cel al lui Lewis Pickens.

– Puțin?

– Bine, foarte diferit. Domnul Pickens lucrează la asta, în timp ce Angel nu – nu în mod intenționat. Și totuși, fac același lucru, la urma urmei. Uită-te numai la profesia lui Angel. El rezolvă problemele

oamenilor, mamă. Lasă în urma lui pace, unde înainte au fost dispute. Este un pacificator. Doar că încă nu știe asta.

– Te-aș sfătui să nu expui perspectiva asta. Ar putea obiecta față de reabilitarea reputației sale.

Cassie râvji.

– Voi aștepta câțiva ani înainte de a-l lămuri.

– Deșteaptă fată.

– Drăguț costum.

Colt abia se abținu să nu-i arunce o privire urâtă lui Angel. Deja auzise asta de prea multe ori în această zi. Remarca nu-l împiedică însă să-și satisfacă curiozitatea.

– Știu că astăzi ai apărut cu ea la braț, dar veți rămâne într-adevăr căsătoriți, tu și Cassie Stuart, sau ți-ai extins protecția asupra ei pentru încă un timp?

– Nu mai sunt deloc sigur că nu se poate apăra singură, spuse Angel. Știai că este aproape la fel de rapidă ca mine la scosul pistolului?

– Cine crezi că a învățat-o? replică Colt.

– Tu? întrebă Angel surprins.

– I-am arătat elementele de bază. Era doar un copil pe atunci. Presupun că a exersat între timp.

– Așa se pare.

– Însă mama ei nu a lăsat-o niciodată să facă mai mult decât să țină contabilitatea fermei. Nu este de mirare că se amestecă în viețile altora, cu atât de mult timp liber la dispoziție.

– Nu va mai avea chiar atât de mult timp acum, promise Angel.

– Rămâneți așadar căsătoriți?

– Aș vrea să văd cine încearcă să ne despartă.

O spuse pe un ton atât de convingător, încât Colt izbucni în râs.

– Ei bine, nu te uita la mine. Nici nu mă gândeam să încerc.

Angel râvji prostește.

– Ce mă face ea să simt... încă nu m-am obișnuit cu asta.

– Te-a schimbat, este clar.

– Cum așa?

– Nu credeam să apuc ziua în care să ceri *tu* o favoare, spuse Colt.

– Nici eu, dar fii pe pace. Nu te-ai descurcat, așa că socotelile noastre sunt tot încheiate.

– Ce vrei să spui? întrebă Colt. Am supravegheat-o, așa cum mi-ai cerut.

– Nu suficient de bine încât să împiedici faptul că aproape a fost ucisă ieri.

– Din cauza *amestecului* ei?

– Indirect. A fost sfârșitul lucrurilor pe care le-a pus în mișcare în Texas.

Colt clătină din cap.

– Drace, ai nimerit pe cineva pe măsura ta când te-ai căsătorit cu ea.

Angel rânji.

– Știu. Dar cu tine ce s-a întâmplat? Credeam că tu și ducesa nu vă înțelegeați.

Ochii lui Colt o căutară pe soția lui de-a lungul încăperii, iar el zâmbi.

– Am ajuns să o îndrăgesc.

– Trebuie să fie contagios, spuse Angel, căutând-o și el cu privirea pe Cassie. Am sfârșit având aceeași problemă și eu.

– Așadar, domnul Kirby a fost până la urmă de ajutor? întrebă Cassie.

În cele din urmă ajunsese să îl întrebe pe Angel dacă aflase cine erau părinții lui. Nu se așteptase să-i răspundă afirmativ, cel puțin nu atât de curând.

– Presupun că vrei să-ți asumi meritul pentru asta? întrebă el.

– Cu siguranță. Cassie așteptă, însă când el nu mai spuse nimic, îl împunse cu degetul în piept. Ei bine? Care este numele tău?

– Angel.

Ea râse.

– Vrei să spui că nu era doar un nume de alint?

El clătină din cap.

– Mă mai cheamă O'Rourke.

– Irlandez? Ei bine, asta e neașteptat. Dar îmi place cum sună. Cassandra O'Rourke. Sună mai bine decât Cassandra Angel. Ai aflat unde sunt acum?

– Tata a murit înainte ca eu și mama să mergem în St. Louis. Ea trăiește încă acolo.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, dar sper că știi că nu-ți voi da pace până când nu ești de acord să mergi să-ți cunoști mama.

Brațul lui îi înconjură talia, aducând-o mai aproape de el.

– De data asta nu te mai poți amesteca, drăguță. Am făcut-o deja.

– Știam că ai s-o faci, spuse Cassie plină de sine. Cum este mama ta?

– Minunată. Întreaga ei familie e minunată – cu o singură excepție, dar nici măcar el nu-mi displace.

– Ce vrei să spui, ce familie?

– S-a recăsătorit. Am doi frați și o soră, și încă doi frați vitregi. Sora mea, Katey, este încântătoare. O s-o iubești, Cassie. Nu te vei putea abține. Vrea să se facă văcăriță. S-a ținut de capul meu să o învăț să tragă cu pistolul tot timpul cât am stat acolo.

– Ai învățat-o?

– Nu. Nu ar avea ce face cu el într-un oraș.

– Va avea nevoie când va veni în vizită.

El îi rânji.

– Învață-o tu.

– Să nu crezi că n-o voi face, îl asigură ea. Care este excepția despre care vorbeai?

– Cel mai mare frate, Bartholomew.

Ea se încruntă, gânditoare.

– Numele ăsta îmi sună cunoscut dintr-un oarecare motiv.

– Poate din cauză că l-ai întâlnit în St. Louis.

Ochii ei se căscară.

– Bartholomew Lawrence! *El* este fratele tău vitreg?

– Am fost amândoi la fel de surprinși când s-a alăturat în sfârșit familiei. Dar discutasem deja cu el la hotelul tău, când l-am auzit vorbind despre tine. Sunt fericit să spun că aproape a leșinat – din nou.

– Ce i-ai spus de l-ai făcut să leșine prima oară?

– Nu multe, replică el inocent.

– Pun pariu, pufni ea. Ei bine, orice ai face, nu-l pomeni în fața mamei mele. S-a întâlnit cu el, și nepolitețea lui și aproape că l-a împușcat.

– Deja îmi place mai mult mama ta. Asta-i atrase o privire aspră, așa că adăugă: De fapt, îi sunt recunoscător bătrânului Bart.

– De ce?

– Este bine să știu că nu sunt singura oaie neagră a familiei.

Cassie se supără auzind asta.

– Nu ești o oaie neagră. Știu că ești cât se poate de dulce.

El îi rânji.

– Nu împrăștia zvonul ăsta. Îmi vei strica reputația.

– Vorbeam despre gustul tău, dulceață.

Ochii lui se aprinseră imediat.

– De ce nu mergem în hambarul lui Jessie și Chase? Ultima oară când am verificat, aveau niște baloți de fân excelenți.

– Va fi frig acolo.

– Nu îți va fi frig, îi promise el.

Chase și Jessie chiar aveau niște baloți excelenți. Cassie nu-și amintea să mai fi apreciat vreodată la fel de mult un pat moale din fân, însă acum o făcu. Era întinsă, cu brațul soțului ei înconjurându-i talia, și nu se grăbea deloc să se întoarcă la petrecerea de nuntă.

– Știi, dacă nu ai fi fost de acord să rămâi căsătorită cu mine, Cassie, aveam de gând să te vizitez în fiecare lună până când ai fi rămas însărcinată.

Ea se ridică și se întoarse, privindu-l.

– Chiar și după ce mi-ai spus că nu intenționai să mă lași însărcinată?

– Pe atunci nu intenționam. Dar acum nimic nu mi-ar plăcea mai mult, și ajunsesem la punctul în care aș fi făcut orice ca să te păstrez.

Ea-i cuprinse fața în palme și își apropie gura de a lui.

– Tot ce trebuia să faci, Angel, era să mă rogi spuse ea lipindu-și buzele de ale lui. Doar atât trebuia să faci.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*